
ORMAN'IN EN
KARANLIK
KÖŞESİ
NEW YORK TIMES ÇOKSATARI YAZAR
HOLLY BLACK
ARTEMİS

ORMANIN EN KARANLIK KÖŞESİ

HOLLY BLACK

İngilizceden Çeviren: Uğur MEHTER

ARTEMİS YAYINLARI

BÖLÜM 1

Ormanın derinliklerine giden bozuk patikadan ilerleyip, küçük bir dereyi ve tespihböcekleri ile kanatlı karıncaların istila ettiği çürümüş kütüğü biraz geçince, karşınıza cam bir tabut çıkıyordu. Yerde öylece duran tabutun içinde, başında boynuzları ve bıçak kadar sivri kulakları olan bir çocuk yatıyordu.

Hazel Evans, annesiyle babasından öğrendiği kadarıyla tabut hep oradaydı. Bunu onlara da anneleriyle babaları söylemişti. Bazıları elinden geleni ardına koymamış, onu uyandırmaya çalışmıştı ama tabuttaki çocuk hiç uyanmamıştı.

Hazel ve ağabeyi Ben, uzun yaz mevsimlerinde tabutun üzerine sere serpe uzanıp, nefesleriyle kristal levhayı buğulandırırken çocukla ilgili inanılmaz komplo teorileri üretirlerdi. Ne şaşkın şaşkın izlemeye gelen turistler ne de gerçek olmadığına yeminler ederek bir açık yakalamaya çalışan meraklılar çocuğu uyandırabilmişti. Sonbahar

hafta sonlarında da uyanmamıştı. iPod hoparlörlerinden yayılan cılız müzik sesi eşliğinde kızlar, tabutun üzerinde döne döne dans eden kızları ya da perili ormanı selamlarcasına birasını şerefe kaldıran Leonie Wallace'ı fark etmemişti. Ben'in en iyi arkadaşı Jack Gordon, tabutun kenarına ACİL DURUMDA KIRINIZ yazısını kazıdığında, hatta Lloyd Lindblad bir balyoz alıp bunu denediğinde kılını bile kıpırdatmamıştı. Boynuzlu oğlanın bulunduğu yerde verilen partiler de fayda etmemişti. Nesillerdir yapılan partilerden geriye sadece çimlerin yeşil ve kehribar cam parçalarıyla ışıldadığı, çalıların gümüş, altın ve pas renkli ezik büzük alüminyum teneke kutularla bezendiği bir manzara kalmıştı. O partilerde neler neler yapılmamıştı ki? Yine de hiçbir şey, cam tabutun içindeki çocuğu uyandırmamıştı.

Küçükken Ben ve Hazel, onun için çiçekten taçlar yapmış, onu cam tabuttan nasıl kurtaracaklarına dair hikâyeler anlatmışlardı. O günlerde Fairfold'da kurtarılması gereken herkesi kurtaracaklarına inanırlardı. Gerçi Hazel yaşını aldıktan sonra tabutu neredeyse sadece geceleri arkadaşlarıyla birlikte ziyaret etmeye başlamıştı ama tabuttaki çocuğun tuhaf ama çok güzel yüzüne baktığında hâlâ yüreğinin sıkıştığını hissedebiliyordu.

Çocuğu tabuttan kurtaramamıştı. Fairfold'u da kurtaramadığı gibi.

"Selam, Hazel," diye seslendi Leonie, arkadaşı boynuzlu oğlanın tabutunun üzerinde kendisiyle dans etmek isterse diye yer açarak. Akşamki maç nedeniyle amigo kız kıyafetlerini çıkarmadan gelen Doris Alvaro,

çoktan tabutun üzerine çıkmış dans ediyor, atkuyruğu yaptığı parlak kestane rengi saçları bir o yana bir bu yana savruluyordu. İki kız da alkolden kıpkırmızı kesilmişlerdi ama yine de keyifleri yerindeydi.

Onları selamlamak için el sallayan Hazel, her ne kadar çok istese de tabutun üstüne çıkmadı. Bunun yerine gençlerin arasından kendine yol açtı.

Fairfold Lisesi, küçük olmasına rağmen birçok grubun olduğu bir okuldu. Her ne kadar bu grupların birkaçı tek kişiden oluşsa da. Mesela bütün Goth grubu Megan Rojas'dan ibaretti. Haliyle kalabalık bir parti isteyen herkes, bir arada partilemek durumundaydı. Yine de birlikte partilemeleri, arkadaş oldukları anlamına gelmiyordu. Bir ay öncesine kadar Hazel, gözlerine kalın kalemler çeken kızlar grubuna takılıyordu. Kulaklarına taktıkları parlak küpeler, gülümsemeleri kadar sivriydi. Sonsuza kadar arkadaş olabilmek için, kanattıkları başparmaklarından birbirlerinin vıcık vıcık kanlarını içiyorlardı. Hazel, Molly Lipscomb yüzünden gruptan ayrılmıştı. Kız, Hazel'den eski erkek arkadaşıyla öpüşüp sonrasında onu terk etmesini istemişti ama Hazel bunu yapınca da öfkeden deliye dönmüştü.

Üstelik Hazel'ın diğer arkadaşlarının da aslında sadece Molly'nin arkadaşları olduğu ortaya çıkmıştı. Onlar da planın bir parçasıydı ama olayın ardından hiç alakaları yokmuş gibi davranmışlardı. Hatta Hazel'ın özür dilemesi gerekiyormuş gibi davranıyorlardı. Bir de üstüne Molly'yi üzmek için böyle yaptığını kabul etmesini isteyenler olmuştu.

Hazel'ın, birçok farklı nedenle erkeklerle öpüştüğü olmuştu. Bazıları tatlıydı, bazen Hazel içkiyi biraz fazla kaçırmış olurdu, bazen sırf canı sıkıldığından, karşısındaki kendini bıraktığından ya da yalnız göründüğünden, bazen de sırf eğlence olsun diye öpüşürdü. Bazı zamanlarsa öpüşmek korkularını bastırmaya yarardı. Korkuyordu çünkü hayatta kaç öpücük hakkı kaldığını kestiremiyordu. Bununla birlikte hayatı boyunca sadece bir kez başkasının sevgilisini öpmüştü ve bir daha hiçbir şart altında bunu tekrarlamayacaktı.

En azından takılabileceği bir ağabeyi vardı. Gerçi ağabeyi de internetten tanıştığı bir çocukla buluşmak için şehre gitmişti. Öte yandan Ben'in en iyi arkadaşı Jack'le takılabilirdi ama çocuk onu sinir ediyordu. Bir de Leonie vardı işte.

Eh, az arkadaşı yoktu hani. Aslında bugünlerde hepsini ardında bırakıp ortadan yok olmak istediği düşünülürse arkadaş sayısı fazlaydı bile.

Bunları düşünerek birinin onu partiye götürmesini istememiş, yürümek pahasına ormanın kıyısındaki çiftlikleri ve eski tütün ambarlarını geçip ormanın derinliklerine dalmıştı.

Sonbaharın başlarında bazı akşamlar orman duman kokardı. Çürümüş yaprakların tatlı yoğun kokusu, her şeyi yapmak mümkünmüş gibi hissettirirdi. Bu akşam da öyleydi. Hazel yeni yeşil kazağını ve en sevdiği kahverengi botlarını giymiş, ucuza aldığı yeşil mineden halka küpelerini takmıştı. İri dalgalı kızıl saçlarında, yazın altın ışıltıları hâlâ belirgindi. Evden çıkmadan önce ne-

redeyse renksiz sayılabilecek dudak parlatıcısını sürmek için aynaya baktığında, gerçekten güzel göründüğüne karar vermişti.

Müzikten Liz sorumluydu; cep telefonunu eski püskü Fiat arabasındaki hoparlörlere bağlamıştı. Ses o kadar yüksekti ki dans parçaları neredeyse ağaçların titreşmesine neden oluyordu. Martin Silver, aynı anda hem Lourdes hem de Namiya'yla sohbete koyulmuştu; belli ki en iyi iki arkadaşla birlikte takılmak gibi *asla* gerçekleşmeyecek bir hayali vardı. Molly, bir grup kızla birlikte kahkahalar atıyordu. Gömleğinde boya lekeleri olan Stephen, farları yanan kamyonetin üzerine tünemiş, Franklin'in babasından aşırdığı kaçak içki matarasını başına dikiyordu; öyle bir dertli görünüyordu ki kaçak içkinin onu kör bırakabileceğini takacak hali yoktu.

Jack, biraderi (eh işte, kardeşi sayılır) ve aynı zamanda takım kaptanı Carter'la, cam tabutun yakınındaki bir kütüğün üzerinde oturuyordu. Gülüşürlerken Hazel yanlarına gidip onlara katılmak istedi ama aynı zamanda hem dans etmek hem de koşa koşa evine dönmek istiyordu.

"Hazel," dedi biri. Arkasına baktığında Robbie Delmonico'yla karşılaştı. Ve yüzündeki gülümseme anında dondu.

"Ortalıklarda yoktun. Güzel görünüyorsun." Robbie, bunu söylerken adeta gücenmiş görünüyordu.

"Sağ ol." Robbie, niye onu görmezden gelmeye çalıştığını anlamıyordu? Üstelik böyle yaptığı için kendini berbat hissediyordu. Yine de bir partide öpüştüklerinden beri, Robbie kalbi kırılmış gibi peşini bırakmıyordu ve

Hazel'ın kendini daha da kötü hissetmesine neden oluyordu. Hazel, onu terk etmiş falan değildi; zaten Robbie de ona çıkma teklif etmemişti. Delikanlı üzgün gözlerle ona bakıp, "Okuldan sonra ne yapıyorsun?" gibisinden tuhaf sorular sormayı âdet edinmişti. Hazel, "Hiç, öyle takılacağım," dediğindeyse, bir adım ötesine geçip yeni bir öneri getirmemiş, eşlik etmeyi bile önermemişti.

Robbie Delmonico gibi çocuklarla öpüştüğü için olsa gerek herkes Hazel'ın *herkesle* öpüşebileceğine inanıyordu.

Oysa o zaman onunla öpüşmek, Hazel'a iyi bir fikirmiş gibi gelmişti.

"Sağ ol," dedi Hazel yeniden. Bu sefer başını sallamayı ve sesini yükseltmeyi ihmal etmedi. Ardından arkasını döndü.

"Kazağın yeni galiba?" İşte yine, fark edecek kadar nazik olduğunu ama nazik erkeklerin hep listenin en sonlarında kaldığını bildiğini söylemek istercesine üzgün üzgün gülümsüyordu.

İşin komiği, Hazel üstüne atlamadan önce Robbie onunla hiç ilgilenmezdi. Sanki dudakları birleştiğinde, Hazel adeta acımasız bir aşk tanrıçasına dönüşmüştü. Tamam, biraz oynaşmaya da izin vermiş olabilirdi.

"Yeni," dedi Hazel yine başını sallayarak. Robbie etraftayken, tıpkı delikanlının düşündüğü gibi taş kalpli birine dönüştüğünü hissediyordu. "Oldu o zaman, görüşürüz."

"Peki," derken Robbie kelimeyi uzattı.

Ve o kritik anda, yani tam yürüyüp uzaklaşacakken, suçluluk duygusu üstün geldi ve Hazel, gece boyunca

kendi kendini tekmelemesine neden olabilecek bir şeyi söyledi. "Belki daha sonra yine karşılaşırız."

Robbie'nin gözlerindeki umut kıvılcımlarına bakılırsa artık çok geçti; Hazel'ın öylesine söylediği şeyi, bir söz olarak almıştı. Hazel'ın telaşla Jack'le Carter'ın yanına gitmekten başka çaresi kalmamıştı.

Küçükken aptalca âşık olduğu Jack, onun yanlarına yaklaştığını görünce fena halde şaşırdı. Bu tuhaftı çünkü Jack asla hazırlıksız yakalanmazdı. Bir keresinde annesi, Jack'in daha şimşek çakmadan gök gürültüsünü duyabileceğini söylemişti.

"Hazel, Hazel, mavi gözlü Hazel. Oğlanlarla öpüşüp, sonra onları ağlatıyorsun," dedi Carter. Çünkü bazen pisliğin teki olabiliyordu.

Carter ile Jack, ikizmişçesine birbirlerine benzerlerdi. Aynı koyu renkli kıvırcık saçlar. Aynı bal rengi gözler. Aynı koyu kahve ten, dolgun dudaklar, kasabadaki bütün kızların kıskandığı türden çıkık elmacık kemikleri. Ama ikiz değillerdi. Jack, periler tarafından kaçırıldıktan sonra Carter'ın *yerine* bırakılan çocuktu, Carter'ın ikamesiydi.

Fairfold tuhaf bir yerdi. Sessiz sakin kasaba, büyükbabasının Yeşilceler, annesininse *Onlar* ya da *Hava Halkı* dediği şeylerle dolu ürkütücü Carling ormanının tam göbeğindeydi. Ormana gidenler, aslında suyla arası hiç iyi olmayan siyah bir tavşanı derede yüzerken ya da bir geyiğin kaşla göz arasında sekerek gezen bir kıza dönüştüğünü gördüğünde pek şaşırmazdı. Her sonbahar elma hasadının bir kısmı, acımasız ve kaprisli Akçakral'a sunulurdu. Her bahar, çiçeklerden çelenkler yapılırdı.

Kasaba halkı, ormanın derinliklerinde yaşayan ve kadınsı çığlığıyla turistleri kendine çeken canavardan korkmaları gerektiğini iyi bilirdi. Parmakları dal, saçları yosundandı. Hüzünle beslenir, ahlaksızlık ekerdi. Doğum günlerinde kızların birbirlerine söyletmek için meydan okudukları türden tekerlemeyle çağrılırdı. Bir de taş çemberin ortasındaki alıç ağacı vardı; dilekte bulunmak için dolunay zamanı dallarına giysinden bir parça bağlayıp Halk'ın gelmesini beklerdin. Bir önceki yıl Jenny Eichmann ağaca gitmiş, perilere istedikleri her şeyi vereceğini vaat ederek Princeton Üniversitesi'ne girebilmeyi dilemişti. Üniversiteye girmişti girmesine fakat kabul mektubunun geldiği günün ertesinde annesi felç geçirerek ölmüştü.

Anaokuluyla lisenin aynı binada olmasına yetecek kadar küçük ve yeni bir çamaşır makinesi almak ya da bir alışveriş merkezinde gezmek için üç kasaba öteye gitmeyi gerektirecek kadar her şeyden uzak olan Fairfold kasabası, işte bu dilek ağacı, boynuzlu çocuk ve tuhaf manzarası sayesinde fazlasıyla turist çekiyordu. Başka kasabalarda sadece kocaman bir sarmaşık topu, devasa bir peynir tekerleği ya da bir devin oturabileceği büyüklükte bir sandalye vardı. Muhteşem manzaralı şelaleleri, parıldayan damla taş mağaraları ya da bir köprünün altında uyuyan yarasaları olabilirdi. Fairfold kasabasınınsa cam tabutta uyuyan çocuğu ve Halkı vardı.

Ve Halk için, turistler çantada keklikti.

Belki Carter'ın annesiyle babası için de aynı şeyi düşünmüşlerdi. Carter'ın babası kasaba dışındandı ama an-

nesi kesinlikle bir turist değildi. Daha sabahında bebeğinin değiştirildiğini anlamıştı. Ve ne yapması gerektiğini biliyordu. Kocasını bir günlüğüne evden göndermiş ve komşularını çağırmıştı. Ekmek pişirmiş, odun kesmiş, eski bir toprak çömleği tuzla doldurmuşlardı. Ardından Carter'ın annesi, ocakta bir maşayı ısıtmıştı.

Maşa önce kırmızıya dönmüştü ama kadın bir şey yapmamıştı. Ta ki metal bembeyaz kesilene kadar. Maşanın ucunu hemen bebeğinin yerine bırakılan bebeğin omzuna bastırmıştı.

Bebek acıyla tiz bir çığlık atınca mutfağın iki camı birden parçalanmıştı.

Ateşe taze çim atılmış gibi etrafa yayılan kokuyla birlikte bebeğin teni kıpkırmızı kabarcıklarla kaplanmıştı. Yanık iz bırakacaktı. Jack, Ben ve Carter'la geçen yaz yüzmeye gittiklerinde Hazel'ın gözünden kaçmamıştı; büyüdükçe gerilip kaybolmaya yüz tutmuştu ama yanık izi hâlâ oradaydı.

Yanan bir peri bebeği, annesini çağırırdı. Kadın saniyesinde eşikte belirdiğinde, kollarının arasında bir şey vardı. Hikâyeye göre ince uzun bir kadındı. Saçları sonbahar yaprakları gibi kahverengi, teni bir ağaç gövdesi kadar koyuydu. Gözlerinin rengi an be an değişiyor, gümüşten altına, ardından taş grisine dönüşüyordu. Kadının insan türünden olmadığı açıktı.

"Çocuklarımızı alamazsınız," demişti Carter'ın annesi. En azından Hazel'ın bildiği hikâyede böyle diyordu ve Hazel bu hikâyeyi defalarca dinlemişti. "Bizi kaçıramazsınız, hasta edemezsiniz. Nesillerdir burada işler

böyle yürüdü, bundan sonra da böyle yürüyecek."

Peri kadın, sanki bir parça sinmişti. Yanıt vermek yerine kucağında battaniyeler içinde huzurla, adeta kendi yatağındaymış gibi uyuyan bebeği sessizce uzatmış, "Alın," demişti.

Carter'ın annesi bebeği koklayıp süt kokusunu almaya çalışmıştı. Dediğine göre, Hava Halkı bunu asla taklit edemezdi. Zaten diğer bebek Carter gibi kokmadığı için bebeğinin değiştirildiğini anlamıştı.

Sonra peri kadın, hâlâ ağlamakta olan bebeğine uzanmış ama komşu kadınlardan biri bebeği ondan uzaklaştırmıştı. Carter'ın annesi de onun önüne dikilmişti.

"Onu alamazsın," demişti, kendi bebeğini ablasına verip, peri kadının sihrinden korunmak için demir tozunu, böğürtlenleri ve tuzu alırken. "Daha bir saat öncesine kadar ondan vazgeçmeyi göze aldıysan, onu hak etmiyorsun demektir. İkisini de oğlum gibi yetiştireceğim ve sen de aramızdaki yemini bozduğun için cezanı çekeceksin."

Bunun üzerine elf kadın, rüzgâr, yağmur ve ayak altında çıtırdayan kuru yapraklar gibi bir sesle konuşmaya başlamıştı. "Bize ders verecek tür değilsiniz. Bunun için ne gücünüz ne de hukukunuz var. Çocuğumu verirsen bu evi kutsarım ama onu benden alırsan, sonrasında pişman olursun."

"Ne olacaksa olsun. Sana da lanet olsun," demişti Carter'ın annesi ve bu söz, olayı anlatan herkesin hikâyesinde aynıydı. "Cehenneme kadar yolun var."

Ve böylece, komşulardan bazıları Carter'ın annesinin başına bela aldığını söyleyerek homurdansa da Jack,

Carter ailesiyle yaşamaya başlamış, Carter'ın kardeşi ve Ben'in de en iyi arkadaşı olmuştu. Çocuğa o kadar alışmışlardı ki sivri kulakları ya da arada sırada gümüş kıvılcımlarla parlayan gözleri, hatta televizyondaki hava durumu sunucularından bile daha iyi hava tahmini yapabilmesi artık kimseyi şaşırtmıyordu.

"Eee, sence Ben bizden daha iyi zaman geçiriyor mudur?" diye sordu Jack, Hazel'ı onun geçmişinden, yara izinden ve yakışıklı yüzünü düşünmekten alıkoyarak.

Hazel, erkeklerle öpüşmeyi ne kadar hafife alıyorsa, Ben de onun tam aksine inanıyordu. Âşık olmak istiyor, hâlâ çarpan kalbini birilerine kaptırmak için can atıyordu. Zaten hep öyle biri olmuş, Hazel'ın düşünmek bile istemediği bedeller ödemişti.

Öte yandan internette de şansı pek yaver gitmemişti.

"Bence sıkılıyordur." Hazel, Jack'in elindeki bira kutusunu alıp bir yudum içti. Tadı ekşiydi. "Çoğu sıkıcıdır. Yalancı olanlar bile. Özellikle de yalancılar. Neden hâlâ umutlandığını anlayamıyorum."

Carter omuz silkti. "İşte bunlar hep seks."

"Ben, hikâyeleri seviyor," dedi Jack, imalı bir sırıtışla Hazel'a bakarak.

Üst dudağındaki bira köpüğünü yalarken, Hazel o eski neşesinin yerine geldiğini hissetti. "Öyle sanırım."

Carter, taptaze mora boyanmış saçları ve elinde tarçınlı içki şişesiyle, örümcek bağcıklı çizmelerinin sivri topuklarını toprağa batıra batıra yürüyen Megan Rojas'tan gözlerini ayırmadan ayağa kalktı. "Bira alacağım. Bir şey ister misiniz?"

"Benimkini Hazel çaldı," dedi Jack, başıyla onu işaret ederek. Kulaklarındaki kalın gümüş halkalar, ay ışığında parlıyordu. "İkimize de birer bira getirsen iyi olur."

"Ben yokken başka kalpler kırmamaya çalış," dedi Carter, Hazel'a takılarak. Ama ses tonunun, tam olarak dostça olduğu söylenemezdi.

Hazel, kütükte Carter'dan boşalan yere oturup dans eden kızlarla içki içen diğer çocuklara baktı. Kendini bütün bunların dışında, amaçsız ve uzak hissediyordu. Bir zamanlar, her şeyini feda edebileceği bir amacı vardı ama artık bazı amaçlara, fedakârlıkla bile ulaşılamayacağını anlamıştı.

"Sen ona bakma," dedi Jack, kardeşi onları duyamayacak kadar uzaklaştığında. "Rob'a bir yanlışın olmadı. Yüreğini gümüş tepside sunan herkes, hak ettiğini alır."

Hazel, Ben'i düşününce, bunun doğru olup olmadığını merak etti.

"Sürekli aynı hataları yapıp duruyorum," dedi. "Bir partiye gidiyorum ve okuldayken öpüşmeyi aklıma bile getirmeyeceğim biriyle öpüşüyorum. Hatta bazıları, hiç de hazetmediğim tipler oluyor. Ama sanki ormandayken, sanki gizli bir yanları ortaya çıkacakmış gibi hissediyorum. Oysa okuldakinden hiçbir farkları yok."

"Altı üstü öpücük işte." Jack, yine sırıttığında, dudakları çarpıldı ve Hazel'ın içinde bir şeyler kıpırdadı. Jack'le Carter'ın gülümsemeleri farklıydı. "Eğlence olsun diye. Birinin canını yaktığın ya da iş olsun diye erkekleri *bıçakladığın* falan yok."

Hazel şaşkınlıkla kahkaha attı. "Belki bunu Carter'a

da söylemelisin."

İş olsun diye bir şeyler olmasını istemediğinden bahsetmedi. Gizli yanını ortaya serecek tek kişinin kendisi olmasını da istemiyordu.

Jack, asılıyormuş gibi bir kolunu onun omzuna attı. Oysa dostça bir hareketti. "O benim kardeşim, o yüzden sana onun tam bir gerzek olduğunu söyleyebilirim. Fairfold'un sıkıcı insanları arasında eğlenmek için her şeyi yapmak mübah."

Hazel başını sallayıp gülümsedi, sonra ona baktı. Jack sustuğundaysa yüzlerinin ne kadar yakın durduğunu fark etti.

Jack'in yüzü öylesine yakındı ki sıcak nefesini yanağında hissedebiliyor, ışığı yakaladığında altın gibi parlayan kara kirpiklerini, dudağının yumuşak kıvrımını görebiliyordu.

On yaşındaki aşkı intikam alırcasına geri gelirken Hazel, kalbinin yerinden fırlayacağını sandı. Tıpkı o zaman olduğu gibi şimdi de kendini fazlasıyla savunmasız ve aptal hissediyordu. Bu duygudan nefret ediyordu. Artık kalpleri kıran oydu, kalbinin kırılmasına izin veremezdi.

Yüreğini gümüş tepside sunan herkes, hak ettiğini alır.

Bir erkeği unutmanın tek bir yolu vardı. Tek bir yol işe yarıyordu.

Jack'in gözleri dalmıştı, dudakları hafifçe aralıktı. Gözlerini yumup dudaklarını birleştirecek kadar yakın olduklarından tam zamanıydı. Sıcacık ve nazik bir tek nefes süren öpücüğün ardından Jack kendini geri çekti.

"Hazel, seni..."

"Hayır," dedi Hazel, yanakları alev alev ayağa fırlarken. Jack arkadaşıydı, ağabeyinin en *iyi* dostuydu. Arkadaşlığı önemliydi. Jack de onu istese bile öpüşmeleri asla doğru bir iş değildi. Kaldı ki Jack onu istemiyordu ve bu durum, meseleyi daha da beter hale getiriyordu. "Tabii ki hayır. Özür dilerim. Çok özür dilerim. Önüme gelenle öpüşmemem gerektiğini söylerken, yine aynı şeyi yaptım."

Geriledi.

Jack, "Bekle," diye onu tutmaya çalışsa da Hazel, yelkenleri hemen indirmesine neden olabilecek sözcükleri duymaktan korktuğu için orada kalmak istemiyordu.

Kaçtı. Carter'ın yanından geçerken başını eğdi. Onun da gözlerinde *ben biliyordum* bakışlarını görmekten korkuyordu. Kendini aptal gibi hissediyordu. Daha da beteri, reddedilmeyi hak ettiğini düşünüyordu. Layığını bulmuştu. Gerçek hayatta genellikle pek gerçekleşmeyen, en azından bu kadar hızlı bir şekilde gelişmeyen ilahi adalet yerini bulmuştu.

Doğrudan Franklin'in yanına gitti. "Biraz alabilir miyim?" dedi, gencin elindeki metal matarayı işaret ederek.

Kan çanağına dönmüş gözleriyle boş boş bakan Franklin matarayı uzattı. "Hoşuna gitmeyecek."

Gerçekten de hiç hoşlanmadı. Kaçak içki, boğazını yakmıştı. Yine de partiye geldiğinden beri olanları unutma umuduyla iki yudum daha aldı. Jack'in olanları Ben'e anlatmaması için dua ediyordu. Jack'in aralarında bir şey olmamış gibi davranmasını diliyordu. Bir yün yumağını çözercesine her şeyi tersine çevirebilmek istiyordu.

Stephen'ın farlarıyla aydınlanan açıklıkta takımın defans oyuncusu ve reggae müzik hastası Tom Mullins, aniden cam tabutun üzerine zıplayınca kızlar yere atlamak zorunda kaldı. Delikanlı fena halde sarhoştu. Yüzü kıpkırmızıydı, saçları terden yapış yapış olmuştu.

"Hey," diye bağırdı, cam tabutu patlatmak istercesine üzerinde tepinerek. "Hey, uyan bakalım. Sabah oldu, balığa çıkacağız. Uyansana kadim pislik!"

"Kes şunu," dedi Martin, tabuttan inmesi için elini sallayarak Tom'un dikkatini çekmeye çalışırken. "Lloyd'un başına gelenleri unuttun mu?"

Lloyd, bir yerleri ateşe vermekten hoşlanan ve okula bıçakla gelen serseri çocuklardan biriydi. Öğretmenler, onun olay çıkarmak için sınıfta mı olacağını, yoksa okuldan uzaklaştırma aldığı için ortalıkta görünmeyeceğini mi öğrenmeden derse girmekte zorlanıyorlardı. Geçen bahar, Lloyd cam tabuta bir balyozla gitmişti. Tabut tabii ki kırılmamıştı ama bir sonraki seferinde Lloyd tabutu ateşe vermeye çalıştığında kendini yakmıştı. Poposundan yüzüne yapılan doku nakliyle hâlâ Philadelphia'daki hastanelerden birinde yatıyordu.

Bazıları bunu, tabutla uğraşılmasından hoşlanmayan boynuzlu çocuğun yaptığına inanıyordu. Diğerleri ise boynuzlu çocuğu lanetleyenin aynı zamanda cam tabutu da lanetlediğini, haliyle cama zarar vermeye çalışan herkesin şansının kötüye gideceğini söylüyordu. Gerçi Tom Mullins de bunları biliyordu ama anlaşılan pek umurunda değildi.

Hazel, onun içinden geçenleri hissedebiliyordu.

"Kalk!" diye bağırdı Tom, camın üzerinde tepinip zıplamaya devam ederken. "Hey, tembel teneke, kalkma zamaaaanıııı!"

Carter onun kolunu tuttu. "Tom, hadi. Daha içecek bir sürü içkimiz var. Bunu kaçırmak istemezsin."

Tom ikna olmamış gibi baktı.

"Hadi *ama*," diye üsteledi Carter. "Yoksa şimdiden sarhoş mu oldun?"

"Evet," dedi Martin, elinden geldiğince inandırıcı olmaya çalışarak. "Belki içkiye pek dayanıklı değilsindir, ha Tom?"

Ok yerini bulmuştu. Tom sendeleyerek tabutun üzerinden inerken, ikisinden daha çok içki içebileceğini iddia etti.

"Eee," dedi Franklin, Hazel'a dönerek. "Herkesin ya deli ya da elf olduğu Fairfold'da sıkıcı bir akşam daha, ha?"

Hazel, gümüş renkli mataradan bir yudum daha aldı. Boğazındaki yanma hissine alışmıştı. "Aynen."

Delikanlı sırıtırken kan çanağına dönen gözleri kıpır kıpırdı. "Öpüşmek ister misin?"

Haline bakılırsa Franklin de kendini en az Hazel kadar perişan hissediyordu. Oysa aynı delikanlı okulun ilk üç yılı neredeyse kimseyle tek kelime konuşmamıştı ve hemen herkes akşamları yolda kazaya uğrayıp ölen hayvanları yediğinden emindi. Aynı Franklin, Hazel canını neyin sıktığını sorduğunda bile teşekkür etmeyecek kişiydi. Çünkü bir şeyleri unutmak için en az kendisi kadar can attığına yemin edebilirdi.

Çakırkeyif olan Hazel'ın hiçbir şey umurunda değil-

di. "Tamam," dedi.

Kamyondan uzaklaşıp ağaçların arasına girerken, omzunun üzerinden geriye baktığında Jack'in boş gözlerle onu izlediğini fark edince hemen yine önüne döndü. Franklin'le el ele bir meşenin altından geçerken, dalların kemikli bir elin parmakları gibi oynadığını zannetti ama tekrar baktığında tek gördüğü gölgelerdi.

BÖLÜM 2

Ben henüz bir bebekken ve Hazel henüz ana rahmindeyken, anneleri resim yapmak için ormana gitmişti. Battaniyesini çimlerin üzerine sermiş, Ben'i üzerine oturtmuş, 50 faktör korumalı güneş kremi sürdüğü oğlunun eline kemirsin diye peksimet vermişti. Tuvalini parlak turuncu ve kırmızıya boyamıştı ki oturduktan yaklaşık bir saat sonra, yakınlardaki ağaçların arasından bir kadının onu izlediğini fark etmişti.

Annesinin anlattığına göre kadın kahverengi saçlarını bir mendille arkada toplamıştı ve elindeki sepette yemyeşil elmalar taşıyordu.

"Gerçek bir ressamsın," demişti, yanına oturup zevkle gülümserken. İşte o zaman Hazel'ın annesi kadının bol elbisesinin elde dikildiği halde çok muntazam olduğunu görmüş; onun, bahçesinden topladığı sebzelerle konserve yapan, tavuk besleyen ve kendi elbiselerini diken bir ev kadını olduğunu düşünmüştü. Sonra kadının kulak-

larının zarif bir kıvrımla sivrildiğini fark edince, onun hilekâr ve tehlikeli Elfler'den olduğunu anlamıştı.

Buna rağmen, Hazel'ın annesi korkmaktan çok kadına hayran kalmıştı. Bu sanatçıların trajedisiydi.

Hazel'ın annesi Fairfold'da büyümüş, Halk hakkındaki sonsuz hikâyeleri dinlemişti. Şapkalarını taze insan kanına daldıran ve kasabanın diğer ucundaki eski bir mağarada yaşadıklarına inanılan Kızılkafaları duymuştu. Ormanın kıyısında hava kardıktan sonra ara sıra ortaya çıkan yılan kadını duymuştu. Dokunduğu insanların kanını özsuya çeviren kuru dallı, toprak ve yosunla kaplı ağaç canavarları duymuştu.

Küçük bir kızken ip atlarken tekerlemesini de söylemezler miydi zaten?

Ormanımızda bir canavar var
Uslu durmazsan gelir seni alır
Yaprakların ve dalların arasına çekip
Yaramazlıklarını cezalandırır
Yumak saçlar ve kemirilmiş kemik
Bir daha asla ama asla–

Tekerlemeyi neşeyle söyler ama son kelimeyi asla dile getirmezlerdi. Bunu yapsalar, canavarın gelebileceğini biliyorlardı. Yani tekerlemeyi söyleyenin, canavarı çağırdığı söylenirdi. Ama tekerlemenin sonunu hiç getirmediklerinden sihir de hiç gerçekleşmemişti.

Öte yandan bütün hikâyelerin korkunç olduğu söylenemezdi. Elfler'in cömertliği de acımasızlıkları kadar meş-

hurdu. Ben'in oyun arkadaşları arasında, bebeği bir peri tarafından çalınan küçük bir kız vardı. Ertesi hafta küçük kız beşiğinde, boynundaki muhteşem tatlı su incileriyle uyanmıştı. Fairfold Kasabası bu yüzden çok özel bir yerdi; kasaba halkı, sihre her zaman çok yakın olmuştu. Evet, tehlikeli bir sihirdi bu, ama sonuçta sihirliydi işte.

Bazıları Fairfold'da büyüyle iç içe geçmiş yemeklerin daha lezzetli olduğuna inanırdı. Görülen rüyalar çok daha canlıydı. Ressamlar kolayca ilham alır, harika eserler verirlerdi. İnsanlar çok daha büyük aşklar yaşar, dinledikleri müzikle kendilerinden geçer, başka yerlerde akıllarına bile gelmeyecek yeni fikirlerle buluşurlardı.

"Resminizi yapmama izin verin," demişti Hazel'ın annesi, çantasından karalama defteriyle karakalemini çıkarırken. O da Fairfold'da daha iyi resim çizdiğine inanıyordu.

Kadın itiraz etmişti. "Beni değil, elmaları çizin. Benim daha uzun yıllarım var ama onların çürümesi yakındır."

Bu kelimeler, Hazel'ın annesinin tüylerinin diken diken olmasına yetmişti.

Kadın onun yüzünü görünce gülmüştü. "Ah evet, daha ağaç olmadan tohumu gördüm. Tavuktan önce yumurtayı gördüm. Ve hepsini yine göreceğim."

Hazel'ın annesi derin bir nefes aldıktan sonra kadını yeniden ikna etmeye çalışmıştı. "Sizi çizmeme izin verirseniz, bitirdikten sonra resmi size veririm."

Elf kadın bunu uzun uzun düşünmüştü. "Alabilir miyim?"

Hazel'ın annesi başıyla onaylayınca kadın razı olmuştu. Resim çizilirken ikisi hayatları hakkında konuşmuş-

lardı. Kadın, daha önceleri doğudaki halktan olduğunu fakat sürgüne gönderilen bir asilin ardından buralara geldiğini anlatmıştı. Ormanın derinliklerinde aşkı da derinleşmişti, fakat aynı zamanda eski hayatını da özlüyordu. Buna karşılık Hazel'ın annesi de ilk çocuğuyla ilgili endişelerini dile getirmişti; yaygaracı ve sıkılgan bebek, battaniyenin üzerinde zırlıyor, altının değiştirilmesini bekliyordu. Acaba Ben, sanatla hiç ilgilenmeyen, sıkıcı ve sıradan biri mi olacaktı? Annesine hiç mi çekmeyecekti? Hazel'ın büyükannesiyle büyükbabası da kızları kendilerine benzemediği için hayal kırıklığına uğramışlardı. O da Ben ile ilgili aynı şeyleri mi hissedecekti?

Resim bittiğinde gördüğü güzellik karşısında Elf kadının nefesi kesilmişti. Sonra battaniyenin üzerinde bebeğin yanına diz çökmüş, başparmağını şakağına dayadığındaysa Ben hemen ulumaya başlamıştı.

Hazel'ın annesi hemen kadını tutup "Ne yaptın sen?" diye bağırmıştı. Oğlunun kaşında, tırnak şeklinde kırmızı bir iz kalmıştı.

"Hediye resmine karşılık sana bir iyilik borcum var," diyen kadın ayağa kalkarak, ciyaklayan oğluna sımsıkı sarılan Hazel'ın annesinin tepesine dikilmişti. Bu haliyle olduğundan da uzun görünüyordu. "Onun kişiliğini değiştiremem ama müzik yeteneği verebilirim. Oğlun müzik çaldığında, kimse başka bir şey düşünemeyecek çünkü müziğinde peri sihri olacak. Müzik ağır bastıkça kişiliği törpülenecek, başka ne yapmak isterse istesin, sonunda bir sanatçı olacak. İlginç olabilmesi için her çocuğun gerçek bir trajedi yaşaması gerekir. Bu benim

sana hediyem. Sevse de sevmese de oğlun sanatla içli dışlı olacak."

Bunu söyledikten sonra kadın resmini almış ve ağlayan Ben'i korumak istercesine kollarıyla saran Hazel'ın annesini tek başına bırakmıştı. O sırada oğlunun lanetlendiğinden korkuyordu.

Oysa gerçeği fark ettiğinde, oğlunun aslında hem lanetlendiğini hem de kutsandığını anlayacaktı.

Öte yandan annesinin rahmindeki durgun sularda süzülen Hazel ne lanetlenmiş ne de kutsanmıştı. Onun en büyük trajedisi, doğan diğer bütün çocuklar gibi normal ve sıradan olmaktı.

BÖLÜM 3

Hazel geç saatte döndüğünde Ben mutfak masasında kahvaltı gevreği yiyor, son gevreği yakalamak için kaşığını sütün içinde dolaştırıyordu. Gece yarısını biraz geçmişti ama anne babaları hâlâ uyanık ve çalışıyorlardı. Arka taraftaki ortak sanat atölyesinden sızan ışığı görebiliyorlardı. Bazen ilham geldiğinde ya da bir iş yetiştirmeleri gerektiğinde, orada uyuyakaldıkları bile olurdu.

Hazel umursamadı. Annesiyle babasının diğerlerinkinden farklı olmasıyla gurur duyuyordu. Kendilerini yetiştirme şekillerinden memnundu. Başkaları için ürpererek, "Normal insanlar," derlerdi. "Onlar mutlu olduklarını sanırlar ama farkı anlayamayacak kadar aptaldırlar. Sefil ve ilginç olmak daha iyi değil mi, evlat?" Sonra gülerlerdi. Gerçi bazen Hazel atölyenin etrafında tur atar, o tanıdık terebentin, cila ve taze boya kokularını içine çekerken, mutlu, normal ve aptal bir anne babası olsaydı nasıl olacağını merak etmekten kendini alamaz, ardından bunu

merak ettiği için fena halde suçluluk duygusuna kapılırdı.

Ben, kantaron mavisi gözleriyle ona baktı. Siyah kaşları da Hazel'ınkilerle aynıydı. İri dalgalı kızıl saçları, her zamankinden daha dağınık görünüyordu. Hatta saçlarının arasında bir yaprak vardı.

Hazel sırıtarak yaprağı almaya yeltendi. Gözleri bulanacak kadar sarhoştu, Franklin'in sert öpüşlerinden dudakları hafifçe sızlıyordu. Ayrıntıları hatırlamamaya çalıştı. Aslında geceye dair hiçbir şeyi hatırlamak istemiyordu. Jack'i, bütün gece boyunca yaptığı saçmalıkları, hiçbirini hatırlamak istemiyordu. Gece yaşadıklarının üzerine dev bir ağacın devrildiğini, ağacın gövdesini saran zincire bir asma kilit taktığını, ardından koca gövdenin denizin derinliklerine çekildiğini hayal etti. "Eee, nasıldı?" diye sordu ağabeyine.

Ben uzun uzun iç çekti, sonra kâsesini eskimiş masa örtüsünün üzerinde itti. "Felaket."

Hazel başını masaya dayayıp ona baktı. Bu açıdan baktığında Ben başka türlü görünüyordu. Gözlerini kıssa, sanki ağabeyinin içini görebilecekti. "Derdi neymiş? Deri kıyafet? Palyaço? Deri palyaço kıyafeti?"

"Öyle bir derdi yoktu." Ben gülmedi. Gülümsemesi gergindi.

Hazel kaşlarını çattı. "Sen iyi misin? Yoksa–"

"Yok, yok, sandığın gibi değil." Ben, kardeşinin endişelerini gidermek istercesine hızla cevap vermişti. "Evine gittiğimizde eski sevgilisi oradaydı. Yani eski sevgilisiyle *yaşıyormuş*."

Hazel hayretle küçük bir nida attı çünkü bu korkunç

bir şeydi. "Sahi mi? Gitmeden önce bunu sana söylememiş miydi?"

"Eski sevgilisinden bahsetti. O kadar. Sonuçta herkesin bir eski sevgilisi var! Benim bile var! Yani hele senin... milyon oldu mu?" Dalga geçtiği anlaşılsın diye sırıttı.

Oysa Hazel, şu anda bu tür şakaları kaldıracak havada değildi. "Eski sevgili için en azından birileriyle çıkmak gerekir," dedi.

"Her neyse. Eve girdiğimizde, televizyon izleyen eski sevgili bozuk atıyordu. Yani benim orada olmamdan hiç hoşlanmadığı çok açıktı. Dahası böyle bir sürpriz beklediğini de sanmıyorum. Bu arada benimki, eski sevgilisinin ne kadar iyi biri olduğunu, biz yatak odasında takılırken onun kanepede uyuyabileceğini falan anlatıyordu. Böylece evde sadece tek bir yatak odası olduğunu öğrendim. İşte o anda oradan çıkmam gerektiğine karar verdim. Ama ne yapacaktım? Kabalık etmeden ne diyecektim? Sonuçta bunu yapan iki kişi, üstüne üstlük nezaket diye bir şey var, *falan filan*. Yapamadım."

Hazel kıkırdasa da Ben onu duymazdan geldi.

"Tuvalete girmem gerektiğini söyleyip bir süre orada saklandım, sinirlerimin yatışmasını bekledim. Sonra derin bir nefes alıp dışarı çıktım ve kapıdan çıkıp merdivenlerden aşağı inene kadar durmadım. Kaldırıma adım atar atmaz topukladım."

Hazel, onun kaçma planını gözünde canlandırırken güldü. "Çünkü kaçıp gitmek hiç kaba bir davranış değil."

Ben, ciddiyetle başını salladı. "En azından eski sevgiliyle aynı yerde olmak kadar tuhaf değil."

Hazel kahkahalara boğuldu. "Mesajlarına baktın mı? Yani herhalde nereye gittiğini soracaktır. Tuhaf olmaz mı?"

"Dalga mı geçiyorsun? Mesajlarıma bir daha asla bakmayacağım," dedi Ben bütün içtenliğiyle.

"Güzel," dedi Hazel. "İnternetteki çocuklar sürekli yalan söylüyor anlaşılan."

"Bütün erkekler yalan söylüyor," dedi Ben. "Ve kızlar da aynı. Ben yalan söylüyorum. Sen yalan söylüyorsun. Sakın aksini iddia etme."

Hazel bir şey demedi çünkü ağabeyi haklıydı. Yalan söylemişti. Birçok kez, özellikle de Ben'e yalan söylemişti.

"Eee, sen ne yaptın? Prensimiz bu gece nasıldı?" diye sordu Ben.

Yıllar içinde Hazel ve Ben, boynuzlu çocukla ilgili bir sürü hikâye uydurmuştu. Babalarının keçeli kalemleri, annelerinin karakalemleriyle onun harika yüzünü ve kıvrımlı boynuzlarını sayısız kez kâğıda geçirmişlerdi. Daha öncesinde de pastel boyaları vardı zaten. Hazel gözünü kapattığı anda, boynuzlu çocuğun yüzünü bütün hatlarıyla gözünde canlandırabiliyordu. Üzeri anka kuşları, ejderha ve aslan desenleriyle bezeli gece mavisi yeleği, göğsünde birleştirdiği, her bir parmağında ışıltılı yüzükler olan ellerini, dizlerine kadar çıkan fildişi rengi deri çizmelerini ve mükemmel hatlarıyla güzelim yüzünü hiç zorlanmadan gözünün önüne getirebiliyordu. O kadar yakışıklıydı ki uzun süre yüzüne baktıktan sonra başka her şey fazlasıyla çirkin görünüyordu.

Bir prens olmalıydı. Ben, onu ilk gördüğünde buna karar vermişti. Peri masallarındaki gibi ancak gerçek bir

aşkın bozabileceği bir lanetle uyutulmuş bir prens... Ve o zamanlar Hazel, onu uykudan ancak kendisinin uyandırabileceğine inanıyordu.

"Prensimiz aynıydı," dedi Hazel, gece hakkında konuşmak istemese de belli etmemeye çalışarak. "Herkes aynıydı. *Her şey* aynıydı."

Hayata karşı öfkesinin Ben'in suçu olmadığını biliyordu. Olan olmuştu. Pişman olmanın bir anlamı yoktu. Dahası, ağabeyine gücenmesi çok daha anlamsız olurdu.

Biraz sonra babaları, ayaklarını sürüyerek kendine çay almak için mutfağa geldiğinde ikisini yataklarına kovaladı. Bir iş yetiştirmeye çalışıyordu. Pazartesi sabahı bitirdiği illüstrasyon çalışmalarını arabayla şehre götürmesi gerekiyordu. Bütün gece uyumayacağı belliydi, haliyle Hazel'la Ben uyumazsa bunu eninde sonunda fark ederdi.

Muhtemelen anneleri ona arkadaşlık ediyordu. İkisi Philadelphia'daki sanat okulunda çıkmaya başlamış, çocuk kitaplarına düşkünlükleriyle birbirlerine daha çok bağlanmışlardı. Zaten her ne kadar utanç verici de olsa Ben'le Hazel, isimlerini bu ünlü kitaplardan almışlardı. Mezun olduktan kısa süre sonra Fairfold'a geldiklerinde anne babaları beş parasızdı. Ben doğmak üzereydi ve babalarının ailesi, büyük halalarının çiftlik evinde kira ödemeden yaşamalarına izin verirse diye evlenmeyi göze almışlardı. Sonunda babaları evin arkasındaki ahırı atölyeye dönüştürmüş, anneleri turistler için Carling ormanı resimleri çizerken o da çizgi roman resimlendirmeye devam etmişti.

Bahar ve yaz mevsimlerinde, Fairfold turistlerle dolup taşardı. Demiryolu restoranında gerçek akçaağaç pekme-

ziyle krep yer, Antika Antik dükkânında tişörtler ve üzerine reçineyle yonca yapıştırılmış kâğıt ağırlıkları satın alır, Gizemli Dolunay Tarotu dükkânında fal baktırır, prensin cam tabutunun önünde selfie çekinir, Annie'nin lokantasından satın aldıkları sandviçlerle Hayalet Gölü'nün yakınlarında piknik yapar ya da Fairfold kasabası hayatları boyunca görüp görecekleri en tuhaf ve en çılgın yermiş gibi sokaklarda el ele dolaşırlardı.

Her yıl, bu turistlerden birkaçı kaybolurdu.

Bazıları Hayalet Gölü'nün bataklığı tarafından yutulur, cesetleri yoğun yosunlar tarafından sarılır, göl yüzeyindeki su mercimeklerinin arasında süzülürlerdi. Bazıları alacakaranlıkta, yelelerine zil takılmış atların terkisindeki Işıltı Halkı tarafından ormanın derinliklerine kovalanırdı. Bazıları, ağaçlardan ters sarkıtılmış bir şekilde bulunurdu; genellikle kanları akıtılmış ve kemirilmiş olurlardı. Bazıları, korkudan ölmüş olduklarını kanıtlarcasına korkunç bir yüz ifadesiyle donakaldıkları banklarda otururken bulunurlardı. Ve bazıları, öylece ortadan yok oluverirdi.

Yine de kayıpların sayısı o kadar çok değildi. Her mevsim en fazla bir ya da iki turist kaybolurdu. Ama Fairfold dışından fark edilebilecek kadar çoktu. Bütün seyahat sitelerinde falan uyarılar yazılacak kadar turist kayboluyordu. Aslında turistlerin ayaklarını kesmelerine yetecek kadar kayıp söz konusuydu. Fakat yine de gelmekten vazgeçmiyorlardı.

Bir nesil öncesine kadar Halk kendini saklıyordu. En fazla kötü şakalar yapmakla yetiniyorlardı. Mesela serseri

bir yel, avare avare dolaşan turistlerden birini yakaladığı gibi havalandırıp millerce öteye fırlatabiliyordu. Birkaç turist, sendeleyerek otellerine girdiklerinde, odalarından çıkmalarının üzerinden altı ay geçmiş olduğunu öğrenerek afallamışlardı. Arada sırada uyandıklarında, saçlarının düğümlenmiş olduğunu fark ederlerdi. Ceplerinde olduğundan adları gibi emin oldukları şeyler kaybolurdu veya yeni ve tuhaf bir şeyler keşfederlerdi. Mesela tabaktaki tereyağının, görünmez dillerce yalanıp yutulduğuna tanık olurlardı. Para, ağaç yaprağına dönüşüverirdi. Bağcıklar çözülmez, gölgeler kendi başlarına eğlenmek istiyormuş gibi kaçamak davranırlardı.

O zamanlar, Halk yüzünden birilerinin ölmesi nadir görülen bir şeydi.

Turistler, derdi kasaba sakinleri tıslarcasına. Gerçi hâlâ böyle diyorlardı. Çünkü herkes, turistlerin kendi ölümlerini hazırlayacak şeyler yaptığına inanıyordu. En azından buna inanmak istiyorlardı. Dahası Fairfold sakinlerinden biri kaybolduğunda bile onun *turistlik* yaptığına inanılırdı. Herkes hareketlerine dikkat etmeliydi. Hava Halkı, kasaba sakinleri tarafından kabullenilmişti. Onlar kasırga ya da tsunami gibi doğal bir felaketten başka bir şey değildi.

Tuhaf bir ikilemdi bu.

Halktan korkmamalı, onlara saygı göstermeliydiler. Oysa turistler onlardan korkuyorlardı.

Halktan uzak durmalı, korunmak için tılsımlarını yanlarından ayırmamalıydılar. Oysa turistler, yeterince korkmuyordu.

Hazel ve Ben, kısa bir süreliğine Philadelphia'da yaşarken, kimse onlara inanmamıştı. O iki yıl gerçekten çok acayip geçmişti. Orada, tuhaflıklarını saklamaları gerektiğini öğrenmişlerdi. Oysa kasabaya geri dönmek çok daha zor olmuştu çünkü artık Fairfold'u başka yerlerle karşılaştırabiliyorlardı. Ve geri döndüklerinde, Ben sihrini ve müziğini tamamen bırakmaya karar vermişti.

O yüzden, Hazel'ın ikisi adına ödediği bedeli asla bilemeyecekti. Her şeyden önce, Hazel turist değildi. Başına geleceklerin farkındaydı. Yine de bazı geceler, tıpkı bu geceki gibi, *birilerine* anlatabilmeyi diliyordu. Keşke bu kadar yalnız kalmak zorunda olmasaydı.

Yatak odalarına gidip pijamalarını giydikten, dişlerini fırçalayıp peri oyunlarından korunmak için yastığının altına koyduğu tuzlu yulaf tanelerini kontrol ettikten sonra Hazel, Jack'le öpüşmesinin baş döndürücü hatırasıyla baş başa kaldı. Ta ki rüyalara dalana kadar... Artık Jack'le değil, boynuzlu çocukla öpüşüyordu. Prens gözlerini açmıştı. Hazel onu kendine çekerken, delikanlı onu itmemişti.

Hazel, huzursuz bir melankoliyle uyandı. Akşamdan kalma olduğuna yorup portakal suyu kutusunda kalan birkaç yudumla aspirinleri yuttu. Annesi, mutfak masasının ortasında duran devasa çömlek kaba, mandalla tutturduğu on dolara ek olarak ekmek ve süt alması için not bırakmıştı.

Homurdanarak yukarı çıktı ve pantolonuyla bol siyah tişörtünü giydi. Yeşil halka küpelerini yine kulağına taktı.

Ben'in odasından müzik sesi geliyordu. Artık müzik yapmakla ilgilenmese de hayatının geri planında müzik hep olmuştu. Hatta uyurken bile müzik çalardı. Hazel, onun uyanmış olmasını diledi. Böylece annesinin başına sardığı ayak işlerini ağabeyine devredip, tekrar yatağa dönebilirdi.

Kapıyı çaldı.

"Tehlikeyi göze alarak içeri gir," diye seslendi içeriden Ben. Hazel girdiğinde, ağabeyinin telefonu kulağında ,zıplayarak hardal rengi dar kotunu giymeye çalıştığını gördü.

"Selam," dedi. "Acaba..."

Ben, telefonla konuşurken onu susturdu. "Evet, kalktı. Şu anda karşımda. Tamam, on beş dakikaya buluşuruz."

Hazel yine homurdandı. "Bana sormadan yine neyi kabul ettin?"

Ben, ona doğru sırıtırken telefonun diğer ucundaki her kimse, onunla vedalaştı. Hazel, bunun Jack olduğuna kalıbını basabilirdi.

Ben'le Jack, yıllardır arkadaştı. Ben'in eşcinselliğini açıkladığı dönem ve mezuniyet partisinde büyük bir kavgayla sona eren, okulun diğer eşcinsel öğrencisiyle yaşadığı tutkulu ilişki süresince Jack onu yalnız bırakmamıştı. Aslında Carter'la ilgilendiğini ve Jack'in onun bir gölgesi olduğu için onunla çıktığını söyleyen Amanda Watkins tarafından terk edildiğinde de Ben arkadaşının yanında olmuştu. Hatta farklı müziklerden, farklı kitaplardan hoşlandıkları ve öğle yemeklerinde farklı insanlarla takıldıkları halde arkadaşlıkları sürmüştü.

Jack'le öpüşmüş olmak gibi küçük bir şeyin suları bulandırmayacağı açıktı. Ama Hazel, Ben'in bunu öğrenmesini de istemezdi doğrusu. Dahası bütün öğleden sonra sanki üzerine atılmasını falan bekliyormuş gibi Jack'in ona temkinli bakışlar atması düşüncesi de hiç hoş değildi.

Yine de kendine rağmen, Hazel onu görmek için sabırsızlanıyordu. Küçücük bir an için bile olsa öpüştüklerine hâlâ inanamıyordu. Bunu hatırlayınca, mutlu bir utançla doldu. Uzun zamandır ilk defa böylesi cesur bir adım atmış gibi hissediyordu. Tabii korkunç bir hataydı yaptığı. Her şeyi mahvedebilirdi. Aralarındaki ilişkiyi mahvetmemiş olmak için içinden dualar ediyordu. Bir daha asla aynı şeyi yapamazdı. Jack'le yeniden öpüşme ihtimalini bile aklına getirmemeliydi.

Hazel, Jack'e karşı ne zaman yoğun duygular beslemeye başladığından emin değildi. Her şey çok yavaş gelişmişti. Bir noktada onun varlığını aşırı hisseder olmuş, her konuştuklarında heyecanlanıp saçmalamaya başlamıştı. Ama bu duygunun ne zaman somutlaştığını çok iyi hatırlıyordu. Ben'e, babasının asalak arkadaşlarından birine vereceği müzik dersi için eve gitmesi gerektiğini söylemek üzere yanına vardığında, ağabeyini Gordon mutfağında bir grup arkadaşıyla sandviç yapıp şakalaşırken bulmuştu. Jack, Hazel için yaptığı tavuk salatalı sandviçin domateslerini özenle dilimlemişti. Biraz cips getirmek için arkasını döndüğündeyse Hazel, onun tabağın kenarına yapıştırdığı sakızını alıp ağzına atıvermişti. Çilekli sakızı çiğnerken aldığı tükürük tadıyla, tıpkı öpüştüklerinde ol-

duğu gibi bedbaht ama mutlu bir şok yaşamıştı.

O sakız hâlâ karyolasının altında yapıştırdığı yerde duruyordu. Bu korunma tılsımından asla vazgeçemezdi.

"Şanslı'ya gidiyoruz," dedi Ben, kardeşinin henüz gitmeyi kabul etmediği bir yeri tarif edercesine. "Kahve içeriz. Plak dinleriz. Yeni birileri işe başlamış mı görürüz. Hadi ama, surat asma. Bay Schröder muhtemelen seni özlemiştir. Hem senin de sık sık söylemekten hoşlandığın üzere, pazar günleri kasabada yapabileceğimiz başka ne var ki?"

Hazel iç çekti. Ağabeyine hayır demeliydi ama o, devrilmedik taş, öpüşülmedik oğlan, terk edilmedik aşk ve kucaklanmamış kötü karar kalmayana kadar belaya doğru koşuyordu.

"Sanırım kahveye hayır diyemeyeceğim," dedi, ağabeyi güneşli bir gün için uygun gördüğü kırmızı renkli ceketini alırken.

Şanslı, Çarşı Caddesi'nin tenha ucunda, restore edilen eski ve büyük bir ambardı. Yanında bir banka, bir dişçi muayenehanesi ve saat satan bir dükkân vardı. İçerisi eski ve tozlu kitap, naftalin ve kavrulmuş kahve kokuyordu. Birbiriyle hiç uyuşmayan raflar duvarları dolduruyor, mekânda koridorlar oluşturuyordu. Bazı kitap rafları meşeden oyulmuştu, diğerleri tahta parçalarının birbirine çivilenmesinden ibaretti. Ve hepsi, burayı işleten Bay ve Bayan Schröder tarafından, ikinci el satışlarından ucuza kapatılmıştı. İki aşırı pofuduk koltukla

bir pikap, geniş dereye bakan büyük bir pencerenin yanına kondurulmuştu. Müşteriler, arşivdeki plaklardan dilediklerini çalabiliyorlardı. İki büyük termosta organik kahve tutuluyordu. Boyalı bir masanın üzerindeki kupaların yanında bir de eski püskü bir kavanoz vardı. Kavanozun üzerinde ONUR SİSTEMİ: KUPA ELLİ SENT* yazıyordu.

Ve mekânın diğer ucunda ikinci el kıyafetler, ayakkabılar, çantalar ve bir sürü takılardan oluşan yığınlar görülebiliyordu. Hazel yaz boyunca burada çalışmıştı ve işinin büyük kısmı, depodaki yüzlerce çöp poşetini karıştırıp yırtık, lekeli ya da pis kokulu olanların raflara girmesine engel olmaktı. O poşetleri karıştırırken gerçi bir sürü işe yarar şey de bulmuştu. Şanslı, yeni şeyler satın almanın *burjuvalara* göre olduğunu söyleyen annesiyle babasının alışveriş yaptığı Goodwill'den daha pahalıydı ama dükkân olarak çok daha hoştu ve Hazel'ın özel indirimi vardı.

Jack'in, Hazel'ınkine kıyasla kesinlikle burjuva olan ailesi ona kıyafetlerini alışveriş merkezinden satın alır, o da Şanslı'ya daha çok meşhur şahsiyetlerin biyografi kitapları için gelirdi. Jack, başkalarının sigara içtiği sıklıkta kitap okuyan biriydi.

Ben ise çok sevdiği eski plaklar için buraya gelirdi. Çok sevdiği bu plaklar zamanla eskiyip her ne kadar atlasa, tıslasa ve bozuk çalsa da plak yivlerinin orijinal ses dalgalarını yansıttığına inanırdı. Bu plakların çok

* Honor System: Restoran ve kafelerde, ihtiyacı olabilecekler için müşterilerin bıraktığı para yardımı. (ç.n.)

daha gerçek, çok daha zengin bir müzik kaynağı olduğunu söylerdi. Hazel, onun aslında plak çalma eylemini sevdiğini düşünüyordu. Vinil diski kabından çıkarmak, pikaba yerleştirmek, iğneyi tam yerine indirmek, sonra ellerini yumruk yapıp notalara eşlik etmemeye çalışmak bu ritüelin ta kendisiydi.

Eh, belki sonuncusundan pek hoşlanmıyordu ama kendini tutuyordu. Hem de her seferinde.

Güneşli ve serin bir gündü. Yolda yürürken ısıran rüzgâr yanaklarının kızarmasına neden oluyordu. Hazel'la Ben dükkâna girerken, köknar ağacından havalanan bir düzine karga gaklayarak uzaklaştı.

Bay Schröder, kapı çanını duyunca uyukladığı yerden başını kaldırdı. Göz kırparak selamladığında Hazel da aynı şekilde karşılık verdi. Adam sonra sırıtarak yine koltuğuna gömüldü.

Mekânın diğer ucunda Jack, pikaba bir Nick Drake albümü yerleştiriyordu. Şarkıcının gür sesi, altın taçlar ve sessizlikten bahsediyordu. Hazel, gayriihtiyari ve çaktırmadan Jack'i kontrol etti. Her zamanki gibi bir parça dağınık görünüyordu. Kotunun altına iki renkli ayakkabılarını, üstüne de gözlerindeki gümüş kıvılcımları iyice ortaya çıkaran buruşuk yeşil tişörtünü giymişti. Hazel ile Ben'i görünce gülümsedi. Ama Hazel, gözlerine kadar ulaşamayan bu gülümsemenin biraz zorlama olduğunu düşünürken acaba alınganlık mı ediyordu? Neyse, bunun hiç önemi yoktu çünkü Jack'in bakışları kendi üzerinden ağabeyine kaymıştı. "Yarasa işaretini gören Bruce Wayne gibi randevudan kaçmak nereden çıktı böyle?"

Ben güldü. "Öyle bir şey olmadı tabii ki!"

Hazel, nasıl olmuştu da onunla öpüşebilmişti? Aklını mı kaçırmıştı? Yani çocukken ona âşık olması yeterli miydi? Sırf öpüşmek istedi diye öpüşmesi ne kadar doğruydu?

"Tabii," diye kendini sohbete katılmaya zorladı. "Batman asla kaçmaz."

Ben, felaketle sonuçlanan randevusunu tekrar anlatacağı için mutluydu. O hikâyesini daha dramatik ve abartılı bir şekilde anlatırken diğer ikisi onur kavanozu için ceplerinde bozuk para aradılar. Ev arkadaşı ondan çok daha tutkulu bir âşıktı ve ayrıca Ben'e ateş püskürüyordu. Evden kaçarken Ben her şeyi yüzüne gözüne bulaştırıyordu. Anlattıkları sona erdiğinde Hazel, neyin gerçek neyin hayal olduğunu artık kestiremez olmuştu. Zaten umursamıyordu. Tek bildiği Ben'in hikâye anlatma konusunda ne kadar usta olduğuydu. Boynuzlu çocukla ilgili uydurduğu harika hikâyeler hâlâ aklındaydı.

"Eee, siz ne yaptınız?" diye sordu Ben sonunda. "Hazel, dün gece ilginç hiçbir şey olmadığını söyledi."

Jack aniden ciddileşti. "Ah," dedi, sadece birkaç saniyelik bir suskunluktan sonra. Kehribar rengi gözlerinde tuhaf kıvılcımlar çakıyordu. "Sana söylemedi mi?"

Hazel korkudan donakaldı.

Ağabeyi kaşlarını merakla kaldırıp ona baktı. "Eee? Neyi söylemedi mi?"

"Tom Mullins iyice kafayı bulup tabutun üzerine çıktı ve camı kırmaya çalıştı. Zavallının başına gelecek var," dedi Jack, çarpık ve hüzünlü bir sırıtış eşliğinde. Parmaklarını iri dalgalı kahverengi saçlarından geçirerek taradı.

Hazel'ın başı dönüyordu. Tuttuğu nefesini saldı.

Ben başını iki yana salladı. "Niye insanlar bunu yapıyor? Tabutla uğraşanın başına illa ki kötü bir şeyler geliyor, bunu biliyorlar. Tommy prensi hiç umursamazdı, şimdi derdi ne?" Canı gerçekten sıkılmış gibi görünüyordu ama bu anlaşılabilir bir şeydi çünkü Ben ondan uzaklaşmadan ve Tom bir ayyaş olmadan önce ikisi yakın arkadaştı.

"Belki aynı insanlarla partilemekten sıkılmıştır," dedi Jack, üzeri kitap, kemer ve atkılarla dolu bir masaya tüneyerek. Sonra Hazel'a baktı. "Belki bir şeyler *olsun* istemiştir."

Hazel yüzünü ekşitti.

"Pekâlâ, bu kadar saçmalık yeter," dedi Ben, sandalyesinde öne eğilip kupasını alırken. Kızıl saçları, kirli camlardan içeri sızan gün ışığında altına bulanmıştı. "Sizin neyiniz var? Birbirinize kaçamak bakışlar falan atıp duruyorsunuz."

"Ne? Yok bir şey," dedi Jack nazikçe. "Hiçbir şey yok."

Kahve kupasını doldurmak üzere ayaklanan Hazel başını iki yana salladı. "Ha," dedi konuyu değiştirmek için. "Şuradaki pullu bluz, yoksa tahmin ettiğim şey mi?"

Öyleydi ve onun da yanında denizkızlarına yaraşır su yeşili fırfırlı bir balo elbisesi vardı. Hazel elbiseyi üzerine tutup bir süre dans etti. Diğer taraftaysa, Mad Men serisinin ilk sezonlarından fırlamışa benzeyen, balıksırtı desenli bir takım elbise duruyordu. Jack, pikaba bir Bad Brains plağı koyarken, Ben takım elbiseyi denedi. Kartpostal satın almaya gelen turistler de ortama ekle-

nince, sıradan bir pazar öğleden sonrası başlamış oldu.

Ben, ellerini ceketin cebine sokmuş dükkânda horoz gibi dolanıyor ve Hazel ile Jack'e takımın fazla mı dar durduğunu sorup duruyordu. Hazel ise ağabeyinin çıkardığı kırmızı ceketi katlamaya çalışıyordu ve o sırada ceketin cebinden bir şey yere düştü ve Jack'in ayakkabısının dibine kadar yuvarlandı. Bu, üzerinde ottan ince bir fiyonk olan bir cevizdi.

"Şuna bakın," dedi Jack, kaşlarını çatarak. "Bu ne sence?"

"Ceketimde miydi?" diye sordu Ben.

Hazel başıyla onayladı.

"Eh, ne duruyoruz? Hadi açalım." Jack masadan indi, kafasında yana yatık duran melon bir şapka vardı. Rahat ve gevşek adımları, Hazel'ı başını yine belaya sokabilecek düşüncelere saldı.

Ot fiyonk kolayca çözülünce ceviz kabuğu ikiye ayrıldı. İçinde kadim parşömenleri andıran küçücük bir rulo vardı.

"Bakayım," dedi Hazel, elini uzatarak. İncecik kâğıdı açtığında, örümcek ağı inceliğindeki harfleri görünce sırtı ürperdi.

Borcunu ödemen için yedi yıl kaldı. Oysa pişman olmaya vaktin kalmadı.

Bir an için hiçbiri konuşamadı. Hazel kâğıdı elinden düşürmemek için bütün gücünü kullanıyordu.

"Bu çok anlamsız," dedi Jack.

"Muhtemelen turistlerden birinin kasabada satın aldığı tuhaflıklardan biridir," dedi Ben, kendini de buna inandırmaya çalışırcasına. "Sahte fal cevizi işte. Boktan bir şaka."

Çarşı Caddesi'nin diğer ucunda, peri meraklılarına hediyelik eşya satan, Fettan Kadın adında bir dükkân vardı. Bu dükkânda tütsüler, korunma için böğürtlenle karıştırılmış tuz keseleri, kasabanın çevresindeki "kutsal" peri mekânlarının haritaları, kristaller, elde boyanmış tarot kartları ve ışıltılı cam çıkartmaları satılırdı. Ceviz kabuğundaki şifre gibi peri mesajları da o dükkândan çıkmış olmalıydı.

"Nasıl bir fal ki bu?" diye sordu Jack.

"Aynen," diye ekledi Hazel. Yüreği gümbür gümbür atmıyormuş, mesajın kime olduğunu bilmiyormuş, her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışıyordu.

"Kesinlikle," dedi Ben, küçük bir kahkaha eşliğinde kabuklarla mesajı cebine atarken. "Yine de ürkünç."

Sonrasında Hazel ancak eğleniyormuş gibi yapabildi. Ben'le Jack'i aklına yazmak istercesine seyretti. Mekânı, insanları, eski kitap kokularını ve normal şeylerin seslerini ezberledi.

Ben, kendine benekli bir papyon satın aldı. Sonra markete uğradılar. Hazel, bir kutu sütle ekmeği satın aldı. Jack, akşam yemeği için eve dönüyordu çünkü pazar günleri kutu oyunu oynama gelenekleri vardı ve Jack ile Carter ne kadar huysuzlanırsa huysuzlansın, kimse bu gelenekten kaçamazdı. Hazel ile Ben de evlerine döndü. Ön kapıda Hazel, annesinin küçük bir taşın üzerinde tuttuğu seramik kâseye biraz süt döktü. Fairfold'da herkes, saygılarını gösterip iyiliklerini kazanmak için perilere yiyecek bir şeyler bırakırdı.

Ama süt topak topak döküldü. Çoktan bozulmuştu.

BÖLÜM 4

O gece Hazel, verdiği sözleri ve gelmekte olan ödeme gününü düşünmemeye çalışırken yatakta dört döndü. Sözlerini midyelerin hapsettiği yüzlerce kasada, her yeri zincirlerle sımsıkı sarılmış binlerce sandıkla birlikte denizin derinliklerine gönderdiğini hayal etti.

Sabah uyandığında her yeri ağrıyordu. Telefonunun alarmını kapatmak için uzandığında parmak uçlarının bile sızladığını fark etti. Kıpkırmızı avcu sanki sıyrıklarla doluydu. Dikkatle baktığında başparmağının tırnağında iğne uzunluğunu geçmeyecek bir cam kıymığı olduğunu gördü. Diğer parmaklarında da ışıldayan daha küçük cam parçaları vardı. Kalbi hızla atmaya başladı.

Tekmeleriyle yorganından kurtulmaya çalışırken kaşları çatıldı. Ayakları çamura batmıştı. Yataktan çıktığında bastığı her yere topak topak çamur bıraktı. Dizlerine kadar çamura bulanmıştı. Pijamasının etekleri pislikten kaskatı kesilmişti. Yorganı kaldırıp baktı. Çarşafı, üze-

rindeki ot ve dallarla adeta bir kuş yuvasını andırıyordu. Geceyi düşünmeye çalıştı ama sadece hayal meyal rüyalarını hatırlayabiliyordu. Daha doğrusu hatırlamaya çalıştıkça, her şey daha da bulanıklaşıyordu.

İyi de ne olmuştu? Nerelere gitmişti ve neden hatırlayamıyordu?

Hazel, kendini zorlayarak duşa girdi. Suyu dayanabileceği kadar sıcaklığa ayarladı. Suyun altındayken parmaklarına batan cam kıymıklarını çıkarmak daha kolaydı. Minik kan damlaları ayaklarının dibine düşüyordu. Nasıl olduysa titremelerine engel olmayı başarıp üzerindeki çamuru temizledi. Yine de henüz bir cevabın yakınına bile gelememişti.

Ne yapmıştı?

Spor yapmış gibi kasları ağrıyordu ama çamur ve cam kıymıklarına anlam vermek imkânsızdı. Sakinleşmeye çalışsa da hızlı hızlı nefes alıp vermekten kendini alamıyordu. Kendine bunun olacağını bildiğini, en kötü kısmının beklemek olduğunu, sonunda bundan kurtulacağı için sevinmesi gerektiğini söyleyerek ikna etmeye çalıştı.

Hazel beş yıl önce, henüz on bir yaşına basmadan Hava Halkı'yla bir anlaşma yapmıştı.

Dolunayın parladığı bir gece, şafak sökmeden hemen önce gizlice alıç ağacına gitmişti. Karanlık gökyüzü yıldızlarla kaplıydı. Başını kaldırıp baktığında, dallarda daha önce dilenen dileklerin hayaletleri gibi bez parçalarının uçuştuğunu görebiliyordu. Saygısızlık etmemek için kılıcını evde bırakmış, Hava Halkı'ndan kötü birkaç

periyi avlamış olsa da dileğini yerine getirmeye yanaşacaklarını ummuştu. Yaşı çok küçüktü.

Hazel dileğini aklından çıkarmadan, beyaz taşlardan oluşan çemberin içine geçti ve bekledi. Çiy taneleriyle ıslanan çimlerin üzerinde otururken, kalbi bir fareninki gibi hızla atıyordu. Gerçi çok uzun beklemesi gerekmemişti. Birkaç dakika sonra ormanın içinden, Hazel'ın neye benzeteceğini bilemediği, bir isim veremediği bir yaratık çıkmıştı. Yaratığın çok açık bir teni vardı, dört ayak üzerinde yaklaşıyordu. Tırnakları pençe gibi uzundu. Gözlerinin ve köpekbalığını andıran dişleriyle kocaman ağzının etrafı pespembeydi.

"Kurdeleni ağaca bağla," diye tıslamıştı yaratık. Konuşurken uzun pembe dili dudaklarından sarkıyordu. "Bana dileğini söyle. Akçakral adına anlaşma yapacağım ve o da dileğini gerçekleştirecek."

Hazel, en sevdiği elbisesinin iç kısmından kestiği bez parçasını yanında getirmişti. Cebinden çıkardığında, bez şerit rüzgârla birlikte dalgalandı. "Ağabeyimin Philadelphia'da müzik okuluna gitmesini istiyorum. Burslu olsun ki gidebilsin. Bunun karşılığında, o burada değilken avlanmayı bırakacağım."

Yaratık gülmüştü. "Cesursun. Hoşuma gitti. Ama hayır, korkarım dileğini gerçekleştirebilmem için bu yeterli değil. Bana hayatından on yıl ver."

"On yıl mı?" diye tekrarlamıştı Hazel şaşkınlıkla. Pazarlığa hazır olduğunu sanarak gelmişti ama dileği karşılığında ne isteneceği hakkında bir fikri olduğu da söylenemezdi. Ben'in müzikte ustalaşmasını istiyordu.

Müzikle yine haşır neşir olsun istiyordu. Onsuz ava çıktığında, ormanda kaybolduğunu hissediyordu. Yeniden bir takım olmaları lazımdı. Bu anlaşmayı yapmadan geri dönemezdi.

"Çok küçüksün. Daha önünde çok uzun yıllar var. Birkaç yılını bize versen ne olur ki?" diye sormuştu yaratık. Sonra sinsi adımlarla yaklaşmıştı. Hazel, onun mürekkep kadar kara gözlerini şimdi daha iyi görüyordu. "Ha bir eksik ha bir fazla."

"Siz ölümsüz değil misiniz?" diye sormuştu Hazel. "Başkalarının yıllarına neden ihtiyacınız olsun ki?"

"Başkalarının değil," demişti yaratık, pençelerini çamurun üzerine uzatıp. Aynı zamanda hem canı sıkılmış hem de oyun oynuyormuş gibi görünüyordu. "Senin yılların."

"Yedi," diye karşılık vermişti Hazel. Elflerin belli rakamlardan hoşlandığını hatırlamıştı. "Yedi yılımı veririm."

Yaratığın ağzı kulaklarındaydı artık. "Anlaştık. Bez parçasını ağaca bağla ve sağ salim evine dön."

Bez parçası parmaklarının arasında dalgalanan Hazel tereddüt etti. Her şey çok çabuk olmuştu. Yaratık, itiraz etmeden, pazarlık bile etmeye çalışmadan hemen kabul etmişti. Buz gibi bir ter damlası sırtını ürpertirken Hazel, geçen her saniye hata yaptığından daha emin oluyordu.

Ama nerede hata yapmıştı? Anladığı kadarıyla ölmesi gerekenden yedi yıl önce ölecekti ama henüz on yaşındayken gelecek o kadar uzaktı ki *asla* kavramı ona çok daha yakın geliyordu.

Karanlıkta eve yürüyordu ki aklına hayatından alınacak yılların hangi döneme ait olduğunun belli *olmadığını* kavradı. *Tahminde* bulunmuştu. Yani Hava Halkı, istediği zaman onu alabilirdi ve ormanda zamanın farklı aktığı düşünülürse, periler için yedi yıl, Hazel'ın ölümlü hayatının geri kalanı olabilirdi.

Alıç ağacına gidip dilekte bulunan diğer insanlardan bir farkı yoktu. Halk, ona neden farklı davransındı ki?

O geceden beri Hazel, ödünç bir hayat yaşadığını unutmayı, kafasını başka yerlere vermeyi denemişti. Bütün partilere gitmiş, önüne gelenle öpüşmüş, çaresizliğini eğlenceyle kapatmaya, yaşadığı boğucu dehşeti böyle bastırmaya çalışmıştı.

Gerçi hiçbir eğlence, böylesi bir dehşeti bastırmaya yetmezdi.

Duşun altında ıslanırken Hazel, cevizi ve içindeki mesajı düşündü: *Borcunu ödemen için yedi yıl kaldı. Oysa pişman olmaya vaktin kalmadı.*

Uyarıyı hemen tanımıştı ama Elfler'in neden onu uyarma nezaketi gösterdiğini anlamakta zorlanıyordu. Dahası madem zamanı gelmişti, neden hâlâ yatak odasındaydı? Gece götürülüp geri mi getirilmişti yoksa? O yüzden mi çamur içinde uyanmıştı? İyi de neden geri getirmişlerdi o zaman? Bir ölümlü gecesi, yedi yıla bedel miydi? Yok artık. Kimse o kadar şanslı olmazdı. Hele ki Hazel...

Havlusuna sarınıp ayaklarını sürüye sürüye dolabına giderken ne yapabileceğini düşündü.

Ama mesajda yazan doğruydu. Pişmanlık fayda etmiyordu.

Pembe-yeşil dinozor desenli lacivert elbisesini giydi. Yeşil lastik çizmeleri ve şeffaf şemsiyesini de alırken yeterince neşeli göründüğünü umuyordu. Ama çizmelerini giymek üzere yatağının kenarına oturduğunda, penceredeki kirleri fark etti. Hem pervaz hem de cam çamura bulanmıştı. Ve pencerenin hemen yanındaki duvara çamurla bir şey yazılmıştı: KENDİ.

Hazel duvara yaklaşıp gözlerini kısarak kelimeye baktı. Ona yardım eden birinin ismi olabilirdi ama uçuk mavi duvardaki harflerin yazılış şekline bakılırsa, aynı zamanda korku filmlerinden fırlamış, korkması gereken bir canavar olması ihtimali daha yüksekti.

Bir yaratığın odasına kadar peşinden geldiğini, Hava Halkı'ndan birinin odasına çöreklendiğini, kemikli parmakları ya da keskin pençeleriyle duvara bu ismi yazdığını düşünmek bile yeterince korkutucuydu.

Bir an için aşağı inip ağabeyine her şeyi anlatmayı düşündü. Anlaşmayı, uyarı mesajını, ayakları çamurlu bir şekilde uyanışını, veda bile edemeden alınıp götürülebileceği korkusuyla yaşadığını anlatabilirdi. Ben, bir zamanlar dünyada en çok güvendiği ve iyiliğiyle onu tamamlayan suç ortağıydı. Kasabada yanlış giden her şeyi düzeltmeyi hayal etmişlerdi. Belki yine o günlerdeki kadar yakın olabilirlerdi, böylece sırlarını birbirlerinden saklamak zorunda kalmazlardı.

Oysa her şeyi anlatırsa, ağabeyi olan bitenlerin kendi suçu olduğunu düşünebilirdi.

Hazel, kendi başının çaresine bakmakla yükümlüydü. Ağabeyine böyle söz vermişti. Başını nasıl bir belaya sok-

tuğunu Ben'in öğrenmesini istemezdi. Philadelphia'dan sonra işlerin yeniden tersine dönmesini hiç istemezdi.

Derin bir nefes aldıktan sonra sırtını çelik gibi dikleştirerek ağabeyine bir şey söylememeye karar verdi ve mutfağa indi. Ben, öğle yemeğini sırt çantasına yerleştiriyordu. Anneleri, mutfak masasına onlar için karalahana, fındık ve kuru üzümlü gofret bırakmıştı. Ben, bir kavanozu kahveyle doldururken, Hazel gofretlerden ikisini kaptı.

Okul yolunda neredeyse hiç konuşmadılar. Kahvaltılıklarını atıştırırken Vosvos'un cızırtılı hoparlörlerinden en yakındaki üniversite radyosunun punk şarkılarından oluşan sabah programını dinlediler. Ben esniyordu. Sanki konuşamayacak kadar uykuluydu. Hazel ona bakarken, normal davranmaya karar verdiği için kendini kutladı.

Fairfold Lisesi'ne vardıklarında, Elfler tarafından her an kaçırılma ihtimalinin çok düşük olduğuna kendini neredeyse inandırmıştı. Ve onunla, kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyorlarsa, sinirlerini boş yere bozmanın hiçbir şeye faydası olmazdı. İşte okulun kapısından böylesi bir gönül rahatlığıyla girdi. Jack'le Carter, koridorda yürüyordu. Bu mesafeden sanki birbirlerinin aynadaki yansıması gibi görünüyorlardı. Sadece Carter, kolunu kendini beğenmiş Amanda Watkins'in omzuna atmıştı. Belli ki sonunda Amanda, Carter'ı kafalamayı başarmıştı. Artık gölgelerle uğraşması gerekmeyecekti; bir şekilde gerçek amacına ulaşmıştı.

Hazel'in ilk düşüncesi, Carter'ın ikiyüzlülüğü oldu.

Jack'in kalbini kırması için Amanda'ya çanak tutarken, tutmuş bir de kalp kırmanın ne kadar kötü bir şey olduğundan bahsedip duruyordu.

Ama öte yandan belki Carter, Amanda'nın Jack'e söylediklerini, onu Carter'ın gölgesi gibi gördüğünü söylediğini bilmiyordu. Hazel, onların yanında bomboş bir ifadeyle yürüyen Jack'e baktığında, Amanda'yla arasında geçenleri kardeşine anlatmadığına kalıbını basabilirdi.

Amanda *dibindeyken* Jack'in onun için eriyip bittiğini bilmek Hazel'ın öfkelenmesi için yetip de artıyordu. Kız, alenen Carter'la kırıştırıyor, kirpiklerini kırpıştırıp duruyordu. İçindeki çaresizliği yumruk yapıp Amanda'nın midesine indirmek isterdi. Dahası Jack'i yeniden öpmek için yanıp tutuşuyordu. Onu öyle bir öpecekti ki Amanda bir daha asla Jack'in aklına gelmeyecek, Carter dahil herkes Jack'in nasıl çekici bir erkek olduğunu görerek kıskanacaktı.

Ama koridorda koşup onu öptüğünü hayal ederken bile, partide öpüştükten sonra geri çekilen Jack'in yüzündeki acı dolu ifadeyi unutamıyordu. Hazel, onu bir kez daha o halde görmeye dayanamazdı.

"Orada neler oluyor öyle?" dedi Ben, oditoryumun önünde toplanmış kilise grubunu işaret ederek. Kalabalık giderek artıyordu.

"Birdenbire *yok* oluverdi," dedi Charlize Potts. Beyaza çalan sarı saçları sırtından dökülüyordu. Pembe bir tayt giymişti. Kollarını, inanılmaz bolluktaki kazağının üzerinde kavuşturmuş onlara bakıyordu.

"Okuldan önce ormana gidip biraz... bilirsiniz işte,

turistler bıraktığınız şişelere takılıp düşmesin diye biraz temizlik yaptık. Rahip Kevin, kasabamızı utandırmak istemiyor. Fakat tabut boştu. Kırılmıştı. Sanırım sonunda biri camı kırmayı başarmış."

Hazel donakaldı. Başka hiçbir şey düşünemiyordu.

"Öylesine gitmiş olamaz!" dedi biri.

"Biri onu kaçırmış olmalı."

"Bence biri eşek şakası yapıyor."

"Cumartesi gecesi ne oldu?"

"Tom hastanede. İki bacağını birden kırmış. Birkaç basamaktan aşağı yuvarlanmış. Yani ormana geri dönmüş olması imkânsız."

Hazel'ın kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Şu anda konuştukları şeye inanamıyordu. Bu mümkün değildi. Çaktırmadan gruba yaklaşırken, sanki havayı zorla yarıyormuş gibi hissediyordu. Ben, uzun bacaklarıyla kalabalığın yanından geçti.

Birkaç saniye sonra Hazel'a baktığında, gözünde kıvılcımlar çakıyordu. Konuşmasına gerek yoktu, Hazel hemen anlamıştı ama Ben omzunu tutup, herkesin konuştuğu şeyi bir sır aktarırcasına kulağına fısıldadı.

"Uyandı," dediğinde, nefesiyle Hazel'ın saçlarını dalgalandırdı. "Boynuzlu çocuk... Prens... özgür. Tabuttan çıktı ve şu an her yerde olabilir. Başkası bulmadan onu bulmalıyız."

"Bilemiyorum," dedi Hazel. "Buna bulaşmak ister miyiz?"

"Hadi ama! Eski günlerdeki gibi," dedi Ben, kocaman sırıtarak. Gözleri yıllardır böyle ışıldamamıştı. "Yalnız

kovboy, son bir savaş için emekliliğinden geri dönüyor ve sadık yardımcısı da harekete geçmeye hazır. Neden biliyor musun?"

"Çünkü o bizim prensimiz," dedi Hazel. Doğru olduğunu hissedebiliyordu. Boynuzlu çocuğu ancak onlar kurtarabilirdi. Onu ancak *Hazel* kurtarabilirdi. Hem belki Ben'le son bir maceraya atılmak fena bir fikir olmayabilirdi.

"Çünkü o bizim prensimiz," diye tekrarladı Ben. Biri onu duysa, ağzını doldura doldura "Yürü be!" diyebilirdi.

BÖLÜM 5

Bir varmış bir yokmuş. Küçük bir kız, bir gün ormanda dolaşırken bir ceset bulmuş.

Küçük kızın annesiyle babası, ağabeyiyle ona karşı, üç kedileri ve küçük evlerinin etrafında turlamaya bayılan Viski adlı sosis köpeklerine olduğu kadar ilgisizmiş. İkisinin de saçları uzunmuş, rockçı arkadaşlarıyla şarap içip gitar çalar, gece yarılarına kadar sanat konuşurlarmış. Saatlerce resim yapar, arada bir şişeleri doldurmak ya da genellikle yığılan çamaşırları yıkamak için ara verirlermiş. Kirli çamaşırlar yıkandığında bile belli belirsiz terebentin kokarmış. Haliyle küçük oğullarıyla küçük kızları, altlarında bezleri bile olmadan ortalıkta öylece koşuştururmuş. Çocuklar, onların tabaklarından yemek yer, bahçedeki çamurda hayali oyunlar oynar, biri onları yakalayıp küvete sokana kadar banyo yapmazlarmış.

Küçük kız çocukluğunu hatırladığında aklına en çok, ağabeyi ve köpeğiyle ormanda koşmaları, ikinci el elbi-

seler giymeleri ve papatyadan yapıp saçına taktığı taçlar gelirmiş. Boynuzlu oğlanın uyuduğu yere koşup şarkılar söylediklerini, bütün öğleden sonra hikâyeler uydurduktan sonra akşamları, inlerine dönen vahşi hayvanlar gibi bitkin bir halde evlerine döndüklerini hatırlarmış.

İki kardeş, kendilerini ormanın çocukları olarak görürmüş. Küçük göletlerin etrafında sessizce dolaşır, ölü ağaçların gövdelerine saklanırlarmış. Arada sırada Elfleri görürlermiş. Ama onları sadece göz ucuyla fark eder, etraflarında yankılanan uzak kahkahalarını duyarlarmış. Ve korunma tılsımlarını yanlarından ayırmamaları, ceplerinde biraz mezar toprağı taşımaları ve insan olmaması ihtimaline karşı herkese karşı nazik davranmaları gerektiğini çok iyi bilirlermiş. Yine de Elfler'in tehlikeli olduğunu bilmek bir şey, Adam Hicks'ten geriye kalanları bulmak bambaşka bir şeymiş.

O gün Hazel, bir şövalye gibi giyinmişti. Pelerin niyetine boynuna mavi renkli bir bulaşık bezi bağlamış, beline de kuşak niyetine atkı sarmıştı. Koşarken kızıl saçları ardında kırbaç gibi savruluyor, öğleden sonra güneşinde tembel bir altın rengine bulanıyordu.

Ben, bütün gün onunla kılıç savaşı yapmıştı. Annelerinin ikinci el eşyalar satan bir dükkândan aldığı plastik He-Man kılıcı, Kral Arthur şövalyelerine dair kitabı yanındaydı. Kitaptaki Sir Pellinore, Arthur'un sarayına katılmadan önce Hava Halkı'ndan biriydi. Başka bir hikâyede Sir Gawain, insanların nefretini kazanan

bir kadının üzerindeki laneti kaldırıyordu. Diğer bütün hikâyeler güç, onur, sadakat, nezaket, düşüncelilik ve azim hakkındaydı.

Annesi Hazel'a da bir bebek hediye etmişti. Bebek suyla doldurulup sıkıldığında çişini yapıyordu ama Hazel aslında ağabeyininki gibi bir kılıcı olsun istiyordu. Daha güzel bir hediye aldığı için kendinden geçen Ben, kardeşini kılıçla kovalıyor, plastik sopasıyla Hazel'ın elindeki dalları düşürüyordu. Sonunda öfkelenen Hazel, babasının alet dolabında, eski ve paslanmış bir pala bulmuştu. Sonra Ben'in plastik kılıcına öyle bir güçle vurmuştu ki kılıç çatlamıştı. Bunun üzerine Ben, kılıcı yapıştırmak için ayaklarını yere vura vura eve dönerken, Hazel dokuz yaş zaferiyle kendi kendine dans etmişti.

Fakat bir süre sonra sıkılıp böğürtlen toplamaya karar verip palasını kuşağına takmış, upuzun otların üzerinden zıplayarak ormana dalmıştı. Viski peşinden koşmuş ama sonra kaçmıştı. Hatta birkaç saniye sonra havlamaya başlamıştı.

Adam Hicks, Hayalet Gölü'nün kıyısında, çamurların içinde yatıyordu. Dudakları morarmıştı. Gökyüzüne diktiği gözlerinin yerinde kapkara boşluklar vardı, göz yuvalarında inci beyazlığında kurtçuklar oynaşıyordu. Vücudunun yarısı suya gömülüydü. Aslında vücudundan geri kalanıydı bu. Etlerin arasından fırlayan kemik ve bağırsaklar, yırtık bez parçaları gibi suda dalgalanıyordu. Havada, geçen gece mutfak tezgâhında unuttuğu hamburgerin sabahki kokusuna benzer pis bir koku vardı.

Viski ileri geri koşuyor, cesedi kokluyor, Adam'ı

uyandırmak istercesine uluyordu.

"Gitme oraya," diye bağırmak istese de Hazel'ın sesi ancak bir fısıltı gibi çıkabilmişti. Ağabeyinin gelmesine daha çok olduğunun farkındaydı. Köpeğiyle tek başına olduğunu çok iyi biliyordu.

Birden tepeden tırnağa titremeye başlamıştı.

Adam'ın ailesi daha bir yıl önce Fairfold'a taşınmıştı. Haliyle ne turist sayılırdı ne de tam olarak kasaba sakini. Elfler için fazlasıyla ve tehlikeli bir şekilde cazip bir avdı. Alacakaranlığın ve şafağın yaratıkları, *varla yok arasında*, sınırlarda ve gölgelerde dolaşırdı.

Gözlerini Adam'dan geriye kalan kırmızılıktan kaçırıp gölün yeşil sularına bakarken Hazel, sabahtan beri okuduğu şövalyeleri düşünmeye çalışıyordu. Onlardan biri gibi davranması gerektiğini kendine hatırlattı. Şövalyeler kusmazdı.

Viski iyice delirmişti, havlamaları kulak tırmalıyordu.

Hazel onu kovalamaya çalışırken ıslak bir pençe ayak bileğini yakaladı. Çığlık atarken hemen palasına sarılıp serbest ayağıyla ceset gibi bembeyaz eli tekmeledi. O sırada kocakarı çamurlu sudan çıktı. Gözleri bulanıktı. Yüzü, kurukafadan halliceydi. Upuzun yeşil saçları, gölün sularında salınıyordu. Ve Hazel'ın bileğindeki eli, buzdan bir ateş gibi yakıyordu.

Kocakarı bileğine iyice asıldığında Hazel palasını sallamayı başardı. Yine de sırtüstü yere yapışmaktan kendini kurtaramadı. Adam'ın cesedinin üzerindeki sinekler, kapkara bir bulut oluşturuyordu. Suya çekilirken, kocakarının yanağının kanadığını görünce belli belirsiz ama

korkunç bir tatmin hissetti. Demek onu yaralamıştı.

"Küçük kız," dedi kocakarı. "Lokmacık. Kaçamayacak kadar cılızcık. Kendini rahat bırak, minik lokmacık."

Gözlerini sımsıkı kapatan Hazel, palayı bütün gücüyle salladı. Kocakarı, kedi gibi tıslayıp metali eliyle kavramaya çalışsa da parmakları kesildi, yine de bırakmadı ve doğrudan gölün ortasına fırlattı. Pala, patlarcasına suya gömülürken Hazel midesinin kasıldığını hissedebiliyordu.

Viski, kocakarının kolunu dişleyip hırladı.

"Hayır!" diye bağırdı Hazel. "Hayır! Git! Viski!"

Oysa köpek, kadının kolunu bırakmadan başını sağa sola sallıyordu. Kocakarı, upuzun yeşil kolunu havaya kaldırdığında Viski de kolla birlikte havalandı. Köpeğin ayakları yerden kesilmişti, dişleri hâlâ kadının kolunda, hatta kemiğine saplıydı. Kocakarı bu sefer kolunu sertçe indirip, Viski'yi tüy gibi, sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi yere yapıştırdı. Viski artık kırık bir oyuncak gibi kıyıda baygın yatıyordu.

"Hayırhayırhayır," diye inledi Hazel. Viski'ye uzandı ama köpek ulaşamayacağı kadar uzaktı. Parmakları çamurda incecik oyuklar bıraktı.

Uzaktan müzik sesi duyuldu. Ben'in saz flütüydü bu. Flütü, pis bir iple geçen hafta boynuna asmıştı. Sakalım dediği şeyi o günden beri boynundan çıkarmamıştı.

Çok geç. Çok geç.

Hazel, bileğini kavrayan buz gibi eli tekmeleyip Viski'nin yanına sürünmeye çalıştı. Ne kadar çabalarsa çabalasın, ayağı göle daldı. Çırpınırken suları etrafa sıçratıyordu.

"Ben," diye çığlık attı, panikten çatlayan sesiyle. "Ben!"

Flütün sesi gelmeye devam ediyordu. İyice yaklaşmıştı. Sanki bütün ağaçlar, daha iyi duyabilmek için eğilmişti. Ama faydasızdı. Korku ve öfke panikle buluşurken Hazel'ın gözlerinden yaşlar boşaldı. Neden flüt çalmayı bırakıp yardıma koşmuyordu ki Ben? Onu duyamıyor muydu? Bacakları suya girdiğinde, vıcık vıcık yosunlar her yanını sardı. Hazel, ciğerlerine uzun uzun hava doldurdu. Bir yandan da boğulmanın canını ne kadar yakacağını hesaplamaya çalışıyordu. Dahası çırpınacak gücü bile kalmamıştı.

O sırada kocakarının parmakları aniden gevşedi. Hazel kıyıya doğru süründü. Bir kütüğün üzerinden atlayıp sırtını bir karaağaca dayayana kadar ne yaptığının farkında bile değildi. Nefes almakta zorlanıyordu. Ben suyun kıyısındaydı. Rengi atmıştı, korktuğu belli oluyordu. Ve sanki hayatı söz konusuymuş gibi flüt çalıyordu.

İşte Hazel o anda farkına vardı. Ben, flütü *onun* hayatı için çalıyordu. Kocakarı mest olmuşçasına Ben'i seyrediyordu. Balık gözlerini kırpmıyordu bile. Sanki notalara eşlik etmek istiyordu ama dudaklarını kıpırdatmaktan öteye gidemiyordu. Hazel, Hava Halkı'nın müziği çok sevdiğini biliyordu. Özellikle de Ben'in çaldığı kadar güzel olan ezgilere bayılırlardı, yine de müziğin onlarda böylesi bir etki yarattığına ilk kez tanık oluyordu.

Ağabeyini seyretti. Ben Viski'nin cansız bedenini fark edince gözlerini yumup yarım adım öne sendeledi. Fakat flüt çalmayı bırakmamıştı.

Hazel bu sefer kıyıda düştüğü yere baktı. Çırpınırken elleriyle çamura bıraktığı izleri, Adam'ın çürüyen cesedini ve köpeğin cansız yatan bedenini görebiliyordu. Sinekler üstlerinde vızıldıyordu. Ama bir şey daha vardı: Güneşin altında bir kılıcın kabzası gibi parlayan bir şey... Bu bir bıçak mıydı? Adam'ın silahı mı vardı?

Temkinli adımlarla kıyıya yaklaştı. Kocakarı hemen önündeydi.

Ben, bunu görünce gözlerini kocaman açarak onu geri gitmesi için uyardı.

Hazel ona aldırmadan çamurda yatan bıçağa uzandı. Aynı anda kendini hem uyuşmuş hem de öfkeli hissediyordu. Kabzayı kavradığı gibi çekti. Metal çamurdan kurtulurken yutkunmayı andıran bir ses duyuldu. Bıçak ateşe tutulmuş gibi simsiyahtı ama altından yapılmıştı. Üstelik Hazel'ın sandığından daha uzundu. Ortasından aşağı doğru inen oluğa bakarken, annesinin mutfaktaki en uzun bıçağından bile uzun olduğunu düşündü. Bu bir *kılıçtı.* Bir şövalyenin sahip olabileceği türden gerçek bir kılıç...

Hazel'ın kafasında bin bir tilki dolaşıyordu, yine de tek bir şeye odaklanmış, içinden tekrarlayıp duruyordu: *Ben bir şövalyeyim. Ben bir şövalyeyim. Ben bir şövalyeyim.* Ondan daha iyi bir şövalye, Viski'yi kurtarabilirdi ama şimdi en azından köpeğin intikamını alabilecekti. Bulanık sulara adımını atıp kılıcı, bir beysbol sopası gibi havaya kaldırdı ve canavarın başına indirdi.

Kocakarının kafatası, çürümüş bir karpuz gibi ikiye bölündü. Ardından cansız bir şekilde sulara gömüldü.

"Vay canına," dedi Ben, flütü boynuna salıp yanına gelirken. Başını yana eğip iki büklüm olarak yosun kaplı kemik ve diş yığınını inceledi. Kocakarının saçları suyun üzerinde süzülüyordu. Parmağıyla kafatasından geriye kalanları itti. "Onu öldüreceğini hiç sanmıyordum."

Hazel, buna nasıl cevap vereceğini bilemedi. Ağabeyi kötü bir şey yaptığını mı ima ediyordu, yoksa işe yaradığı için şaşırmış mıydı?

"Bunu nereden buldun?" diye sordu bu sefer Ben, kılıcı işaret ederek.

"Buldum işte," dedi Hazel, alınmış gibi burnunu çekerek. Engellemek için bütün gücünü kullansa da gözyaşlarını dindiremiyordu.

Ben, kılıcı almak istiyormuş gibi elini uzattı. Belki çatlayan He-Man kılıcına karşılık, bu yeni kılıcı almak istiyordu. Hazel, bir adım geriledi.

Ben'in yüzüne bakılırsa, kılıcı kesinlikle istiyordu. "Kılıcın ve flütümle bir şeyler yapabiliriz. Kötü şeyleri durdurabiliriz. Tıpkı kitaplardaki gibi."

Köpeğin ölümü, gözyaşları ve her şeye rağmen Hazel gülümsemeden edemedi. Kanayan burnunu kol yeniyle sildi. "Sahi mi?"

Çocuklar, acımasız bir adalet duygusuna sahiptir. Çocuklar canavarları öldürüp kendileriyle gurur duyabilir. Üzerlerine basıp ezmek yerine örümcekleri dışarı taşıyan, hatta bir keresinde orman görevlisi gelene kadar iki saat boyunca bir tilki yavrusunu damlalıkla besleyen küçük bir kız bile canavarları öldürebilir, hemen ardından yine avlanmaya çıkabilir. Aynı küçük kız, köpeğinin

cansız bedenini gömmek üzere eve götürebilir, buzdan bir taşa dönüşen cesedin başında ağlayabilir, arka bahçede küçük bir çukur açarken intikam yeminleri edebilir. Ağabeyine bakıp kötülükle savaşan bir şövalyeyle bir ozan olduklarına, dahası günün birinde ormanın kalbindeki en büyük canavarla savaşabileceklerine inanabilir. Küçük bir kız, ölü bir çocuk bulup köpeğini kaybedebilir ama daha önemlisi başka kayıplar olmaması için bütün önlemlerini alabilir.

Hazel, kılıcı bulmasının bir sebebi olduğuna inanıyordu.

On yaşındayken ağabeyiyle iki canavar daha buldular. Ellerinde turist kanı olan iki peri... Onları tuzağa düşürmek için kıvranan iki yaratık. Ben, müziğiyle onları büyülerken Hazel sessizce yaklaşıp kılıcını indirmişti. Artık kılıç yepyeniydi; bilenmiş, cilalanmış, mineral yağıyla parlatılmış ve ışıl ışıl altını saklamak için yine siyaha boyanmıştı.

Bazen Hava Halkı'ndan birinin evden okula kadar onları izlediğini, ağaçların arasındaki hışırtılarından anlıyorlardı. Hazel hep bir şeyler yapmalarını beklemişti ama bir şey olmamıştı. Perilerin ömrü, insan ömrü gibi değildi. Periler cesurları, oyunbazları ve kahramanları değil, saygısızları, aptalları, hilekârları ve üçkâğıtçıları cezalandırırdı. En azından iddiaları buydu. Bu yüzden olsa gerek Akçakral, iki çocuğun farkında olsa bile zamana bırakmayı ve büyümelerini beklemeyi seçmiş olmalıydı.

Böylece Hazel ve Ben, canavar avına ve uyuyan prenslerini kurtarmakla ilgili hayaller kurmaya devam ettiler.

Ta ki bir gün Ben'in müzik gücü azalana kadar...

O gün ormanda dolaşıyorlardı. Gölgelerin arasından bir anda kara tüylü, alev gözlü bir yaratık fırlayıverdi. Hazel hemen kendi yaptığı kından kılıcını çekmiş, gözlerini kocaman açıp dişlerini gıcırdatmıştı. Ben ise flütüne davranmıştı ama ilk kez notalar eskisi kadar güçlü değildi. Hazel şaşkınlıkla ona bakmıştı. Aslında sadece hafifçe kımıldayıp ağabeyine kaçamak bir bakış fırlatmıştı ama bunu fırsat bilen yaratık üstüne atılıvermişti. Sivri dişleri anında koluna saplandığında Hazel kılıcını savurmuştu ama kıl payıyla hedefini kaçırmıştı. Nefes nefese dengede kalmaya çalışıp kan içinde kalan kolunu kaldırıp kılıcı yeniden indirmeye hazırlandı.

Bu sırada Ben'in yeniden flüt çalmasını bekliyordu ama ağabeyi sanki donup kalmıştı. Bir terslik vardı. Bayat kan kokan kara yaratık, burnundan adeta ateş saçıyordu. Uzun kuyruğuyla yeri süpürüyordu.

"Ben..." diye seslendi Hazel titrek bir sesle.

"Yapamıyorum..." dedi Ben, panikten boğulurcasına. "Kaç! Kaç! Ben..."

Kaçmaya başladılar. Yaratık peşlerinden geliyor, ağaçların arasında tıpkı bir leopar gibi slalom yapıyordu. İki kardeş bir meşe ağacındaki boşluğa sığınana kadar koştu. Nefeslerini tutmuşlardı, kalpleri yerinden çıkacak gibi atıyordu. Kulaklarını iyice dikmiş, yaratığın yerleri süpüren kuyruğunu ve ağır adımlarını duymayı bekliyorlardı. Güneş gökyüzünde alçalana kadar orada saklandılar. Öğleden sonra olmuştu. Yaratık onları hâlâ bekliyor olabilirdi ama ormana karanlık çöktükten sonra başlarına kim

bilir daha nasıl korkunç şeyler gelecekti; o yüzden cesaretlerini toplayıp sessiz adımlarla evin yolunu tuttular.

O gece evin arkasındaki basamaklara oturmuş kısacık kestiği şortu ve delik deşik tişörtüyle mangalda hamburger pişiren annelerini izlerken Ben, "Artık durmamız gerekiyor," dedi. "En azından büyüyene kadar. Sandığımdan daha zor bir işmiş. Ya başımıza bir şey gelirse? Ya yaralanırsan? Bu sorumluluğu alamam."

Bunu sen başlattın, demek istemişti Hazel. *Bunu yapabileceğimize beni inandıran sensin, artık vazgeçemezsin.* Yine de, "İşi berbat eden ben değilim," demekle yetindi.

Ben başını salladı. "Peki, tamam. Bu daha kötü ya! Yine her şeyi yüzüme gözüme bulaştırabilirim ve başımıza gelmedik kalmayabilir. Muhtemelen böyle olacak. Belki o okula girebilirsem, müziğe daha çok hâkim olmayı öğrenebilirsem, belki o zaman..."

"Sen beni dert etme," dedi Hazel, çıplak ayaklarını toprağa sürtüp, kendi kızıl saçından bir tutamı dudaklarının arasında emerken. "Şövalye olan benim. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Hem durmak istemiyorum."

Ben, derin bir iç çekti. Endişeyle parmaklarını dizlerine geçirmişti. "Biraz ara verelim o zaman. Sadece kısa bir süreliğine. Ben müziğe daha hâkim olana kadar. *Ustalaşmam* gerekiyor."

Hazel başıyla onayladı. Şövalyeliğe devam edip tıpkı hikâyelerdeki kahramanlar gibi canavar avını sürdürebilmeleri için ağabeyinin buna ihtiyacı varsa, Hazel bir yolunu bulacaktı.

Bulmuştu da.

BÖLÜM 6

Saatlerin geçmek bilmediği o sıcak öğleden sonralarında ormanda dolaşıp maceralara atılarak tehlikeli yaratıkları avlarlarken, Ben prensi nasıl uyandıracaklarına dair hikâyeler uydururdu. Hazel'a, cam tabutu öperek onu uyandırabileceğini söylemişti mesela. Gerçi çok da yaratıcı bir fikir değildi. Tabutun üzerindeki toz alınsa, nesillerdir boynuzlu oğlanı uyandırmak için cama öpücük konduran binlerce dudak izi görülebilirdi. Ama bunu o zaman bilemezlerdi. Uydurdukları hikâyelerde Hazel öperek prensi uyandırıyordu. Ben, prensin üç şartı yerine getiren gerçek aşkı tarafından özgür kalacağını anlatıyordu. Bunlar genellikle çok özel bir kuş cinsini bulmak, çalılıklardaki bütün böğürtlenleri topladıktan sonra hepsini yemek ya da ıslanmadan derenin üstünden yedi kere atlamak gibi şeylerdi.

Hazel, ağabeyinin uydurduğu bu şartları hiçbir zaman tamamlayamamıştı. Her ne kadar ağabeyiyle çata

çat kavga etse de çalıdaki son böğürtleni görmezden gelmiş ya da ayağı burkulmuş gibi yapmıştı. Çünkü bu şartların gerçek sihir olmadığını biliyordu. Yine de her yeni maceranın sonuna gelirken, sinirleri iptal oluyordu.

Bazen Ben, prensi üç sihirli kelimeyle uyandırabileceklerine dair hikâyeler anlatırdı. Bunlar, Hazel'ın önünde asla dile getiremeyeceği kelimelerdi. Ve bu tür hikâyelerde, prens her zaman kötü kalpliydi. Fairfold kasabasını yok edemeden Ben onu alt etmişti ve bunu aşkın gücüyle yapmıştı. Çünkü bütün kötülüğüne ve acımasızlığına rağmen, Ben'in aşkını gören prens, kasabayı ve kasaba sakinlerini yok etmekten vazgeçmişti.

O zamanlar, ağabeyiyle aynı hayali erkek arkadaşa sahip olmak Hazel'ın garibine gitmezdi.

İkisi de prense âşıktı çünkü o bir prensti, o bir periydi, sihirliydi ve prenslere, perilere, sihirli insanlara herkes âşık olabilirdi. Sarı elbiseli güzeli dans pistinde oradan oraya uçuran çirkin canavarı sever gibi seviyordu. Papyonu ve dimdik saçlarıyla On Birinci Doktoru ya da deli gülüşüyle Onuncu Doktoru nasıl seviyorlarsa, onu da öyle seviyorlardı. Prens onlar için âşık olunası şarkıcılar, film yıldızları gibiydi. Prense duydukları sevgi, iki kardeşin birbirlerine daha da yakınlaşmalarına neden oluyordu.

Oysa bunların hiçbiri gerçek değildi. Prens onları sevemezdi. Prens, hiçbir zaman ikisinden birini seçme durumunda kalmayacaktı.

Fakat şimdi uyanmıştı. Bu her şeyi değiştirirdi.

Ben'le Hazel, okulun kapısından çıkıp arabaya yürürken, işte bu gerçek aralarında asılı duruyordu.

Hazel'ın içindeki minicik ses fısıldayarak, prensin sonsuz uykusundan uyandığı sabah yatağında ayakları çamurlu bir halde uyanmasının tesadüf olamayacağını söylüyordu. Bu gizli umudunu açık etmeyecekti. Bunu birkaç saniye düşündüğünde bile, dışarıdan bakan biri çok nadide bir şeye bakarken kendinden geçmek üzere olduğunu düşünebilirdi.

"Bekleyin!" diye seslendi biri arkalarından.

Hazel dönüp baktı. Jack, okulun basamaklarından koşarak iniyordu. Tişörtüne düşen yağmur damlaları, koyu benekler oluşturuyordu. Ceketini içeride bırakmıştı.

Hep birlikte binanın köşesinden dönüp bir tentenin altına sığındılar. Hem öğretmenlere görünmeyecek hem de yağmurdan az da olsa korunabileceklerdi. Burası daha çok hademelerin sigara içmek için geldiği yerdi ve ispiyonlamadığınız sürece onlar da olan biteni görmezden gelirlerdi. Hazel, Jack gibi bir iyi aile çocuğunun buradan haberdar olmayacağını sanmıştı hep ama yanıldığı ortadaydı.

"Onu bulacağız," dedi Ben sırıtarak. Sanki müthiş bir oyuna başlıyorlarmış gibi heyecanla söylemişti bunu.

"Sakın," diye iç çekti Jack. Gözleri futbol sahasına daldı. Bir sonraki sözlerini iyice tarttığı belli oluyordu. "Onun nasıl biri olduğunu düşündüğünüzü bilmiyorum ama hayal bile edemezsiniz." Son cümlesini söylemeden önce sırtını dikleştirdi. "Ona güvenemezsiniz. O bir insan değil."

Aralarındaki gergin sessizlik her saniye daha da uzu-

yordu. Ben kaşlarını kaldırdığında Jack suratını ekşitti. "Evet, *biliyorum*, tamam. İnsan olmadığım için bunu benim söylemem çok *saçma*."

"Bize katıl," dedi Hazel, şemsiyeyi açarak. "Kendi türünle ilgili değerli görüşlerine ihtiyacımız var."

Jack, hafifçe gülümseyerek başını iki yana salladı. "Fen sınavımı kaçırırsam, annem canlı canlı derimi yüzer. Bu konularda nasıl olduğunu bilirsiniz. Okuldan sonraya kalamaz mı?"

Pazar günleri zorunlu kutu oyunu geleneğinin yanı sıra, Jack'in annesi öğle yemeğini beslenme çantasına hazırlayan, çocuklarının her dersini takip eden ve ödevlerini yapmadan televizyon izlemelerine izin vermeyen türden bir anneydi. Tek derdi Carter'la Jack'in, arabayla gidip hafta sonları kirli çamaşırlarını alıp temiz kıyafetler bırakabileceği, mümkünse Fairfold'a yakın, iyi bir üniversiteye girebilmeleriydi. Ve bunun olması için hiçbir engel tanımazdı.

Jack okuldan kaçabilse bile ceza alması kaçınılmazdı.

"Buralarda böylesi müthiş bir şey gerçekleşmez," dedi Ben, gözlerini devirerek. "Sınav kimin umurunda? Hayatın boyunca zaten milyonlarca sınava gireceksin."

Jack, çenesini havaya kaldırdığında çıkık elmacık kemikleriyle gözlerindeki gümüş kıvılcımlar daha da belirginleşti. Konuştuğundaysa, sesinde hiç de alışıldık olmayan bir yakarış hali vardı. "Kısıtlamalar ve ettiğim yeminler nedeniyle size söylemem yasak olan bir sürü şey var. Sizi ancak üç kez uyarabilirim, ancak bu kadarına iznim var, o yüzden beni dinleseniz iyi edersiniz.

Prensinizden çok daha tehlikeli bir şey, gölgelerde pusuya yatmış durumda. Onu aramayın."

"Jack?" dedi Hazel, rahatsız olmuş gibi gerileyerek. Göldeki kocakarı ya da kara canavar gibi bir sürü yaratık tarafından öldürülmesine ramak kalmış olsa da insanda merak uyandıran zarif perilerle ilgili çok daha dehşetengiz bir şey olduğunu sezebiliyordu. İşte şu anda Jack de onlar gibi konuşuyordu. Sanki başka biri olmuştu. "İzin derken?" diye sordu. "Niye böyle konuşuyorsun?"

"Akçakral, boynuzlu oğlanın peşinde. Akçakral, laneti kaldıranların peşine düşer. Ve o tek başına değil. Çocuğa yardım etmeye kalkarsanız, siz de gazabına uğrarsınız. Hiçbir prens buna değmez."

Hazel'ın aklına, gizemli bir geceden ayakları çamurlu bir şekilde uyanıp parmaklarında cam kıymıklar bulması geldi.

"Bir saniye! Orman Halkı'nın onu öldürmeye çalıştığını mı söylüyorsun sen?" diye sordu Ben. "Yani prensle ilgili sırları biliyordun ve bugüne kadar bize anlatmadın, öyle mi?"

"Söyleyebileceğim kadarını söylüyorum," dedi Jack. "Prensinizin hayatı tehlikede olabilir ama o aynı zamanda tehlikeli biri. Kendi haline bırakın."

"İyi de neden? Prens ne yaptı ki?" diye sordu Hazel.

Jack başını iki yana salladı. "Üçüncü uyarınızı da yaptım. Artık bir şey söyleyemem."

Hazel, ağabeyine döndü. "Belki..."

Ben, canı sıkılmış gibi görünüyordu ama aynı zamanda hayretler içindeydi. Karşılarında tuhaf tuhaf konuşan

yeni Jack, hiç bilmediği biriydi. "Bunları söylediğin için teşekkürler Jack. Elimizden geldiğince dikkatli olacağız fakat onu bulmak istiyorum. Yardım etmek istiyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Jack. Gülümserken yine kendi olmuştu.

Yine de bu tanıdık gülümseme bile, Hazel'ın tüylerini diken diken etmeye yetiyordu. Jack'in hep iyi bir aileden gelen, iyi ve nazik bir genç olduğunu düşünmüştü. En fazla arada bir zekice hazırcevaplar verirdi. Tuhaf biyografiler okumaya bayılırdı ama muhtemelen annesi gibi bir avukat ya da babası gibi bir doktor olacaktı. Bebekken değiştirilmiş olmasının derinlerde delice bir iz bırakmış olması ihtimali vardı belki, oysa delilerle dolu bir kasabada bu da *o kadar* saçma sayılmazdı. Şimdi yağmurun altında durmuş ona bakarken sanki karşısında tamamen yabancı biri olduğunu hissediyordu.

"Peki," diye devam etti Jack. "Bir ağıta tutsak olduğunu düşünen yakışıklı ama paranoyak bir elf tarafından öldürülmemeye çalışın."

"Nasıl... Bunları nasıl söyleyebiliyorsun?" diye sordu Hazel ona. "Bunları nereden biliyorsun?"

"Sence?" diye karşılık verdi Jack sakince. Sonra aniden dönüp yağmurun altında okula doğru yürüdü. Zil sesi uzaktan duyulabiliyordu. Hazel, Jack'in ıslak tişörtünün altında beliren kaslardan gözünü alamadı.

Söyledikleri tam bir muammaydı ve anlamak...

Ah öyle ya! Ancak *kendi türünden olanların* anlatmış olabileceği şeylerdi bunlar tabii ki. Jack'in okula girişini seyrederken, Hazel onu bu kadar zamandır tanıdığı

halde, bunu nasıl akıl edemediğine şaşırdı. Jack'in insanlarla yaşarken mutlu olduğunu sanıyordu. Hatta sadece insanlarla bir hayat kurduğuna inanmıştı.

"Hadi," dedi Ben, arabaya yönelerek. "Birilerine yakalanmadan kaçalım."

Hazel yolcu koltuğuna otururken şemsiyesini kapatıp arka koltuğa attı. Jack, biraz sinirlerini bozmuştu, yine de uyarılarından ziyade, en çok korktuğu şey boynuzlu çocuğu bulamama ihtimaliydi. Prens asla çözülemeyecek bir gizem olarak kalabilir, Fairfold'da herkesin inanmadığı halde anlattığı hikâyelerden birine dönüşebilirdi. Asıl korkunç olanı buydu işte. *Cam tabutta uyuyan boynuzlu çocuğu hatırlıyor musun?* diyeceklerdi onu hatırladıklarında. *Acaba ona ne oldu?* Sonu bilinmeyen bu tür hikâyeler, ormanın en derinliklerinde ışıklar saçarak turistleri tehlikenin göbeğine çeker, ardında yeni hikâyeler bırakırdı.

Hazel, perilerin ne kadar kötü olabileceklerini çok iyi biliyordu, yine de Hava Halkı'nın harikaları ve güzelliklerine dair hikâyelere kendini kaptırmaktan kaçamamıştı. Onları hem avlamış hem de aynı zamanda onlardan korkmuştu. Öte yandan, Fairfold sakinleri gibi onları hep sevmişti de.

"Jack seninle daha önce hiç bunları konuşmuş muydu?" diye sordu Hazel. Ben o sırada yağmur sileceklerini çalıştırmıştı. Gökyüzü parlak bir griydi; hava öylesine kapalıydı ki hangi bulutun nerede başlayıp nerede bittiğini kestirmek çok zordu.

Ben yan gözle ona baktı. "Sayılmaz."

"Çok acayip." Hazel, başka ne diyebileceğini bilmiyordu. Hâlâ olanların şaşkınlığını yaşıyordu. Jack maskesini kasten indirmişti ve Hazel onun bugüne kadar hep bu maskeyle dolaşmış olmasını nasıl gözden kaçırdığını düşünerek kendini aptal gibi hissediyordu. "Yani bunca zamandır onlarla konuşuyor muymuş?"

Ben omuz silkti. "Diğer ailesini mi kastediyorsun? Öyle."

Hazel, bu kadar afallayabileceğini asla tahmin etmezdi. Jack'in sırları, tabii ki sadece ona aitti. Ve tahminine göre, onun sırlarını saklamak da Ben'in göreviydi. "Pekâlâ, Jack'in uyarısına rağmen prensi arayacaksak, önce nereye bakmamız gerekiyor?"

Ben başını iki yana salladı, sonra sırıttı. "Hiçbir fikrim yok. Gerçek olması ihtimali bile çok düşük olan birini nerede ararsın ki?"

Hazel, düşünürken dudağını ısırdı. "Kasaba gitmek için tuhaf bir yer olurdu. Bütün o arabalar ve ışıklar falan."

"Öte yandan kendi türünden insanların yanına gittiyse, şimdiye çoktan ölmüştür." Ben iç çekip direksiyonun üzerine kapandı. Belki o da Hazel gibi düşünmeye başlamış, arayışlarının nafile sonuçlanacağı korkusuna kapılmıştı. Belki bir yetişkin gibi davranıp bu çocuk oyunundan vazgeçmeliydiler. Hatta belki sihrin onu yarı yolda bıraktığı günleri hatırlayıp hayıflanıyordu.

Hazel bir kez daha, sabah ayaklarında çamur ve parmaklarında cam kıymıklarıyla uyandığını itiraf etmeyi aklından geçirdi fakat şimdi anlatırsa, hava atıyormuş

gibi olurdu. Ve hava atmadığını kanıtlamak için, daha fazlasını anlatması gerekecekti.

Genelde ailecek, önemli konuları konuşmayı başarırlardı. Yine de derdini anlatma konusunda, içlerinde en kötüsü Hazel'dı. Denese bile sırlarını sakladığı hayali kasa ve sandıkların tangırdamaya başladığını hissederdi. Bir de konuşmaya bir başlasa, bir daha susamayacağından korkardı.

"Onu kendi türünden olanlar lanetledi. Perilerin yanına dönmemesi gerektiğini bilir herhalde," dedi Hazel, sileceklerin sağa sola savurduğu yağmur damlalarını izleyerek. O tanıdık heyecanı yine hissedebiliyordu: av, plan, peri inlerini keşfetmek ve canavarların izini sürmek... Hazel, şövalyelik hayallerinden yıllar önce vazgeçtiğini sanmıştı, oysa belki de hiç vazgeçmemişti.

Ben omuz silkti. "Tamam. Ama nereye gitmiş olabilir?"

Hazel gözlerini yumup, boynuzlu çocuğun yerinde olsaydı nereye gidebileceğini düşünmeye çalıştı. Upuzun bir rüyadan uyandığı için en başta nerede olduğunu anlayamayacaktı. Panikle camı dövmeye başlayacaktı. Camın zaten çatlak olduğunu anlayınca da rahatlayacaktı. Yaprakların karanlığına bakarken gözlerini kırpıştırıp, lanetlenmeden önceki hatıralarını zonklayan beyninde arayacaktı. Sonra da...

"Yiyecek bir şeyler bulmaya çalışırdım," dedi Hazel. "Acayip acıkmış olurdum. *Onlarca yıl* hiçbir şey yemediğini düşünsene. İhtiyacım olmasa bile bir şeyler yemek isterdim."

"O bizim gibi değil."

"Jack bizim gibi," dedi Hazel. Bunun doğru olduğunu umuyordu. "O da Jack gibi."

Ben, tuttuğu nefesi uzun uzun saldı. "Peki, tamam. Ama McDonalds'a gitmezdin herhalde. Sonuçta paran yok. Eee, bu durumda ne yerdin?"

"Kestane arardım." Hazel yıllar önce kütüphaneden, elden çıkarılacak kadar eskimiş yirmi beş sentlik bir kitap satın almıştı. Kitap, yenilebilir bitkilerle ilgiliydi. Bu sayede Ben'le birlikte hindiba, yaban soğanı ya da diğer yenilebilir bitkileri toplarken zehirlenmemeyi öğrenmişlerdi. "Ama kestaneyi pişirmesi gerekir. Kuş yumurtaları da iyi bir gıda olabilir ama yılın bu zamanında kuş yumurtası bulmak kolay olmaz."

Ben derin düşüncelere dalarak başını salladı. Sonra direksiyonu, ormanda boynuzlu çocuğun uyuduğu yere doğru kırdı. "Ya da belki fındık bulmaya çalışmıştır. Bilirsin, belki senin gibi fındık kırmak istemiştir."

Hazel kıkırdadı. Yine de solucanlara yem olmadan fındık bulabileceği bir yer biliyordu. Fındıkları güneşte kurusunlar diye kayaların üzerine bırakırdı. "Bir fikrim var," dedi.

Hayalet Gölü'nün kıyısında park edip yürümeye başladılar. Eski bir taş binanın yakınlarında, artık sarmaşıklara teslim olmuş bir fındık ağacı vardı. Ormanın çeyrek 250 metre kadar derinlerinde, cam tabuttan iki 3 kilometre uzaklıktaydı. Ağacın bulunduğu yerin saklanmak için mükemmel bir yer olduğunu hatırlayınca umutlanan Hazel'ın tüyleri diken diken oldu.

Yağmur hâlâ bardaktan boşanırcasına yağıyordu ama

başlarının üstünde yapraklardan oluşan büyük şemsiye onları korumaya yetiyordu. Çamur ve vıcık vıcık yosunların üzerinde ilerlerken, Hazel lastik çizmelerini giydiği için halinden memnundu. Devrilip çürümeye yatmış ağaç kütüklerinin üzerinden atladılar, kıyafetlerini tutmaya çalışan çalıları geçtiler. Akdikenleri ve kurtbağırlarını, yapraklarını sımsıkı kapatmış sarı menekşeleri ve geniş yapraklarıyla su toplayan yeşil ay tohumlarını, rüzgârda boyun eğen uzay gemisi şeklindeki çiçekleriyle leşçil bitkileri ve mor şebboyları, karga otlarını ve şımarık eğreltiotlarını arkalarında bıraktılar. Hazel, yağmurdan korunmakla birlikte şemsiyesini aynı zamanda önüne çıkan sarmaşıkları aralamak için kullanıyordu.

Sonunda sarmaşıklarla kaplı taş bina karşılarına çıktı. Çatısı yıllar önce çökmüştü. Çürümeye yüz tutan ahşap kapının paslı menteşeleri yerinde dursa da kapı çoktan uçmuştu. Ben koşarken Hazel adımlarını ağırdan aldı.

Eli kendiliğinden yan tarafına gitti.

Ben omzunun üzerinden kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne yapıyorsun?"

Hazel omuz silkti. Elini bir şeye attığı kesindi ama neye? Kuşağına? Cebine? Oysa yanında hiçbir şeyi yoktu.

"Silahına mı davrandın sen?" dedi Ben kahkaha atıp yoluna devam ederken.

Hazel ne neden durduğunu ne de elini yan tarafına atıp ne aradığını biliyordu. Ama Jack'in dikkatli olmaları için yaptığı uyarının, kâseye döktüğü bozuk sütün, Ben'in ceketinden düşen mesajın ve peri avının hatıraları beynine üşüşmüştü. Dikkatle şemsiyesini kapattı.

Ben eğilerek içeri girdi, sonra dakikası dolmadan yüzünde hayret dolu bir gülümsemeyle dışarı fırladı. "Haklıymışsın. Sanırım haklıymışsın!"

Hazel, ağabeyinin ardından içeri girdi. Bu taş binaya yıllar önce gelmişlerdi. Hogwarts öğrencisi cadı ve büyücüler gibi, kovadaki suya kazan muamelesi yapıp buldukları bitkileri kaynatırlardı.

Yağmur, çatıdan geriye kalan kısmı dövüyor, içeri sızıyordu. Yıpranmış, rengi atmış ve tahtakuruları tarafından yenmiş eski bir masa, taş duvarlardan birinin dibinde duruyordu. Masanın üzerinde kabukları soyulmuş üç cennet hurması, etrafa baş döndüren baharatlı bir koku yayıyordu. Hemen yanındaki bir avuç ezilmiş bitkiyi Hazel hemen tanıdı: Bunlar naneydi. Kara renkli minik mürverler ve horoz mantarları, dağılmış bir kolye gibi ahşabın üzerine yayılmıştı.

Ve bütün bunların yanı başında kemik saplı, altın metalden, ucu kıvrık uzun bir bıçak duruyordu. Hazel, bunu görünce, çocukken bulduğu kılıcı hatırladı.

"Kahretsin," dedi Hazel, metale uzanırken. Ama daha dokunmadan durdu. Ben'e baktı. Ağabeyi hayretler içinde deli gibi sırıtıyordu.

"Gerçekten de buradaymış," dedi Hazel.

"Eh, bir süre sonra geri dönecektir, öyle değil mi?" dedi Ben. "Beklersek, döndüğünde onu karşılarız."

Ben sırtını duvara dayadığında Hazel başıyla onaylarken sersem gibiydi. O da bir ocak yıkıntısı bulup üstüne tünedi ama birkaç dakikaya kalmadan buz gibi taşla poposu uyuştu. Duvardaki boş pencereden giderek şiddet-

lenen yağmuru izlerken sinirlerini yatıştırmaya çalıştı.

"Hani bir kere peri yemeği yersen, bir daha başka hiçbir şeyle doymazsın derler ya?" dedi Ben birden.

"Öyle," diye yanıtladı Hazel, masanın üzerindeki böğürtlen yığınını düşünerek.

"Acaba Fairfold da böyle bir yer mi? Yani acaba başka bir yere gitsem mutlu olabilir miyim? Ya da sen? Başka yerlerde yaşamak için fazlasıyla antikayız sanırım."

Hazel'ın yüreği sıkıştı. Ben asla üniversite konusunu açmazdı. Hatta üniversite broşürlerinin kapağını bile kaldırmamıştı. Hazel onun bir yıl sonra mezun olduğunda ne yapacağı hakkında en ufak bir fikre sahip değildi. "Gittiğin yeri sevmezsen, her zaman geri dönebilirsin," dedi. "Annemle babam öyle yapmış."

Ben yüzünü ekşitti. "Onlardan birine dönüşmemeyi tercih ederim. Hâlâ harika bir hayatı olan biriyle tanışıp onun hayatına dahil olabileceğime dair bir umut var içimde."

Son randevusundan döndüğünde, o küçük ışık oyunuyla nasıl ağabeyinin içini görebiliyormuş gibi hissettiğini hatırlayınca Hazel, belki de bunun hayal olmadığını düşündü.

"Şehir de karanlık peri masallarıyla meşhur Fairfold ormanına benzemiyor mu?" diye devam etti Ben. "Filmlerde, bütün hikâyeler şehirlerde geçer. İnsanlar, dönüşmek için, başka biri olmak için, hayata yeniden başlamak için şehre gider. Şehre gitsem, herhangi biri olabilirim. Hatta normal birine bile dönüşebilirim."

Hazel'ın aklına, annesiyle babasının normal kavra-

mıyla ilgili söyledikleri geldi. Ağabeyi ormanın göbeğinde kayıp bir Elf prensini ararlarken bunları söylüyordu. Derdi normallikse, kırk fırın ekmek yemesi gerekecekti.

Dışarıdaki sert rüzgâr ağaçları kırbaçladığında Hazel, belli belirsiz bir ezgi duydu.

"Sen de duyuyor musun?" diye sordu ağabeyine.

Ben, onun baktığı yöne baktı. "Yarın akşam dolunay var."

Fairfold'da büyüyen herkes, dolunay gecelerinde ormandan uzak durmaları gerektiğini bilirdi. Dahası dolunaydan önceki ve sonraki gecelerde de kendini güvene almakta fayda vardı. Dolunay gecesi Akçakral ormanda alem yapar, küçüklü büyüklü bütün periler, cinler, hayaletler, kocakarılar, keçi boynuzlu pukalar ve ağaç ruhları toplanıp sabahlara kadar dans ederek ziyafet çekerdi.

Tabii boynuzlu çocuğun peşine düşen Akçakral'ın işi başından aşkın olduğu için belki parti yatardı. Belki duydukları müzik, şölendekilerin değil, ava çıkanların sesiydi.

Buz gibi soğukta iki saat beklediler. Sonunda müzik sesi uzaklaştı.

Ben esneyip parmaklarını yağmurdan sırılsıklam olan kızıl saçlarından geçirdi. Soğuktan çilleri belirginleşmişti. "Sanırım gelmeyecek. Şimdi ne yapıyoruz?"

"Ona bir şey bırakabiliriz," dedi Hazel, biraz düşündükten sonra. "Ona yiyecek... ya da ne bileyim, kıyafet falan getirebiliriz. Güvenilir insanlar olduğumuzu anlar belki."

Ben kıkırdadı. "Sanırım anlar. Gerçi yıllardır üzerim-

de olduğu halde işlemeli bir yelek yerine kazak giymeyi tercih eder miydim bilmiyorum. Yine de onun ödünü koparmayacak her şey işe yarayacaktır. Ona tehlike değil, arkadaş canlısı deliler olduğumuzu gösterebiliriz."

"Sence korkuyor mudur?" Hazel ayaklanıp kapıya doğru yürüdü. Sonra hâlâ yosunların gölgeler oluşturduğu taş duvara dayalı duran ağabeyine baktı.

"Ben olsam korkardım," dedi Ben.

Hazel, bir kaşını kaldırdı. "Bizden biri olmadığını sanıyordum."

Ben başını iki yana salladıktan sonra sırıttı. "Hadi gidip gerekenleri alalım."

Hazel, defterinden çizgili bir sayfa koparıp tükenmez kalemle bir mesaj yazdı:

Selam. Bizim adımız Hazel ve Ben. Yakında biraz yiyecek ve başka şeylerle geri döneriz. İstersen getirdiklerimiz senin olabilir. Karşılığında hiçbir şey istemiyoruz. Sonunda uyanmana sevindik.

Eve dönerken konuşmadılar. Hazel, aklından ihtiyaç listesi hazırlamakla meşguldü: alüminyum folyoya sarılı garnitür, çedar peynirli ve hardallı üç sandviç; büyük bir kavanoz kahve, bol bol süt ve şeker; iki karalahana, fındık ve kuru üzümlü gofret... Tavanarasında galiba eski bir uyku tulumu görmüştü; gerçi küflenmiş ve güveler tarafından yenmişti ama yine de işe yarardı. Ben birkaç kıyafetini verebilirdi. Babası da eski asker botlarını muhtemelen özlemeyecekti.

Perilerin kayıp prensi için zavallı bir liste olabilirdi ama ellerinden daha fazlası gelir miydi ki?

Ben Vosvos'u evin önüne park etti. Saat üç buçuk olmuştu ve Jack merdivenlerde oturuyordu. Onları el sallayarak selamladı. Yağmur durmuştu ama bütün bahçe hâlâ damlacıklarla parıldıyordu.

Ben camını indirdi. "Burada ne işin var?" diye seslendi. "Yardım yasağına ne oldu?"

"Yardım değil, uyarı yasağıydı o," dedi Jack. Koyu teni ve daha da koyu saçları, gözlerindeki gümüş kıvılcımları belirginleştiriyordu. "Herhangi bir zaman size uğrayabilirim, o yüzden bugün herhangi bir günmüş gibi uğramaya karar verdim."

Hazel arabadan çıktı.

"Eee, bir şey bulabildiniz mi?" diye sordu Jack. Soruşundan bir şey bulmadıkları cevabını beklediği açıktı.

Ben omuz silkti. "Belki."

"Ben sadece anlamanızı istedim," dedi Jack, gözlerini Hazel'a çevirerek. İkisiyle birlikte konuştuğunun altını çiziyordu bu bakışla. "Prensin uyanışı tesadüf değil. Ve bundan sonra olacaklar da tesadüf olmayacak."

"Aman, tamam," dedi Ben, eve doğru yürürken. "Anladık, tamam mı? Tehlikeli ve lanetli." İçeri girdiğinde tel kapı gürültüyle çarptı.

"Onun nesi var?" diye sordu Jack.

"Âşık," dedi Hazel, kendini gülümsemeye zorlayarak. Çünkü Ben'in uyarılara kulak asmamasına o da şaşırmıştı.

"Hepiniz âşıksınız," dedi Jack, kendiyle konuşurcası-

na alçak sesle. "Bütün kasaba ona âşık."

Hazel iç çekti. "Hadi içeri gel. Sandviç yapmama yardım et. Sana da bir tane hazırlarım."

Jack ona yardım etti. Çedar peyniri dilimleyip ekmeklere hardal sürdü. Bu sırada Ben de boynuzlu çocuğa uyacağını umduğu kıyafetlerinden bazılarını ayırdı. Gri renkli kapüşonlu bir ceket, bir kot pantolon ve iki siyah şort... Sonra hepsini teker teker inceledi. Hazel, tavanarasındaki uyku tulumuyla botları buldu, sonra bahçeye çıkıp üzerlerinde örümcek kalmasın diye silkeledi. Kahve öğütüp boynuzlu çocuk için kavanozda kremalı ve şekerli kahve hazırlarken, kendilerine de küçük birer kavanoz doldurdular. Ardından kahvaltı gofretleri, bir kutu kola, Jack'in düşünceli bir şekilde plastik folyoya sardığı kibrit kutusu ve bir paket cipsi, hazırladıkları diğer şeylerle birlikte Ben'in bulduğu sepete koydular.

Üçü taş binaya vardıklarında, altın bıçak artık masanın üzerinde değildi. Boynuzlu çocuk gelip gitmiş olmalıydı.

Ve Hazel'ın bıraktığı notu da yanında götürmüştü.

BÖLÜM 7

Elf kadın dokunup şakağında şarap kırmızısı bir leke bıraktığı günden beri herkes Ben için çok yetenekli demeye başlamıştı çünkü o gün eve müthiş bir müzik yeteneğiyle dönmüştü. Küçücük sazıyla hiçbir yetişkinin taklit edemeyeceği şarkılar bestelediğinde doğuştan yetenekli olduğunu söylemişlerdi. Ksilofonuyla çaldığı notaları karşısında ağlamaya başlayan bebek bakıcıları Tanrı vergisi derdi. Kız kardeşi de, ormanda perileri büyüleyip hayatını kurtardığında ağabeyinin yetenekli olduğunu düşünmüştü. Belki de lanetliydi, kim bilir?

Ama Ben yapabileceklerinden korkuyordu. Yeteneğini kontrol edemiyordu.

Anne babaları faturaları ödemek, market alışverişi yapmak ya da lisans yenilemek gibi işleri unutacak kadar tembeldi ama sanat dedin mi onlar için hayat dururdu. Akşam yemeği niyetine sofraya en fazla mısır gevreği ve haşlanmış yumurta koyabilir, okul için izin belgesini im-

zalamayı unutabilir, çocuklarının uyku saatlerine takılmayabilirlerdi ama bir müzik dehasını hemen fark ederlerdi. Hemen arkadaşlarını aramış, Ben on iki, Hazel ise on bir yaşındayken, oğullarının *yeteneğini geliştirebileceği* deli saçması bir okul için referans bulmuşlardı. Ve önlerinde piyano çaldığı okul heyeti, yarım saat boyunca mest olarak onu dinlemişti. Ben daha sonra Hazel'a, cesetlerle dolu bir odada müzik yapmanın ne kadar korkunç bir şey olduğunu anlatmıştı. Parçayı bitirdiğinde cesetler yeniden hareketleniyor, ne kadar harika çaldığını söylüyorlardı. Haliyle Ben'in midesi ağzına gelmişti.

Dahası annesiyle babası okul parasını denkleştirebileceklerini söylediğinde midesi iyice ağzına gelmişti. Hayatında hiçbir şeyi bu kadar istememişti ve okul heyeti ne kadar tuhaf olursa olsun, müzikte ustalaşmasının yeteneğini kontrol etmek için tek yol olduğunun farkındaydı.

Bir ay sonra burs haberi geldiğinde, artık unutulduğundan neredeyse emin olan Ben, piyango kazanmış gibi havalara uçmuştu. Kutlamak için ailecek dondurma yemeye çıkmışlar, Ben kendisininkini sonuna kadar bitirdiği halde Hazel'ın dondurmasının yarısını da yemişti.

Sadece müzik öğrenmek için müthiş bir okula gittiği için sevinmiyordu. Aynı zamanda kasabadan uzaklaşacağı için de seviniyordu. Öte yandan Hazel'ın üzüleceğinden, ayrılığın üstesinden gelemeyeceğinden korkuyordu. Göldeki kocakarıyı müziğiyle nasıl felç edebildiğini gördüğünde ne kadar yenilmez hissettiğini, kız kardeşini kılıçla gördüğünde nasıl hayrete düştüğünü hâlâ hatırla-

yabiliyordu. İkisinin de doğuştan kahraman olduğunu düşünmüştü. Ve kahramanlığa ara vermek için bir mazereti varken, kardeşi ondan sıkılmaz, kendi yoluna devam ederdi.

Babaları, Fairfold'daki evlerini kiraya verdikten sonra Philadelphia'da mobilyalarının sadece bir kısmını sığdırabildikleri ucuz bir apartman dairesine taşınmışlardı. Hazel bundan hiç hoşlanmamıştı. Duvarlardan komşuların seslerinin duyulması hoşuna gitmiyordu. Annesi her ne kadar ergenlikten olduğunu ve bunu herkesin yaşadığını söylese de sürekli yorgun hissetmek hoşuna gitmiyordu. Şehrin gürültüsünü, egzoz kokularını, pencerenin dibinde çürüyen çöpleri hiç sevmiyordu. Periler hakkında konuştuğunda okuldaki arkadaşlarının dalga geçmesi canını sıkıyordu. Kendi başına dolaşmasına izin verilmemesi berbattı. En kötüsü de artık şövalyelik yapamamasıydı.

Perilerle anlaşma yaptığında sadece Ben'in gideceğini, kendisinin Fairfold'da kalacağını sanmıştı. Ailecek şehre taşınacakları aklının ucundan bile geçmemişti.

"Yiyeceğimiz pizzaları, hamburgerleri düşünsene," demişti annesi. Muhtemelen sanat okuluna giderken sürekli yemek yediği restoranları düşünüyordu. "Bir akşam Çin, ertesi akşam Meksika, bir sonraki akşam Etiyopya yemeği yiyebiliriz."

Hazel yüzünü ekşitmişti. "Öyle şeyler yemek istemiyorum. Ne olduklarını bile bilmiyorum."

"O zaman ağabeyini düşün," demişti babası, çocukça davrandığı için sevimli olduğunu düşünüyormuş gibi saçlarını okşayarak. "Bir hayalini gerçekleştirirken, ağabeyinin de seni desteklemesini istemez miydin?"

"Benim hayallerim Fairfold'da kaldı," demişti Hazel, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Henüz hangi alanda iyi olduğunu bulamadın," demişti annesi gülümseyerek.

Hazel hangi alanda iyi olduğunu biliyordu; sadece bunu nasıl tarif edeceğinden emin değildi. *Bu doğru değil,* demek istemişti. *Canavarları avlayıp öldürme konusunda yetenekliyim.* Annesi bunu duyduğunda, muhtemelen dehşete düşer ya da ödü kopardı. Hatta sonrasında nerelere gittiğini ve neler yaptığını kontrol etmeye başlardı. Dahası, yeteneği lezzetli bir sırdı. Hazel bu sırdan, elinde ağırlığını hissedebildiği kılıcı kadar büyük bir haz duyuyordu.

Üstelik her ne kadar annesiyle babasının kendisini canavarları öldürmekten alıkoyup koruyacak türden ebeveynler olmasını dilese de bunun ne kadar saçma bir dilek olduğunu çok iyi biliyordu. Yani annesiyle babası tabii ki onu seviyordu ama fazlasıyla unutkandılar ve bazen unuttukları şeyler fazlasıyla önemli olabiliyordu.

Özetle Ben iki yıl boyunca, özel okulunda şarap kadehleri ve tuba da dahil olmak üzere çeşitli çalgıları çalmayı öğrenirken, Hazel da yeni bir yetenek geliştirmişti: Oğlanlarla eğlendikten sonra onları kullanılmış bir mendil gibi fırlatıp atma yeteneği.

Sınıfın en iyi öğrencisi sayılmazdı ama en tembeli de

değildi. Sporda iyi olsa da hiçbirinde kendini gösterme zahmetine girmedi. Bunun yerine okuldan sonra, dövüş derslerine yazılmış, YouTube videolarını izleyerek kılıç kullanma tekniklerini öğrenmeye odaklanmıştı. Fakat on iki yaşına bastığında Hazel, bir konuda fena halde iyi olduğunun farkına vardı. Oğlanları deli divane edebiliyordu.

Başını ne zaman bir yana çevirse, kendisini seyredip gülümseyen çocukları fark ediyordu.

Bunu görünce kızıl kıvırcık saçlarını parmağına dolayıp dudaklarını ısırıyordu.

Koluyla, derste oturduğu sırayla ya da annesini tatlı diller dökerek almaya ikna ettiği destekli sutyenlerle göğüslerini öne çıkarıyordu. Parlak renkli sutyenlerinin hepsi ipek gibiydi.

İnsanlara derslerinin kötü olduğunu söylüyordu; birkaç kez doğruyu söylediği yadsınamazdı ama genellikle dersleri iyi olduğu halde kötü kız gibi görünmeyi tercih ediyordu.

Oğlanlarla flört etmenin onun için hiçbir anlamı yoktu. Ne bir planı ne de bir amacı vardı. Görünmezlikte kaybolmaktansa görünür olmanın telaşını yaşıyordu. Kimsenin kalbini kırmak niyetinde değildi. Hatta bunun olabileceği aklının ucundan bile geçmiyordu. Henüz on ikisindeydi, canı sıkılıyordu ve aslında ne yaptığını bildiği söylenemezdi.

O önüne çıkan oğlanlarla fingirdeşirken, Ben hayatının ilk aşkıyla tanışmıştı. Kerem Aslan adında bir çocuktu. Her gün okuldan sonra buluşuyor, fısıldaşarak

ödevleri üzerine konuşuyor ve kimsenin bakmadığından emin olduklarında gizlice öpüşüyorlardı. Ben bazen üzerine çalıştığı besteden ona bir parça çalıyordu ki daha önce bunu sadece Hazel için yapardı. Hazel bir keresinde ağabeyinin, *Aslan* ismini suyla koluna yazdığını görmüştü. Kerem, altın kahve gözleri ve kabarık siyah saçlarıyla gerçekten de bir aslanı andırıyordu.

Böylece her şeylerini paylaşan iki kardeş, zaman içinde birbirlerinden uzaklaştılar. Farklı okullara gidiyorlardı, farklı arkadaşları, farklı hikâyeleri vardı. Her şeyleri farklıydı. Hazel ne kadar mutsuzsa, Ben de hayatında hiç olmadığı kadar mutluydu.

Fakat ilişkilerini öğrendiklerinde Kerem'in ailesi babalarını aramış, korkunç şeyler söylemiş, babaları da telefonu suratlarına kapatmıştı. Ben mutfak masasına kapanıp ağlamıştı. Babaları ona defalarca sarılıp her şeyin iyi olacağını söylese de gözyaşları dinmek bilmemişti.

"Hiçbir şey iyi olmayacak," diye fısıldamıştı, hayatı boyunca bir daha hiç bu kadar mutsuz olmayacağına duyduğu inançla. Kalbinin sonsuza kadar kırık kalacağında ısrar ediyordu.

Ertesi gün Ben, Hazel'a mesaj attı. Kerem'in okulda onu görmezden geldiğini, hatta kendisi hakkında ortak arkadaşlarına berbat şeyler söylediğini anlatıyordu mesajda. Hazel okuldan sonra eve gitmek yerine ağabeyinin okuluna gitmeye karar verdi. Ben'in flüt etüdüne kaldığını biliyordu. Sonrasında dondurmanın üzerine bir fincan espresso dökülen kafeye gidebilirlerdi. Belki dondurma Ben'in biraz olsun neşelenmesine yardımcı olurdu.

Okula girerken kimse ona engel olmadı; güvenlikten geçtiği gibi koridordan ilerleyerek müzik sınıfının kapısındaki banka tünedi. Biraz sonra soyadı gibi aslanı andıran gözleriyle Kerem'in ona doğru geldiğini görünce şaşırdı.

"Selam küçük kardeşim," dedi "Bugün güzel görünüyorsun."

Hazel gülümsedi. İltifat karşılığında gülümsemişti ama gülümsemesinin bir nedeni de alışkanlıktı. Daha önce Kerem'e binlerce kez gülümsemişti.

"Senden hoşlandığımı biliyorsun. Size her geldiğimde senin de bize katılmanı önerdim ama Ben her seferinde meşgul olduğunu söyledi. Dediğine göre bir erkek arkadaşın varmış." Kerem neredeyse flört ediyordu fakat konuşmasının yeterince ikna edici olmadığından endişelendiği yüzünden okunabiliyordu.

"Bu doğru değil," dedi Hazel. Ben'le ikisinin kafa kafaya vermiş, fısıldaşıp gülüştüğünü görmüştü; o anlarda gözleri başka hiçbir şeyi görmezdi.

"*Demek* bir erkek arkadaşın yok?" dedi Kerem. Ses tonundan kasten yanlış anlama ayağına yattığı anlaşılıyordu ama yine de Hazel bocaladı.

"Hayır, demek istediğim..." diye söze başladı.

İşte tam o sırada Kerem koridora bir göz attı, ardından eğilip onu öptü.

Bu Hazel'ın ilk öpüşmesi olmuştu. Evet, daha önce büyükanneler, yaşlı teyzeler, anne babası ve ağabeyi tarafından öpülmüştü ama bunların dışında erkeklerle flört ederken bile öpüşmemişti. Kerem'in dudakları yumuşak

ve sıcaktı. Hazel karşılık vermemişti fakat geri de kaçtığı söylenemezdi.

Tereddüt etmesi hiç hoş olmamıştı. Anlık bir tereddüttü, yine de her şeyi mahvetmeye yetmişti.

"Kes şunu," dedi Kerem'i iterek. O sırada koridorda yürüyen birkaç müzik öğrencisi dönüp onlara baktı. Hatta öğretmenlerden biri sınıfından çıkıp, her şeyin yolunda olup olmadığını sordu. Herhalde Hazel'ın sesi, niyetlendiğinden yüksek çıkmıştı.

Aslında hiçbir şey yolunda değildi çünkü Ben de onları izliyordu. Sonra Hazel'ın tek görebildiği ağabeyinin sırt çantası, siyah renkli kalın botlarının topukları ve müzik sınıfının çarpan kapısıydı.

"Bunu kasten yaptın," diye suçladı Hazel, Kerem'e dönerek. "Görmesini istedin."

"Senden hoşlandığımı söylemiştim," dedi Kerem, kaşlarını kaldırarak ama sesinde öyle müthiş bir zafer edası yoktu.

Hazel tir tir titreyen elleriyle, ses geçirmez odadan sızan notaları dinleyerek Ben'in sınıftan çıkmasını beklemişti. Ağabeyine tam olarak ne olduğunu anlatmak, Kerem'le öpüşmek gibi bir niyetinin hiç olmadığını açıklamak istiyordu. Ama buna fırsatı olmadı çünkü sınıftaki müzik öğretmeni kalp krizi geçirerek yere yığılmıştı. Kadın az daha ölecekti. Sağlık görevlileri geldikten biraz sonra Ben'le Hazel'ın annesiyle babası da okula geldi. Ben kimseyle konuşmuyordu. Eve dönerlerken de konuşmadı.

Ben sinirlendiğinde müzik çalardı. Ve kızgın ol-

duğunda müziğiyle, neredeyse öğretmeninin kalbinin durmasına neden olmuştu. Hazel, ağabeyinin kendisini, sihirli müziğini ve büyük olasılıkla onu suçladığını biliyordu.

Özür dilemek için ağabeyinin odasına gittiğinde kapı açıktı. Ben yerde oturuyordu, sol elini kucağında tutuyordu.

"Ben?" dedi Hazel.

Ağabeyi kıpkırmızı kesilmiş boş gözlerle ona baktı. "Artık müzik yapmak istemiyorum," derken sesi zor çıkıyordu.

Hazel, onun eline bir şey yaptığını fark etti. Elini kapıya sıkıştırmıştı. Hem de muhtemelen birden fazla kez. Elinin derisi sadece kızarmamıştı, artık *mora* çalıyordu ve parmakları tuhaf açılarla duruyordu.

"Anne!" diye bağırdı Hazel. "Anneeee!"

"Artık bu iş sona ermeli," dedi Ben. "Artık durmam lazım. Birinin beni durdurması lazım."

Taksiye atlayıp hastaneye gittiler. Acildeki doktorlar Ben'in elindeki bir sürü kemiğin kırık olduğunu teyit ettiler. Eğitmenleri, en azından uzun bir süre herhangi bir çalgıyı çalamayacağını söylüyorlardı. Kemikleri kaynayana kadar beklemesi ve normal hareketlerine kavuşabilmesi için bir sürü egzersiz yapması gerekecekti. Ve bu sırada çok dikkatli olması gerekiyordu.

Ben, ne yaptığını ya da neden yaptığını anne babasına hiç söylememişti, Hazel da herhangi bir açıklama yapmamıştı, yine de mesaj alınmıştı. Böylece kısa süre sonra ailecek Fairfold'daki perişan evlerine ve eski hayat-

larına geri döndüler.

Ben, eline hiç özen göstermedi.

Müzik dinliyordu, müziksiz yaşayamazdı. Müziğe bayılıyordu. Ama geri döndükten sonra Ben herhangi bir şarkıya mırıldanarak bile eşlik etmedi. Çalgılarına da dokunmadı. Bu da Fairfold'da turistler kaybolduğunda Hazel'ın tek başına ava çıkması gerektiği anlamına geliyordu.

Ben artık çok değişmişti. Dahası, o kadar uzak kaldıktan sonra Hazel için ormana gitmek de zor geliyordu. Kılıcını taşıdığı kuşak, artık beline oturmuyordu. Kuşağı bacağına sarmayı denemişti ama kılıcı orada taşımaya alışık olmadığından metalin sürekli bacağına değmesi dikkatini dağıtıyordu. Çocukluğundaki oyuna geri dönmenin aptalca olduğunu düşünmeye başlamıştı. Aptal bir ergen gibi davranıyordu. Zaten orman da artık yabancı bir yere dönüşmüştü. Hatırladığı patikalar eski yerlerinde değildi, alıştığı yollardan koşarken eninde sonunda kaybolduğunu fark ediyordu.

Ama artık daha güçlüydü, boyu uzamıştı ve kendi işini kendi halletmeye azimliydi. Ağabeyine ona ihtiyacı olmadığını, o olmadan da bir şövalye olabileceğini göstermek istiyordu. Elfler'i avlarken önemli olanın sezgilerine güvenmek, onların hilelerini aklında tutmak, adım attığı yerde çimlerin yatabileceğini, bu yüzden farkına varmadan sürekli aynı noktada dönüp durabileceğini hatırlamak olduğunu biliyordu. Yola çıkmadan önce tıpkı küçükken büyükannesinin öğrettiği gibi çoraplarını ters giymiş, ceplerini yulafla doldurmuştu. Ormana girmeye hazırdı. Ormana geri dönmesi gerektiğinin farkındaydı.

Canavarları bulmalı, ormanın merkezindeki canavarı bulana kadar peşlerinden gitmeli, herkesin güvenliği için bu oyunu sonsuza kadar sona erdirmeliydi.

Bazen bunun üzerine çok fazla düşündüğünde yüreği sıkışıyor, panikliyordu. Gerçekleşmesi mümkün olmayan bir işe baş koymuştu. Üstelik fazla zamanı kalmadığını da biliyordu.

Panikle baş etmesi gerekiyordu çünkü hayatının yedi yılını perilere verdiğini hatırlayınca telaşa kapılmadan edemiyordu. Ve paniğin ardından çaresizlik hissi gelip yüreğine yerleşiyordu. Sonrasında bu duygudan kurtulmak çok zor oluyordu. O yüzden bu konuyu fazla düşünmeme yolunu seçti. Onu düşünmekten alıkoyan her şey makbuldü. Elini göğsüne götürdüğünde, her an durabileceğini bildiği kalp atışlarını duymasına engel olacak her şeye razıydı.

Natalie adındaki uzun boylu cılız kızı bulması üç gününü aldı. Kız ormanda kaybolmuştu. Hazel onu bulduğunda hâlâ yaşıyordu ama kendinde değildi. Bir alıç ağacına asılmıştı. Kolundan incecik süzülerek damlayan kanı, ağacın altındaki ahşap bir kâsede birikiyordu. Kızarmış uzun burunları ve neredeyse beyaza çalan gözleri olan iki cüce peri ipleri çekiştiriyor, kızın havada dönmesini, böylece kanın daha hızlı akmasını sağlıyorlardı.

Hazel, daha önce kayıp turistlerden herhangi birini canlı bulmamıştı.

Kızla ilgilenen yaratıkları dinlediği hikâyelerden biliyordu ama onları ilk kez görüyordu. Kasaplık kanlarına işlemişti, kana bulanan kıyafet caniliklerinin kanıtıydı.

Bunlar, kızılkafa denen korkunç canavarlardı.

Hazel bir an için onlara bakakaldığında, başına dert açmakta üstüne olmadığını düşünüyordu. Şehirde yaşamaya alışmıştı. Canavarların olmadığı bir dünyada yaşamak onun için artık sıradanlaşmıştı. Yüreği yumuşamış, korkuyu tatmıştı. O yüzden siyaha boyadığı kılıcı, terli ellerinde titreyip duruyordu.

Ben bir şövalyeyim. Ben bir şövalyeyim. Ben bir şövalyeyim. İçinden bunu sürekli tekrarlarken dudakları kıpırdıyordu ama artık bunun ne anlama geldiğini bildiğinden eskisi kadar emin değildi. Tek bildiği, kendini toparlamazsa, ağaçtaki kızın öleceğiydi.

Çalılıkların arasından fırlayıp kılıcını savurdu. Kızılkafalar'dan birincisi çığlık attıktan sonra yere yığıldı. Sesi çıkmıyordu. Manzara karşısında Hazel'ın midesi bulandı ama hemen ardından ikinci Kızılkafa'ya döndü. Yaratık üzerine atıldığında kılıcıyla onu ikiye bölmeye hazırdı. Başarılı da olabilirdi. Sonuçta güçlü ve hızlıydı, elinde muhteşem bir altın kılıç vardı ve iki Kızılkafa'yı hazırlıksız yakalamıştı. Oysa görmediği üçüncü bir kızılkafa daha vardı ve yaratığın tek bir okuyla yere devrildi.

Canavarlar, Natalie'nin boğazını kesti. Aralarında konuşurken turist kızda artık kan kalmadığını, yeni gelenin taze kan olduğunu söylüyorlardı. İpi Hazel'ın ayak bileklerine doladılar. Aynı turist kız gibi onu da ağaca asmaya hazırlanıyorlardı. Hazel'ın başı dönüyor, midesi bulanıyordu. Hayatında hiç bu kadar korkmamıştı. Ben'e seslenmek istiyordu ama Ben çok uzaklardaydı. Tek başınaydı ve başarısız olmuştu. Üstelik kimseyi kurtaramamıştı.

Ağaçta saatlerce baş aşağı asılı dururken kan beynine hücum etti. Bir ara Kızılkafalar ateşi canlandırmak için odun toplamak üzere gittiler. Kendini biraz olsun toparlamayı başaran Hazel, havada sallanarak turist kıza yaklaşmaya çalıştı. Ölü kıza dokunmak onu dehşete düşürüyordu ama ona tutunarak kendini yukarı çekti, dala çıkıp bileklerindeki ipi çözdü. Ağladığının farkında değildi ama yanakları ıslanmıştı.

Kızılkafalar'ın çaldığı ganimetlerin arasından kılıcını bulup hemen evin yolunu tuttu. Bütün vücudu öyle bir titriyordu ki her an dağılabileceğinden korkuyordu.

Ormanda yaşadıklarını kafasından geçirirken, on üç yaş çevikliğinin, kadim canavarlarla baş etmeye yetmeyeceğini anladı. En azından tek başına onlarla savaşamayacağı kesindi. Tıpkı Ben'in sihirli müziği gibi, şövalyeliğin de artık tarih olduğunu kabul etmesi gerekiyordu. Sonunda eve vardığında, Ben'in odasına gidip kapının önünde uzun süre durdu. Avcunu boyalı kapıya dayamıştı. Ama çalmadı.

Ağabeyinden özür dilemişti, Kerem'le öpüşmeyi aklından bile geçirmediğini, onunla öpüşmeyi hiç istemediğini binlerce kez söylemişti. Ama içten içe, bunun tam olarak gerçeği yansıtmadığının farkındaydı. Kerem onlara geldiğinde çocukla flört etmişti çünkü onu sevimli bulmuştu. Üstelik Ben istediği her şeye sahipti. Öpüştükleri sırada onunla öpüşmek istememiş olabilirdi fakat öncesinde Kerem'le öpüştüğünü hayal etmişti. Bunun olması için zemin hazırlamıştı ve Kerem'le öpüşmeseydi, muhtemelen Ben müziğinden olmayacaktı. Hatta belki kü-

çüklüklerinden beri hayatlarının en önemli parçası haline gelen hayallerinden de vazgeçmemiş olurdu. Belki Natalie hâlâ hayatta olurdu.

Ben'e Kerem'le öpüşmesinin hiçbir anlamı olmadığını söylemişti. Bunun bir anlamı olmamasını da yürekten istiyordu.

Ben'e Kerem'le öpüşmesinin hiçbir anlamı olmadığını *kanıtlamak* istiyordu.

Fakat kaç oğlanla öpüşürse öpüşsün, Ben'in tekrar müziğe dönmesini asla sağlayamadı.

✦ BÖLÜM 8 ✦

Prensin tabutundan çıkıp kaybolduğu gece, anneleri akşam yemeği için hazır soslu spagetti pişirmişti. Yanında konserve peynir ve dondurulmuş bezelye vardı. Tipik akşam yemeklerinden biriydi. Başka çocuklar muhtemelen tavuk çorbası yemeyi özlerdi ama o annesinin hazırladığı uyduruk yemekleri özlemişti. Babası gitmişti, hafta boyunca toplantılara katılmak üzere New York'ta kalacaktı. Annesi günlerinin nasıl geçtiğini öğrenmek için sohbet açmaya çalıştı ama Ben'le Hazel tabaklarına bakıp yuvarlak laflarla geçiştirmeyi tercih etti. Zaten kafaları o kadar meşguldü ki sohbete katılmak için özel bir çaba sarf etmeleri gerekirdi. Annelerinin söylediğine göre belediye başkanı, kasabada yaşayan heykeltıraş arkadaşlarından biriyle temasa geçmişti. Adamın derdi, prensin yokluğunda turizm etkilenmesin diye sahte bir mumya yaptırmaktı. Olay, polis kayıtlarına vandalların hırsızlığı olarak geçmişti.

"Küçük bir kızken ona hayrandım," dedi anneleri. "Şeyi hâlâ hatırlıyorum... ah, Leonie'nin annesini bilirsiniz... neyse, her cumartesi günü rulo rulo kâğıt havlu ve bir şişe deterjanla oraya gidip tabutun camını parlatırdı. Hayatını buna adamıştı."

Ben gözlerini devirdi.

Anneleri, geçmişi hatırlarken mutlu görünüyordu. "Bir de Diana Collins. Artık Diana Rojas oldu tabii. O da Whitsnake grubunun videosundaki dansı yaparak çocuğu uyandırmaya çalışır, minicik bikinisi ve vücuduna sürdüğü bebek yağıyla tabutun üstünde deli gibi kıvranırdı. Ah seksenler. Ne günlerdi!" Birden masadan kalkıp kitaplığın alt raflarından eski bir karalama defteri çıkardı. "Bir şey görmek ister misiniz?"

"Tabii," dedi Hazel. Biraz kafası karışmıştı. Megan'ın bebek yağlarına bulanmış annesini, gözünün önünden kovamıyordu.

Annesi, zamanla hafifçe sararmış sayfaları çevirdi. Bütün sayfalarda ince uçlu kurşun kalem, tükenmez kalem, rengarenk keçeli kalemlerle çizilmiş bir sürü çizim vardı. Hepsi uyuyan prensti. Çizimler müthiş olmasa da idare ederdi. Hazel'ın neye baktığını anlaması biraz zamanını aldı.

"Bunları sen çizdin," dediğinde, sesi neredeyse suçlayıcıydı.

Annesi güldü. "Ah, tabii ki ben çizdim. Okuldan sonra ağaçları falan çizme bahanesiyle ormana giderdim ama her seferinde kendimi onu çizerken bulurdum. Daha sonra yağlı boya büyük bir tablosunu da yaptım.

Üniversiteye girmemi sağlayan çalışmalarımdan biridir."

"Tabloya ne oldu?" diye sordu Hazel.

Annesi omuz silkti. "Philly'deyken birisi birkaç dolara satın aldı. Bir süre bir kafenin duvarında asılı kaldı ama şimdi nerelerde olduğunu bilmiyorum. Artık çocuk ortadan yok olduğuna göre, belki yeni bir tablo daha yapabilirim. Onu unutmayı hiç istemem."

Hazel, eski ahşap masanın üzerindeki bıçağı hatırlayınca, prensin aslında ortadan kaybolmadığını düşündü.

Yemekten sonra annesi televizyonun karşısına kurulup dizüstü bilgisayarını açtı ve bir yemek programını seyretmeye başladı. Bu sırada Hazel ile Ben mutfakta tatlı niyetine, greyfurt reçelli kızarmış ekmek yiyorlardı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Hazel ağabeyine.

"Jack'in kehanetleri gerçekleşmeden prensi bulsak iyi olur." Sonra kaşlarını çatarak Ben başıyla kardeşinin ellerini işaret etti. "Sen düştün mü?"

Hazel ellerine baktı. Kızarıklık gitmişti, geriye sadece incecik sıyrıklar kalmıştı. *Dün gece bir şey oldu.* Kelimeler dilinin ucuna kadar geldi ama söyleyemedi.

Yıllar önce kızılkafalar canına kastettiğinde, Ben de morluklarını görüp hikâyeyi dinledikten sonra kardeşine tek başına avlanmaması için adeta yalvarmıştı. *Bir yolunu buluruz,* diye söz vermişti. Ama tabii o yol hiç bulunamamıştı.

Perilerle anlaşma yaptığını bilse Ben ona çok kızacaktı. Kendini kötü hissedecekti. Dahası artık bu konuda yapabileceği bir şey de yoktu. "Ormanda dikkatsiz davrandım herhalde," dedi Hazel. "Çalılara falan takılmış

olmalıyım. Ah, ama her saniyesine değerdi."

"Aynen," diye mırıldandı Ben, ayağa kalkıp tabağını lavaboya bırakırken. "Sence geri dönmüş müdür? Eski uyku tulumumuza girip bayat cipslerimizi mi yiyordur?"

"Günümüzün modern filtre kahvesini de içmiş midir? Düşüncesi hoş. Umarım öyledir," dedi Hazel. "Senin hikâyelerindeki gibi kötü yürekli bir prens olsa bile hoş."

Ben kıkırdadı. "Demek hatırlıyorsun?"

Hazel, gülümsemeye çalışarak ona döndü. "Tabii. Hepsini hatırlıyorum."

Ben kahkaha attı. "Tanrım, birbirimize anlattığımız hikâyeleri uzun zamandır düşünmemiştim. Çok çılgınca, değil mi? Bizim zamanımızda uyanmış olması?"

"Bir nedeni olmalı," dedi Hazel. "Ormanda bir şeyler oluyor. Jack bu konuda haklı."

"Belki sadece zamanı gelmiştir. Belki lanet kalktığı için cam tabutu kendisi parçalamıştır." Ben, belli belirsiz sırıtırken başını iki yana salladı. "Prensimiz akıllıysa ve Akçakral'dan korunmak istiyorsa, bence doğrudan kasabaya gelmeli. Her akşam başka bir evde yemeğe davet edilir. Rahipten bile çok davet alır."

Hazel, "Rahipten daha fazla *yatıya* davet edilirdi," diye eklediğinde Ben güldü. Çünkü meşhur sayılabilecek Hıristiyan Rock Grubu'nda çalan Rahip Kevin, ergenler arasında fazlasıyla popülerdi. Gerçi boynuzlu çocuk çok daha büyük bir şöhretti. Çarşı Caddesi'nde görülse, Fairfold Kadınları Yardım Kulübü muhtemelen onun onuruna fazlasıyla cazip bir kurabiye kampanyası başlatırlardı. Ben haklıydı: Prens, Akçakral'dan saklan-

mak için Fairfold yatak odalarını tercih etse, hiç sorun yaşamazdı.

"Tehlikeye atılmak için bu kadar heyecanlanman tuhaf," dedi Hazel sonunda. Çünkü bir şey söylemesi gerekiyordu.

Ben, başını sallarken ne düşündüğü anlaşılmıyordu. "Prensimizi bulmaktan bahsediyoruz."

Hazel masadan kalktı. "Eh, aklına yeni cin fikirler gelirse beni uyandır. Yatmaya gidiyorum."

"İyi geceler," dedi Ben neşeyle. Hatta biraz fazla neşeliydi. Sonra oturma odasına yöneldi. "Gidip kasaba haberlerine göz atayım. Bakalım şu vandallık hikâyesi devam ediyor mu?"

Merdivenleri tırmanırken Hazel mümkün olduğunca uyanık kalmaya karar verdi. Bir gece önce onu yatağından çıkaran şeyi yakalayabilmeyi umuyordu. Sihrin etkisine girip dolunay gecelerinde Peri Halkı'yla ormanda dans etmek için farkında olmadan evlerinden uzaklaşan insanlara dair hikâyeleri dinlemişti. Bazıları şafağa karşı, asla hatırlayamadıkları bir şeyin yakıp kavuran arzusu ve çıplak ayaklarıyla mantarlardan yapılmış bir çemberin ortasında uyanıyordu. Peri Halkı tarafından kullanılıyorsa, Hazel bunu bilmek isterdi.

Tabii bugüne kadar farkında olmadan onu kullanmış olma ihtimalleri de vardı. Asıl görev için uzun süre çağırmayacakları kesindi ama pişman olmaktansa işi sağlama almak her zaman en iyisiydi.

Odasında yere çömelip yatağın altından eski bir ahşap sandık çıkardı. Ahşap yer yer çatlamış, bazı yerleri

çürümüştü. Çok küçükken Ben sandığın içine girer, tabuttaki Drakula olduğunu hayal ederdi. Bazen de prens. Hazel henüz bir bebekken, anneleri oyuncakları ve bebek battaniyelerini bu sandıkta saklardı. Ama şimdi sandığın içinde eski kılıcı ve çocukluğuna dair birkaç anısı vardı. Ormanda yürürken bulduğu parlak kaya parçalarına bayılırdı. Jack'in katlayarak kurbağa yaptığı gümüş çiklet kâğıdı başlı başına bir hatıraydı. Kendi yaptığı yeşil renkli eski kadife pelerin, Robin Hood kostümünün bir parçasıydı. İyice kuruduğu için parmağı değse ufalanıp gideceğinden korktuğu papatya kolyesi de sandıktaydı.

Daha doğrusu, sandığı açtığında Hazel bunlarla karşılaşacağını sanıyordu. Siyaha boyadığı kılıcını çıkarıp döşeğin altına saklamayı planlamıştı.

Ama kılıç orada değildi.

Hatta bir kitap ve güzelce katlanmış tunikle pantolon dışında sandık boştu. Kıyafetler, hayatında hiç görmediği açık gümüş grisi bir malzemeden yapılmıştı. Ceviz kabuğunu fark etti. İçinde, o tanıdık ürkütücü el yazısıyla yazılmış bir not vardı: *241*.

Kitabı eline aldı. Sırtında, İNGİLTERE HALK HİKÂYELERİ yazıyordu. 241. sayfayı açtı.

Hikâye, bir tarla satın alan bir çiftçiyle ilgiliydi. İri yarı, kıllı, baş belası bir gulyabani, arazinin kendisine ait olduğunu iddia ederek başına musallat olmuştu. Biraz tartıştıktan sonra araziyi bölmeye karar vermişlerdi. Gulyabani, toprağın üzerinde yetişen her şeyi kendisine istiyordu. Toprağın altındaki her şey çiftçinin olabilirdi. Ama çiftçi, ondan daha zekiydi. Toprağa patates ve

havuç ekmişti. Hasat zamanı geldiğinde, gulyabani tabii ki çıldırmıştı, çünkü toprağın üzerinde işe yarar herhangi bir şey yetişmemişti. Yaratık öfkeden köpürmüştü. Bağırıp çağırmış, ayaklarıyla yeri dövmüştü. Ama bir anlaşma yapmışlardı ve bütün perilerde olduğu gibi o da anlaşmanın dışına çıkamazdı. Ertesi yıl gulyabani toprağın altında yetişenleri istediğinde, çiftçi yine aklını kullanmıştı. Toprağa mısır ekince, gulyabaniye bu sefer de sadece tel tel kökler kalmıştı. Gulyabani, bir öncekinden daha çok köpürmüş, daha korkunçlaşmıştı fakat yine anlaşmanın dışına çıkamamıştı. Bunun üzerine gulyabani, üçüncü yıl toprağa buğday ekmeyi önermişti; birlikte biçecekler, biçtikleri kadarını kendilerine alacaklardı. Çiftçi, gulyabaninin kendisinden güçlü olduğunu bildiğinden, gulyabaninin payına düşen tarafta toprağa demir çubuklar gömme fikrini hayata geçirmişti. Böylece kendisi mutlu mutlu ekinleri biçerken, gulyabani kendi tarafında zorlanmıştı. Sonunda da pes ettiğini söyleyip bütün tarlayı çiftçiye bırakmıştı!

Havuç ve *demir çubuk* kelimeleri, kirli bir parmakla yuvarlak içine alınmıştı.

Hazel kaşlarını çatarak kitaba baktı. Hikâyeye bir anlam veremiyordu.

Kafası karışmıştı, canı sıkılmıştı, o yüzden kafa dağıtmak için çamurlu çarşafı yataktan söküp kirli sepetine tıktı. Sonra holdeki dolaba gidip kırışık ama temiz bir çarşafla eski bir battaniye aldı. En sonunda da uzay gemisi desenli pijamalarını üzerine geçirip yatağa girmeden önce, aklını meşgul etmek için komodinin üzerinden bir

kitap aldı. Bir taraftan da Robin Hood kostümüne ve eski bir kılıca hiç de ihtiyacı olmadığı konusunda kendisini ikna etmeye çalışıyordu.

Eline aldığı kitabı daha önce okumuştu. İki kardeş zombilerle baş etmeye çalışıyordu. Birkaç sayfa okuduktan sonra kitabı bıraktı. Okuduğunu anlayamıyordu. Hiçbir şey, yosun kaplı taş evdeki eski püskü ahşap masanın üzerinde duran Elf işi kılıcı unutmasını sağlayamıyordu. Hiçbir şey, yara bere içindeki avuçları, çamurlu ayakları ve nerede geçirdiğini bilmediği geceden daha gerçek değildi.

Hiçbir şey Jack'in çifte hayatı kadar gerçek olamazdı. Hazel, her ne kadar güzel, zeki ve akıl çelici olabilseler de perilere karşı nasıl temkinli olacağını biliyordu fakat bir şekilde Jack bir istisnaydı. Oysa şimdi gümüş kıvılcımlarla parlayan gözleri ve tuhaf konuşma şekli aklından çıkmıyordu. Öpüştükleri ânı hatırlayınca kendini aptal gibi hissetti. Nedense öpüşmeleri ve Jack'in tuhaflıkları birbiriyle bağlantılıymış gibi geliyordu.

Gözlerini yumup dinlenmeye çalıştı. Ta ki yer döşemesi gıcırdayana kadar. Biri merdivenden koridora çıkmıştı. Ben yatmaya mı gidiyordu? Yoksa ağabeyi çoktan uyumuştu da başka biri sinsice evin içinde mi dolaşıyordu? Hazel yatakta doğrulup cep telefonundan saate baktı. Gecenin ikisi olmuştu.

Sessizce yataktan çıkarken, birinin gürültüyle merdivenlerden indiğini duydu.

Lastik çizmelerini ayağına geçirip telefonunu kaptı. Elinden geldiğince sessiz adımlarla kapıya yöneldi.

Hava Halkı'ndan birileri onu yatağından alıp götürdüyse, bunu Ben'e de yapmaları için yeterli sebepleri vardı kuşkusuz. Ben'in onlara bir borcu olmayabilirdi, sonuçta onlarla bir anlaşma yapmamıştı ama bu sadece, perilerin Ben üzerinde herhangi bir hakları olmadığı anlamına gelirdi. Bugüne kadar hakları olmayan birçok şeyi alıkoydukları ise bilinen bir gerçekti.

Montunu giyip kapıyı açtığında Ben'in çoktan dışarıda olduğunu gördü. Ağabeyinin azimli adımlarla arabasına gittiğini görünce yüreği ağzına geldi. Ne yapacağına karar vermeye çalışırken meşe ağacının gölgesine sığındı. Ben'i yayan takip etmesi mümkün olmayacaktı. Koşup arabanın camına vurmayı düşündü. Ağabeyi büyü altındaysa, belki uyurgezerliğinden uyanırdı.

Ama ya öyle değilse ne olacaktı? Ya boynuzlu çocuğu tek başına aramak için gidiyorsa? Sonuçta gittiği her yere küçük kız kardeşini götürmek zorunda değildi.

Ben arabayı sessizce çalıştırdı. Farları açmamıştı.

Ani bir karar veren Hazel, barakaya gidip her yeri saran örümcek ağlarının arasından eski bisikletini çıkardı. Titreyen elleriyle reflektörleri söküp karanlık barakaya fırlattı. Sonra üstüne zıplayıp hızla pedal çevirmeye girişti. Caddeye çıktığında Ben'in farları yaktığını gördü. Köşeyi dönmek üzereydi.

Hazel, Vosvos'u gözden kaçırmamaya çalışırken, aynı zamanda fark edilmemek için aradaki mesafeyi koruyordu. Herkes uyumuştu. Sadece o ve Ben ayaktaydı. Bu sessiz tenhalıkta, adeta bir rüyada pedal çeviriyordu. Yorgunluktan eser kalmamıştı, kaslarına bir güç gelmiş-

ti. Pedal çevirirken tutturduğu ritme öylesine alışmıştı ki Ben arabayı park ettiğinde neredeyse yola devam edecekti. Aniden durduğunda lastik çizmelerinin tabanları bir süre asfalt yolda kaydı. Sonra bisikleti ağaçların arasına götürüp sarmaşıkların ve düşmüş dalların arasına sakladı.

Sırtından buz gibi terler boşalıyordu. Ağabeyinin nereye gittiğini anlamıştı. Ben, cam tabutun enkazına gidiyordu.

Elinden geldiğince sessiz adımlarla Ben'i takip etti. Çatırdayan dalların onu ele vermemesi için içinden dua ediyordu. Ya ormanda ses çıkarmadan ilerlemek konusunda uzmanlaşmıştı ya da Ben gerçekten büyülenmişti. Takip süresince bir kez olsun, Hazel'dan yana bakmamıştı.

Tıpkı ava çıkmak gibiydi. Ama bu sefer, Hazel'ın peşinden gittiği ağabeyiydi.

Nemli soğuk yüzünden Hazel'ın nefesi buhar bulutuna dönüşüyordu. Çalıların arasında orman canlıları koşuşturuyor, eğri büğrü ağaçların arasından birbirlerine sesleniyorlardı. Dallardaki bir baykuş, duvar saatini andıran yuvarlak suratıyla Hazel'a baktı. Montunun önünü sımsıkı kapatırken Hazel, evden çıkmadan pijama yerine daha kalın bir şeyler giymiş olmayı diledi.

Ben, devrilmiş bir meşe ağacına yaklaştığında durdu ve ileri geri volta atmaya başladı. Sanki buraya neden geldiğini tekrar değerlendiriyor, karar vermeye çalışırken çalılıkları tekmeliyordu. Hazel, bir şeyler söylemeyi düşündü. Ağabeyine seslenip yalnız olmadığını söyleyebilirdi.

Büyü etkisi altında olduğunu düşündüğüm için peşinden geldim, diyebilirdi. *Ama fark ediyorum ki muhteme-*

len büyü etkisi altında değilsin çünkü büyünün etkisindeki insanlar, karanlıkta ormanın ortasına gelip birden kafa karışıklığı yaşamazlar. Yine de özür dilerim. Sanırım ne olursa olsun peşinden gelmemeliydim.

Bunları söylemesi, olası tepkileri engelleyebilirdi.

Ama biraz sonra Ben kararını vermiş gibi yaprakları ezerek ormanda ilerlemeye başladı. Haliyle Hazel da tekrar peşine düştü. Sonunda daha önce yüzlerce kez geldikleri, prensin birkaç gün öncesine kadar uyuduğu açıklığa geldiler. Kırık cam ve bira şişeleri ay ışığında parlıyordu. Fakat dikenli sarmaşıklardan ağaçlara kadar bütün yeşillikler kararıp ölmüştü. Sanki kış erkenden gelmiş gibi kuruyuvermişlerdi. Kışın bile yeşil kalan bitkiler solup gitmişti.

Tabut gerçekten de paramparçaydı. Herkes tabutu parçalamanın büyük bir saygısızlık olduğunu biliyordu ama insanın kendi gözüyle görmesi başka bir şeydi. Sanki koruyucu büyü kalkınca, birileri radyoyu çalmak için arabanın camını kırarcasına tabutu parçalamıştı. Kırık cam parçaları, tabutun şimdi daha sıradan görünmesine neden oluyordu.

Ben cam tabutun yanına gidip eliyle metal kenarını okşadı, sonra kapaktan kalan cam parçalarını itti. Minik kristal parçaları şıngırdayarak yerlere saçılırken elini tabutun içine götürdü. Belki tabandaki kumaşa dokunuyordu. Sonra birden durup yanlış bir adım atmış ya da gürültü yapmış gibi Hazel'ın olduğu yere baktı.

Ben ne arıyordu? Buraya ne bulmaya gelmişti?

Hazel içinden kendine bir söz verdi. Ağabeyi tabuta

girmeye çalışırsa, her şeyi göze alıp gölgelerin arasından çıkacaktı.

Gerçi Ben öyle bir şey yapmadı. Hayranlık dolu bakışlarla etrafını dolaşırken tabutu alıcı gözle inceledi. Sonra kaşlarını çatıp eğildi. Tekrar ayağa kalktığında elinde bir şey vardı. Ay ışığında parlayan şeye, hayretle bakıyordu. Elinde tuttuğu bir küpeydi. Hazel'ın kayıp olduğunu bile fark etmediği ucuz, yeşil halka küpe...

Hazel gayriihtiyari hemen savunmaya geçti. Belki küpeyi parti gecesi düşürmüştü. Gerçi bu açıklama, küpenin tabutun içinde, kırık camların arasında ne aradığına doyurucu bir cevap değildi. Dahası Hazel, ertesi gün küpelerin kulağında olduğundan adı gibi emindi. Aklına başka bir açıklama geldi: Belki aynı küpelerden takan *başka* bir kız daha vardı, belki küpeyi o düşürmüştü.

Boynuzlu çocuğun ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi olduğundan şüphelenmişse de Hazel buna inanmakta zorlanıyordu. Oysa şimdi inanması için bir kanıt vardı. Hiçbir açıklama, bu kanıtı çürütemiyordu.

Panik yüreğini sararken bütün bedeni sarsılmaya başladı. Bulduğu her fırsatta kendini belanın ortasına atmamış mıydı? Yerinden oynatmadığı tek bir taş parçası, sahiplenmeyeceği tek bir kötü fikir, öpüşmediği tek bir çocuk kalmayana kadar başını belaya sokmak için elinden geleni ardına koymamış mıydı? Kabuğu kaşıyarak yarayı her seferinde yeniden açmamış mıydı? Pişmanlığı görmezden gelmemiş miydi? Şeytan tırnaklarını inadına kemirip, en olmayacak yerde en olmayacak şeyleri söyleyerek binlerce çam devirmemiş miydi? Dünya üzerinde-

ki en aptalca anlaşmayı yapmamış mıydı? Hatırlayamasa da belli ki bu belanın da tam göbeğinde yerini almıştı.

Birkaç dakika sonra Ben arabasına yöneldi. Mırıldandığı küfürler duyulabiliyordu. Yanından geçerken Hazel yere çömelip sırtını ağaca yasladı. Ağabeyi geçip gidene kadar nefesini tuttu. Ben'e ne diyeceğini hâlâ bilmiyordu. Neyse, bu meseleyi çözmek için en azından sabaha kadar vakti vardı.

Bisikletini almaya gitti. Sarmaşıklar tarafından yutulmuş gibi görünen bisikleti hâlâ bıraktığı yerdeydi. Yola kadar itti, sonra pedallara yüklenerek Ben'in uzaktaki farlarını takip etmeye başladı.

Gittiği yöne bakılırsa ağabeyi evin yolunu tutmuştu, o yüzden Hazel'ın acele etmesine gerek yoktu. Bunun yerine ne yapacağını düşünmeye odaklandı.

Hayatının yedi yılı için Akçakral'a söz vermişti. Belki dolunay zamanı alıç ağacına gidip birtakım cevapları almak için yeni bir anlaşma yapabilirdi. Ya da Akçakral'ın düzenlediği şölenlerden birini bulabilir, derdinin ne olduğunu doğrudan sorabilirdi.

Ne söyleyeceğini düşünürken hızla pedal çeviriyordu ki sulama kanalında bir şey gördü. Bu bir kızdı. Bembeyaz bacakları kire bulanmıştı, kahverengi saçları çamur birikintisine yayılmıştı. Bir şey üzerine abanmıştı. Kahverengi saçları gözlerinin önüne düşen, başında upuzun iki kıvrık boynuzu olan bir şey...

Hazel afallayarak donakaldı.

Bir an dengesini yitirdiğinde bisikleti altında yalpaladı. Bu o kadar hızlı olmuştu ki kendini toparlamaya

fırsatı bile olmadı. Yalpaladığını fark ettiğinde yere yapışmıştı bile.

Boynuzlu çocuk gürültünün geldiği yere baktı. Ay ışığının gölgelendirdiği yüzünden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi.

BÖLÜM 9

Hazel, asfalta çarptı. Yüzünü korumak için öne uzattığı elleri yerde bir süre kaydı. Düşmenin etkisiyle nefesi kesilmişti. Yana yuvarlanırken dirsekleriyle başının arkası sıyrıldı. Her yanı acıyordu, kendini berbat hissediyordu. Bir an düştüğü yerde kaldı. Ağzındaki çamur tadıyla acısının dinmesini bekledi.

Bisiklet tekerinin hâlâ döndüğünü duyabiliyordu. Buna bir ses daha eklendi. Boynuzlu çocuk ona doğru geliyordu. Asfaltın üzerindeki ayak sesleri, kırık kemikler gibi çatırdıyordu.

Boynuzlu çocuk çömelip üzerine eğildi.

Teni, soğuktan rengi atmış gibi bembeyazdı. Nesillerdir üzerinde olan ince işlemeli mavi tuniği hâlâ üzerindeydi. Fildişi çizmelerine çamur bulaşmıştı. Şakaklarından başlayan boynuzları, sivri uçlarıyla kulaklarının arkasına kıvrılmıştı, oradan da çenesine iniyordu. Uzaktan bakan biri, saçlarını örüp başının etrafına sar-

dığını düşünebilirdi. Çıkık elmacık kemikleri ve kaşlarıyla, insanlardan farklı olduğu hemen anlaşılabiliyordu. Baştan aşağı özenle yaratılmış gibiydi. Sanki kahve kupası niyetine kullanılan kristal bir şarap kadehiydi. Yosun yeşili gözleri akla derin ve serin suları getiriyordu. Başka bir dünyadan olduğunu kanıtlayan bu gözler, şimdi şaşkınlıkla Hazel'ı inceliyordu.

Ve canavarca görünümüne rağmen her zamankinden çok daha yakışıklı görünüyordu. Güzelliği nefes kesiciydi.

"O kıza ne yaptın?" diye sordu Hazel, doğrulmaya çalışırken. Dizleri ve kolları kanıyordu. Pijamaları kandan derisine yapışmıştı. Koşabilecek halde değildi. Kaskatı kesilen kasları ağrıyordu.

Boynuzlu çocuk elini uzattığında, Hazel kaçmak zorunda kalabileceğini kavradı. Ayağa fırlayıp üç adım öteye zıpladığında, su hendeğinde yatan kızın Amanda Watkins olduğunu gördü.

Kızın yüzü kireç gibiydi. Hayır, rengi solmamıştı, öyle hasta falan görünmüyordu. Teni bir yaprak kâğıt gibi bembeyazdı. Dahası vücudunda pembe kalan sadece parmak uçları ve göz pınarlarıydı. Dudakları hafifçe aralanmıştı, toprakla dolu ağzının kenarlarından birkaç incecik sarmaşık dalı görülebiliyordu. Bir ayağında topuklu ayakkabısı duruyordu ama çamura bulanmış diğer ayağı çıplaktı.

"Amanda?" diye seslendi Hazel, kıza doğru sendelerken. "Amanda!"

"Seni tanıyorum. Sesini tanıdım," dedi boynuzlu çocuk, bir haftadır bağırıp duruyormuş gibi çatlak bir ses-

le. Kolunu tuttuğunda açlık kıvılcımları saçan gözleriyle Hazel'a baktı. "Aradığım asıl kız sensin."

Hazel, hayatı boyunca boynuzlu çocuğun uyanıp bu sözleri söylemesini beklemişti. Ama şimdi bunları dinlerken ödü kopuyordu. Kolunu kurtarmaya çalıştı. Ama buz gibi parmaklar sanki koluna yapışmıştı. Çığlık atmak için ağzını açsa da boğazından boğuk bir nidadan başka bir ses çıkaramadı.

"Sessiz," dedi boynuzlu çocuk sert bir sesle. "*Sessiz* ol. Kim olduğunu biliyorum. Hazel Evans. Benjamin Evans'ın kardeşi. Greer O'Neill ve Spencer Evans'ın kızı. Sesini tanıdım. Bütün o saçma dileklerini biliyorum. Seni tanıyorum, ne yaptığını biliyorum ve sana *ihtiyacım* var."

"Sen... ne?" Hazel, kendisini camın gerisinden fısıldayan dokuz yaşındaki bir kız gibi hissediyordu. Yutkunurken utançla kıpkırmızı kesildi. Bunca zaman tabutun başında söylediği her şeyi gerçekten duymuş olabilir miydi? Tabutun *etrafındayken* yaptığı bütün o saçmalıklar sırasında uyanık mıydı yani?

"Yürü," Boynuzlu çocuk onu yolda çekiştirdi. "Gitmemiz lazım. Birileri bizi görebilir."

Hazel, kıvranarak ondan kurtulmaya çalışsa da kolunu sıkan parmakların etini daha fazla morartmasından öteye gidemedi.

"Amanda ne olacak? Onu burada bırakamayız!" diye bağırdı.

"O uyuyor," dedi boynuzlu çocuk. "Benim suçum sanırım ama bunu değiştiremem. Hem şu anda konumuzla alakası yok. Bana nerede olduğunu söylemezsen,

hem onun hem de diğer herkesin başı fena halde belaya girecek."

"Neyin nerede olduğunu soruyorsun?"

"Kılıç." Boynuzlu çocuk kızgın konuşuyordu. "Beni serbest bırakmak için kullandığın kılıç. Bana bilmiyormuş numarası yapma."

Yatağının altındaki, neredeyse boşalmış sandığı düşününce Hazel'ın midesi korkuyla burkuldu. "Kılıç mı?"

"YürekSızısı'nı bana getir. Ricamı yerine getirirsen, hayatın daha güzel olur. Bana oyun oynamaya kalkarsan, akılsızlığının cezasını çekersin."

"Rica mı?" diye patladı Hazel kendine engel olamadan. "Sen buna *rica* mı diyorsun?" Gerçi kelimeler daha ağzından dökülürken pişman olmuştu. *Düşünmesi* gerekiyordu. Kolundan çekiştirilirken ölüme götürüldüğünü düşünmesi saçma olmazdı. Ama aynı zamanda, kafa karıştırıcı olsa da ölüme pijaması ve lastik çizmeleriyle gittiğini düşünmek de tuhaf bir şekilde utanç vericiydi. Boynuzlu çocuğun elinde can vereceğini bilse, daha iyi giyinirdi.

Çocuğun dudakları neredeyse gülümseme sayılabilecek bir şekilde kıvrıldı ve kolunu daha sert çekiştirdi. "Rica etmek, bir şey istemek için kullanabileceğim en nazik tavır."

"Yardım etmemi mi istiyorsun?" dedi Hazel. "O zaman Amanda'ya ne yaptığını bana açıkla." Bunu söylerken serbest eliyle montunun cebindeki cep telefonuna uzandı. Boynuzlu çocuk, sihirli yaratıklardan biri olabilirdi. Hatta gerçek bir şövalye bile olabilirdi. Ama bir

asırdır uyuyordu. Onun modern teknoloji hakkında en ufak bir fikri olmadığı üzerine Hazel kalıbını basabilirdi.

"Ben mi? Bunu benim yaptığımı sanıyorsan, yanılırsın. Ormanda benden daha kötü şeyler var."

"Neymiş onlar?" diye sordu Hazel.

"Bir zamanlar Hava Halkı'ndan olan, onlardan ayrıldıktan sonra başka bir şeye dönüşen yaratığı duymuşsundur herhalde. Çamur ve kuru dallardan, yosun ve sarmaşıklardan oluşan bir canavar. Benim peşime düştü. Amanda'yı bu hale getiren de oydu. YürekSızısı dışında hiçbir kılıç ona zarar veremez. O yüzden, *kılıcı bana vermen*, aynı zamanda senin de hayrına olacak."

Hazel, başının döndüğünü hissedebiliyordu. *Ah*, diye düşündü. *Önemli değilmiş. Ormanın derinliklerinde yaşayan efsanevi bir canavar sadece.* Telefonuna bakmadan Ben'e mesaj yazarken parmaklarının titremesine engel olmaya çalışıyordu. Neyse ki okul boyunca dersteyken çaktırmadan mesaj yazma konusunda ustalaşmıştı: *İMDAT AMANDA GROUSE YLNDA HENDEKTE YARALI!!! CANAVAR!*

"Beni sen özgür bıraktın." Boynuzlu çocuk dönüp ona baktı. "Şimdi de nezaketin için pişmanmışsın gibi davranıyorsun. Neden beni özgür bıraktın?"

Hazel bir an için, karşısındaki buz gibi öfkenin altında başka bir şeyler olduğunu sezdi.

"Bilmiyorum," dedi Hazel. "Bu geceye kadar, bunu yaptığımdan ben bile emin değildim. Sesimi tanıdığını söylemiştin, yanımda başka biri var mıydı? Bana emir veren birileri?"

Çocuk başını iki yana salladı. "Sadece sen vardın. Ama uyandığımda... yani tamamen uyandığımda gökyüzü aydınlanmıştı ve sen de gitmiştin."

"Hiç hatırlamıyorum. O gece evden çıktığımın farkında bile değilim."

Boynuzlu çocuk derin bir iç çekti. "Hatırlamaya çalış. Amanda Watkins'in başına gelenleri düşün. Bu arada ondan hiç hoşlanmadığını biliyorum. Ama bir sonraki kurban, sevdiğin biri olabilir."

Hazel, bu sözler üzerine sarsıldı. Karşısındaki yabancı biriydi, yine de konuşma tarzı ve koluna geçirdiği parmakların baskısı tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu. Ormanın alacakaranlığında onunla yürüdüğünü defalarca hayal etmişti. Bu hayal bir süre sonra yarı kâbus yarı fanteziye dönüşmüştü. Gerçeklikle uzaktan yakından alakası kalmamıştı. Hazel'ın başı dönüyordu. Her an bayılabilirdi. Aslında oracıkta bayılsa ne iyi olurdu? En azından bütün bunlarla uğraşmak zorunda kalmazdı. "Hoşlanmıyorum diye ölmesine göz yumamam."

"İyi ya," dedi boynuzlu çocuk, bütün taşlar yerine oturmuş gibi. "Mükemmel. Zaten o da ölmedi."

Hazel'a bakma zahmetine bile girmemişti. Yürümeye devam ediyordu.

Yoldan ayrılıp çalılıkların arasına girdiler. Hazel'ın kalbi, göğsünden fırlayacakmış gibi hızla atıyordu.

Cebindeki telefon titreşti fakat bakmaya cesaret edemedi. Ben mesajını almış olmalıydı, yani sonunda biri Amanda'yı bulacaktı.

"Sana yemek ve kıyafet bıraktık," dedi, yürürken et-

raflarını saran korkunç sessizlikte titreşen telefonun sesini bastırabilmek için. Yine titreşmeye başlamıştı. Herhalde Ben arıyordu. "Ağabeyimle ben senden yanayız."

Hikâyesiyle ilgili kafasında birtakım şüpheler olduğunu açık etmesi gerekmiyordu.

Boynuzlu çocuğun yüzü, acı çekiyormuş gibi dalgalandı. "Hediyeler sunulacak türden bir gulyabani ya da fani bir ruh değilim."

"Sana hediye falan *sunmadık*," dedi Hazel. "Sadece nazikçe yardım etmeye çalışıyorduk."

Elfler'in, nezaket konusundaki takıntısını biliyordu. Yine de belki onu ormana çekiştirdiği için kendisini biraz olsun kötü hissederdi. Hazel onu mahcup etmeye çalışıyordu.

Boynuzlu çocuk, başını hafifçe eğdiğinde dudaklarında incecik bir gülümseme belirdi. Gülümsemesi, kendinden nefret ettiğine bile yorulabilirdi. "Bana Severin diyebilirsin," dedi çocuk. "Böylece ikimiz de nazik olduğumuzu göstermiş olduk."

Bu, Elflerden biri için özür dilemeye en yakın şeydi. İsimlerini söylemeleri hediyenin en büyüğüydü. Belki gerçekten de kendini kötü hissetmişti fakat Hazel bunların hiçbir önemi olmadığını sezebiliyordu. Boynuzlu çocuk her ne düşündüyse, nezaketten biraz daha fazlası söz konusuydu mutlaka.

Yürürlerken zaman geçti. Hazel sendeledikçe, biraz uzaklaşınca ya da hızlanınca Severin onu çekiştiriyordu. Bisikletten düşmenin de etkisiyle her yeri ağrıyan Hazel'ın, bir taraftan da beyni vızır vızır çalışıyordu.

Açıklığa gelene kadar yürüdüler.

Severin onu bırakıp tabuttan geri kalanların yanına gitti. "Bunun ne olduğunu biliyor musun? Cam değil," dedi, elini tabutun içine daldırıp parmaklarıyla tabandaki kumaşı okşayarak. "Kristal değil. Taş da değil. Bu, gözyaşından yapıldı. Kırmak neredeyse imkânsızdır. Perilerin arasındaki en iyi zanaatkârlardan biri olan Grimsen tarafından, canavarları hapsetmek için yapıldı."

Hazel, uyuşuk uyuşuk başını iki yana salladı. "Canavar sen misin?"

Severin kıkırdadı. "Artık kimse eski hikâyeleri anlatmıyor, değil mi?"

"Burada ne işimiz var?" diye sordu Hazel.

Severin derin bir iç çekti. "YürekSızısı'nı hatırlaman gerekiyor. Kılıcı sana kim vermişti? Tabutu kırıp laneti kaldırabileceğini kim söyledi?"

"Ben..."

Severin onun sözünü nazikçe, "Hatırlayabilirsin," diyerek kesti. Bir elini Hazel'ın yanağına götürdü. Buz gibi parmaklarıyla, yüzüne düşen saçları kaldırdığında Hazel ürperdi. "Hepimizin hayrına hatırlamalısın."

Hazel başını yine iki yana salladı. Kılıcı yıllar önce Hayalet Gölü'nün yanında bulmuştu. Ve yatağının altında sakladığı kılıç artık yoktu. "Kılıcın nerede olduğuna dair bir fikrim olsa bile, sana söyleyeceğimi nereden çıkarıyorsun?"

"Benden ne istediğini biliyorum," dedi Severin ona yaklaşarak. Bir anda etraflarındaki her şey silinir gibi oldu. Hazel'ın çenesini kaldırıp gözlerinin içine baktı.

"Sırlarının her birini biliyorum. Bütün düşlerini biliyorum. Seni ikna edebilirim."

Sonra Hazel'ı arkasındaki ağacın kararmış gövdesine yaslayarak öptü. Dudakları sıcak ve tatlıydı. Uyuşuk bir karanlık düşüncelerini esir alırken, Hazel tüylerinin diken diken olduğunu hissedebiliyordu.

Severin geri çekildiğinde ne yapacağını bilemediğinden pijamasının önünü düzeltti.

"Benjamin Evans," diye seslendi karanlığa doğru Severin. "Ortaya çık. Çekinmene gerek yok."

"Ondan hemen uzaklaş!" Ben'in titrek sesi kararlıydı. Biraz sonra ağaçların arasından çıktı.

Hazel, kızıl saçlı olmanın ne kadar berbat bir şey olduğunu düşündü. Başından aşağı kaynar sular dökülürken, yanaklarının ve boynunun kıpkırmızı lekelerle kaplandığını hissedebiliyordu.

Gölgelerin arasından ortaya çıkan Ben de ondan farklı değildi. Kıpkırmızı kesilmişti. Annelerinin atölyedeki soba için odun parçalamak için kullandığı balta elindeydi. "Hazel, sen iyi misin?"

Ağabeyi, tıpkı eski günlerde olduğu gibi onu kurtarmaya gelmişti. Hazel gözlerine inanamıyordu.

Elf şövalyesi gülümsedi. Gözlerinde tuhaf kıvılcımlar çakıyordu. Ağır adımlarla Ben'e doğru yürürken, meydan okurcasına kollarını iki yana açtı. "Masaldaki ormancı gibi karnımı mı deşeceksin?"

"Gerekirse denerim," dedi Ben ama sesi hâlâ titriyordu. Uzun boyuyla sırık gibiydi, incecik kolları ve çilli yüzüyle hiç de tehlikeli görünmüyordu. Elindeki baltayı

bile kaldırmaya gücü yokmuş gibi bir hali vardı.

Boynuzlu çocuğun onu öptüğünü ağabeyinin görmüş olması ihtimali aklına gelince Hazel'ın başından aşağı bir kez daha kaynar sular dökülmüş gibi oldu. İkisi de yıllardır bunun hayalini kurmuşlardı.

"Ben," dedi Hazel onu uyarırcasına. "Ben iyiyim. Dövüşecek biri varsa, o ben olmalıyım."

Ben'in gözleri ona kaydı. "Kimsenin yardımına ihtiyacın yok yani, öyle mi?"

"Hayır, öyle demek..." Sözü yarıda kaldı. Severin altın bıçağını çıkarırken öne atıldı.

"İkinizin de dövüşmemesini tercih ederim," dedi Severin. "İki kişisiniz, elindeki balta da korkunç yaralar açabilir ama ikinizden de hızlıyım. Eee, ne yapmayı düşünüyorsun? Üstüme mi atılacaksın? Baltayı gelişine savurup yaralanmam için dua mı edeceksin?"

"Bırak, evimize dönelim," dedi Ben. Sesi titrese de bir an için bile olsa geri adım atmaya niyeti yoktu. "Kardeşim korkuyor. Sabah olmak üzere. Üstelik giyinik bile değil. Onu böyle tutarak eline ne geçecek?"

Severin, dans edercesine hafif adımlarla ona yaklaştı. "Ah, *seni* mi tutmamı isterdin?"

Ben, tokat yemiş gibi sendeledi. "Sen ne demeye..."

"Benjamin," dedi Severin, alçak sesle. Yüzü, bu dünyadan olamayacak kadar güzeldi. Gözleri, bulutların üzerindeki gökyüzü kadar soğuktu. "Tabutun başında bana söylediğin her şeyi duydum. Söylediğin her tatlı söz hâlâ hatırımda."

Ben, hissettiği dehşetle adeta morardı. Hazel ona

seslenmek, Severin'in aynı numarayı kendisinde de denemek istediğini, hatta aynı tuzağa kendisinin de *düştüğünü* söylemek istiyordu, fakat dikkat dağıtmaktan korkuyordu. Ben'le Severin, temkinli adımlarla birbirlerinin etrafında dönmeye başlamışlardı.

"Hazel olmadan şuradan şuraya gitmem," dedi Ben, çenesini havaya kaldırarak. "Beni *utandırarak* kız kardeşimi bırakıp gitmemi sağlayamazsın."

Ben, resmen belasını arıyordu. Silah kullanma konusunda hızlı değildi, dahası sihirli flütü de artık boynunda asılı değildi. Daha önce kılıçla ya da herhangi bir silahla dövüşmemişti. Hazel'ın bir şeyler yapması, Ben'i kurtarması gerekiyordu.

Hazel, eline geçen en büyük dalı kavradı. Dalın ağırlığı tuhaf bir şekilde kendini güvende hissetmesini sağlıyordu. Silahla rakibinin karşısına dikilmek, nefes almak kadar rahat geliyordu. Aniden saldırıya geçecek, Severin'i hazırlıksız yakalayacaktı. Şerefli bir saldırı olduğu söylenemezdi belki ama çocukluğundaki şövalyelik oyunu zaten çok gerilerde kalmıştı.

"Aptal olma," dedi Severin, Ben'e. "Daha çocukluktan kılıç eğitimi aldım. Annem, gözlerimin önünde katledildi. Kestim, biçtim, öldürdüm, kan döktüm. Beni yenmen mümkün değil." Sonra Hazel'a döndü. "En azından kız kardeşin ne yapması gerektiğini biliyor. Duruşu dengeli. Sense her an yere yapışabilirsin."

Severin'i hazırlıksız yakalama planı buraya kadardı. Hazel artık sadece, acemi şansına güvenebilirdi.

"Beni öldüreceksen, hiç durma öldür," dedi Ben.

"Çünkü kardeşimi istiyorsan, önce beni öldürmen gerekecek."

Severin, o anda kılıcını havaya kaldırdı. Sanki bir anda her şey donmuştu. Bakışları kilitlendi.

Hazel nefesini tutmuştu.

Ama Elf şövalyesi, kıkırdayarak bıçağını kınına soktu. Başını iki yana sallarken Ben'e tuhaf tuhaf bakıyordu. Sonra saygılı bir şekilde eğilip eliyle reverans yaptı. Neredeyse iki büklüm olmuştu.

"Gidin o zaman bakalım, Hazel ve Benjamin Evans," dedi Severin. "Bu gece sizi serbest bırakıyorum. Ama henüz işimiz bitmedi; daha yapacak çok işimiz var. Sizi yine bulacağım ve bulduğumda, istediklerimi yerine getirmek için yarışacaksınız." Sözü biter bitmez de arkasını dönüp ağaçların arasında gözden kayboldu.

Hazel ağabeyine baktı. Ben, sanki dövüşmüş gibi nefes nefeseydi. Balta elinden kayıp yere düştüğünde gözlerini kocaman açıp sordu. "Burada neler oluyor? Cidden, Hazel. Kafayı yemek üzereyim."

En az onun kadar afallamış olan Hazel başını iki yana salladı. "Sanırım katıksız aptallığınla onu etkilemeyi başardın. Sen beni nasıl buldun ki?"

Ben'in dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı. "Seni Grouse Yolu'nda bulamayınca, telefonunun GPS'ini takip ettim. Tabuta yakın görünüyordun, o yüzden burada olabileceğini düşündüm."

"Nasıldı o söz?" dedi Hazel, ona doğru yürürken. İçine atıldığı tehlikeyi hafife aldığı için ağabeyiyle gurur duyuyordu. "Tanrı aptalları, ayyaşları ve salak balta kul-

lanıcılarını korur muydu, neydi?"

Ben, nazikçe onun omzuna dokundu. Parmakları pijamasının üzerindeyken, sanki sıyrıkların acısını hissedebiliyormuş gibi dişlerini sıkarak iç çekti. Hazel, bisikletten düştükten sonra her yanının pislendiğini fark etti. Çamur ve kana bulanmıştı. "Doğru söyle, gerçekten iyi misin?"

Hazel, başıyla onayladı. "Amanda'yı görünce bisikletten düştüm. Ben iyiyim de, Amanda'dan emin değilim."

"Gelmeden önce karakola haber verdim. Muhtemelen şimdiye kadar ilgilenmişlerdir. Peki, senin ormanda ne işin vardı?" diye sordu Ben.

Seni takip ediyordum, demek istiyordu Hazel ama kelimeler boğazında tıkandı. Bunu söylediği anda Ben de küpeyi gündeme getirip ardından kaçınılmaz sorulara geçecekti.

Bunun yerine konuşmadan arabaya bindi ve başını ön panele yasladı. "Çok yorgunum. Artık eve dönebilir miyiz?"

Ben başını bir kez sallayıp yanına geldi ve açık kapının önünde diz çöktü. Ay ışığında kapkara görünen mavi gözlerinde soramadığı soruların kıvılcımları çakıyordu. "İyi olduğundan emin misin?"

"Sayende," dedi Hazel başını sallayarak.

Ben sırıtıp ayağa kalktı. Bir eliyle saçlarını taradı. "Prensimiz de az değilmiş, ha?"

Dudaklarındaki öpücüğün hatırasıyla Hazel ürperdi. "Severin," dedi. "Prensimizin adı Severin."

Bir keresinde Ben, düşmanları göğsünü bıçakladığında ölmemek için kalbini çıkarıp bir ağaç kovuğuna

saklayan efsanevi bir büyücünün hikâyesini anlatmıştı. Hazel da küçüklüğünden beri kalbini boynuzlu çocukla ilgili hikâyelere saklamıştı. Biri canını yaktığında, muhteşem olduğu kadar biraz da tuhaf, aynı zamanda ona deliler gibi âşık prensin hikâyeleriyle kendini avutmuştu.

Bu hikâyeler kalbini güvende tutmaya yaramıştı. Ama şimdi Severin'i, onun yosun yeşili gözlerini ve tüylerini diken diken eden konuşmasını düşünürken, kendini hiç de güvende hissetmiyordu. Dahası uyandığı, gerçek olduğu ve hayallerini ondan çaldığı için prensten nefret ediyordu

Boynuzlu çocuk, artık onların hikâyelerindeki prens değildi.

BÖLÜM 10

Ormandan dönerlerken Ben hâlâ gerginliğini üzerinden atamamıştı. Eliyle sürekli direksiyonu dövüyor, radyoyu karıştırıp duruyordu. Grouse Yolu'ndan geçerken polis arabasının ve ambulansın ışıklarını gördüler. Karanlıkta yanıp sönen ışıklar iç rahatlatıcıydı. Birileri, Severin'in hâlâ yaşadığını iddia ettiği Amanda'yla ilgileniyordu.

"Durmamız gerekir mi?" dedi Hazel. "Ya Amanda'nın başına..."

"Onlara olanları anlatmayı mı düşünüyorsun yoksa?" diye sordu Ben, kaşlarını kaldırarak. Arabayı durdurmaya yeltenmedi.

Hazel, Severin'in gözündeki aç kıvılcımlar ve elinde parlayan bıçağıyla Ben'in etrafında dönüşünü gözünün önünden silemiyordu. Sonra seyrek otların arasında gördüğü Amanda'nın cansız bedenini hatırlayınca sırtı ürperdi. Amanda hiç de canlı görünmüyordu. Evet, Hazel

polise gitse, Fairfold gibi bir yerde yaşamalarına rağmen neyi nasıl açıklayacağını bilmiyordu.

"İleride dur," dedi Hazel. "Onlara ne söyleyeceğimi bilmiyorum ama bir şeyler söylemem gerekiyor. Sonuçta bisikletim orada."

Kendisine inanıp inanmayacakları konusunda en ufak bir fikri bile yoktu. Fakat Ben elinde baltasıyla ortaya çıktığında, ağabeyinin yıllar önce neden avlanmayı bıraktığına dair sebepleri hatırlamıştı. Ben, kız kardeşinin hevesine rağmen yaptıkları şeyin ne kadar tehlikeli olduğunu, kendilerini nasıl bir tehlikenin içine attıklarını fark etmişti.

Hazel, ağabeyini tekrar tehlikeye atmak istemiyordu. Çünkü prensi aramaya heves etmiş olması, tekrar tehlikenin göbeğine atılmak istediği anlamına gelmezdi.

Delirdiğini düşünüyormuş gibi ona bakan Ben, ambulansın birkaç metre gerisinde park ettiğinde Hazel arabadan çıktı. Sağlık görevlileri Amanda'nın üzerine eğilmişlerdi.

Polislerden biri başını kaldırıp Hazel'a baktı. Genç biriydi. Hazel, onun Fairfold'da yetişip yetişmediğini merak ediyordu. Öyle değilse, muhtemelen anlatacakları yüzünden ödü kopacaktı. "Affedersiniz han'fendi," dedi genç polis. "Arabanızda kalsanız daha iyi olur."

"Bu akşam Amanda'yı görmüştüm," dedi Hazel. "Şu boynuzlu çocukla. Onu aramanız..."

Genç adam yaklaşıp, ilerideki ürkütücü manzaranın önüne geçti. "Han'fendi, arabanıza dönün."

Hazel arabaya binip kapıyı çarptı. Polis el fenerini

üstlerine tutarken, Ben kardeşine bakıp başını iki yana salladı.

"Camı indirin lütfen," dedi polis. "Yanınızdaki kim?"

Hazel, yolcu koltuğunun camını indirdi.

"Ben ağabeyiyim," dedi Ben. "Benjamin Evans. Konuştuğunuz kız da kardeşim Hazel."

Polis, onlarla ilgili bir karar vermeye çalışıyordu. "Kimlikleriniz yanınızda mı?"

Ben ehliyetini uzattı. Polis kimliği bir süre inceleyip geri verdi.

"Birini gördüğünüzü mü söylemiştiniz?"

"Boynuzlu çocuk. Amanda'yla birlikteydi. Amanda baygındı ama çocuk yanındaydı. Şimdi de buralarda bir yerde olmalı. Bunu o yaptıysa, hepimiz tehlikedeyiz demektir."

Genç polis bir süre onlara bakakaldı. "İkiniz evinize dönseniz iyi olur."

"Beni duymadınız mı?" diye üsteledi Hazel. "Hepimiz tehlikedeyiz. Fairfold Kasabası tehlikede."

Polis gerileyerek arabadan uzaklaştı. "Evinize dönseniz iyi olur dedim."

"Buralı değilsiniz, değil mi?" dedi Hazel. "Yani burada doğmadınız."

Genç adam, gözlerinde yeni beliren bir şüpheyle ona baktı. Sonra yüzüne sert bir ifade yerleşti ve eliyle onları kovaladı.

"En azından Amanda'nın iyi olup olmadığını söyleyin!" diye seslendi Hazel ardından ama cevap gelmedi.

Doğan güneş, ağaçların tepelerini aydınlatırken Ben

direksiyonu eve doğru kırdı.

Evlerinin olduğu sokağa gelmişlerdi ki Hazel'a döndü. "Bunu yapmana şaşırdım."

"İşe yaramadı," dedi Hazel.

"Bu akşam," diye söze başladı Ben, sohbet edercesine alçak sesle. "Bu akşam biraz kontrolden çıktı, ha? Beklenmedik birçok şey oldu."

"Öyle," diyen Hazel, yanağını serin cama yasladı. Eli kapı kolundaydı.

Evin önüne geldiler. Ben arabayı park ederken çakıl taşlar tekerleklerin altında eziliyordu. "Ben senin ağabeyinim. Bunu biliyorsun. Beni koruman gerekmiyor. Benimle konuşabilirsin. Bana güvenmelisin."

"Sen de benimle konuşabilirsin," dedi Hazel, kapıyı açıp dışarı çıkarken. Ağabeyinin tabutta bulduğu küpeyi cebinden çıkarıp açıklama yapması için onu zorlamasını bekliyordu. Ama Ben öyle bir şey yapmadı.

Birbirlerine her şeyi anlatabileceklerini söylemelerine rağmen, hiçbir şey anlatmıyorlardı.

Hazel eve girdi. Ev tamamen karanlıktı. Stüdyonun ışıkları bile kapalıydı. Merdivenleri tırmanmaya başladı.

Koridora çıktığında ağabeyi alçak sesle, "Hey, Hazel?" deyince dönüp ona baktı. "Nasıl öpüşüyordu?" Ben'in yüzü allak bullaktı. Belki biraz kıskanmıştı ama daha çok merak ediyor gibiydi.

Hazel, bunun şaşkınlığıyla kıkırdarken sıkıntılı halinden sıyrıldı. "O köpekbalığı, bense sudaki kandım."

"İyiydi diyorsun yani?" diye sordu Ben sırıtarak.

Hazel, ağabeyinin onu anlayacağını biliyordu.

Kardeşler, leb demeden leblebiyi anlardı. Kendisiyle aynı hikâyeleri bilen, hatta kendisiyle aynı hikâyeleri yaratan kişiyle komik derecesinde imkânsız görünen şeyleri paylaşabildiği için seviniyordu. "Aynen."

Ben yanına gelip kolunu omzuna attı. "Hadi gel, seni iyileştirelim."

Hazel ağabeyiyle banyoya gitti. Ben onu küvetin kenarına oturttu, sonra yaralarını oksijenli suyla temizledi. Sıvı, yaranın üzerine değdiği anda tıslıyor, sonra akıp gidiyordu.

Sonra bej fayansların üzerine rahatsız bir şekilde diz çöken Ben, Hazel'ın kol ve bacaklarındaki sıyrıklarla yaraları sargı beziyle sardı. Küçükken bunlara "anne bandajı" derlerdi. Bu kelimeler dilinin ucuna gelirken Hazel, avdan döndükten sonra banyoya girip sıyrılan dizlerini temizleyerek bileklerine sargılar sardıkları günleri hatırladı.

O zamanlar evleri genellikle misafirle dolu olurdu, o yüzden evden çıkıp tekrar girmek çok kolay olurdu. Her gün birileri mutlaka uğrar, ya bir tablo için poz verir ya tuval ödünç ister ya da bir şişe burbon eşliğinde birinin yeni işini kutlarlardı. Bazen tezgâhın üzerinde unutulmuş buz gibi pandispanya, soğuk ravioli konservesi ya da ayak gibi kokan peynirden başka yemek olmazdı.

Yıllar içinde tabii ki onların da annesiyle babası büyümüş, kabul etmek istemeseler de *normalleşmişlerdi.* Hazel'ın aklında evlerine uğrayan insanların, müziğin ve çizilen resimlerin puslu bir hayali kalmıştı; annesiyle babasının da kendisinden farklı olduğunu düşünmüyordu. Sadece eskiyi özleyip özlemediklerini merak ediyordu.

Hazel'ın tek bildiği, normale dokunamayacağı kadar uzakken, normalliğin çok daha cazip olduğuydu.

Bir zamanlar normal kavramı onun için boğucu bir battaniyenin altında hapsolmakla eşdeğerdi. Ama bugün aynı kavramı çok daha kırılgan görüyor, normalliğin pamuk ipliğine bağlı olduğunu düşünüyordu.

Sonunda kendini yatağına bıraktığında öylesine yorgun hissediyordu ki yorganı üzerine çekmeye bile üşendi. Sönen bir saman alevi gibi uykuya daldı.

Rüyasında krem rengi yün bir tunikle gördü kendini. Üzerine zincirden bir zırh geçirmişti. Gece vaktiydi, bir atın üzerinde ilerliyordu. Öyle hızlıydı ki etrafındaki ağaçlar koyu yeşil bir pustan ibaretti. Yeri döven nal sesleri beyninde patlıyordu.

Sonra yapraklar seyreldiğinde dolunay her yeri aydınlattı. Şimdi süt beyazı peri atlarıyla Elfler'e ve çamura diz çökmüş insanlara bakıyordu. Bir adam, bir kadın ve bir çocuk. Kıyafetleri moderndi, sanki kamp yapmaya gelmişlerdi. Sönmüş bir kamp ateşinin biraz ötesinde paramparça olup yıkılmış bir çadır görülebiliyordu.

"Yaşasınlar mı, ölsünler mi?" diye sordu Elfler'den biri. Adam, hiç umursamıyormuş gibi konuşuyordu. Atı kişneyip ayağıyla eşindi. "Bahse girerim, sırf çiy damlalarını toplamak için gelen minik tatlı perilerimizi görmek için buraya gelmişlerdir. Eh, yalvarıp yakarsalar da onları ikiye bölmek için yeterli bir sebep değil bu."

"Bize marifetlerini göstersinler madem," dedi başka

biri. Atın terkisinden aşağı atlarken, gümüş saçları dalgalandı. "En eğlencelisini serbest bırakabiliriz."

"Büyük olanın kulaklarını tilki kulağına dönüştürelim mi?" diye bağırdı üçüncüsü. Kadının kulağındaki küpeler, atının yularındaki çanlar gibi şıngırdıyordu. "Karısına da kedi bıyığı verelim. Ya da parmaklarını baykuş pençesine dönüştürelim."

"Ufaklığı canavara bırakalım," dedi dördüncüsü, çocuğa bakıp suratını ekşiterek. "Belki ham yapmadan, o da biraz eğlenir."

"Hayır, dolunay gecesi Akçakral'ın ormanına geldiler, o yüzden misafirperverliğimizi göstermeliyiz," dedi Hazel atından yere atlarken. Aslında bunu söylemeye karar verdiğinin farkında bile değildi. Kararlı bir şekilde konuşmuştu. İnsanlar, diğerleri gibi bir periymiş gibi ona korku dolu gözlerle baktılar. Belki rüyada Hazel gerçekten de onlardan biriydi. "Onları taşa dönüştürelim, biri onların insan olduklarını anlayana kadar öyle kalsınlar."

"Binlerce yıl sürebilir," dedi ilk başta umursamazca konuşan adam, bir kaşını havaya kaldırarak.

"Daha da uzun sürebilir," kelimeleri döküldü Hazel'ın dudaklarından. "Ama özgür kaldıktan sonra anlatacakları hikâyeyi bir düşünsenize."

Yerdeki adam çocuğunu göğsüne yapıştırırken ağlamaya başladı. İhanete uğramış gibi kederli görünüyordu. Gerçek perileri görmek için buralara gelecek kadar peri masallarını sevmiş olmalıydı. Muhtemelen o hikâyeleri defalarca okumuştu.

Gümüş saçlı atlı güldü. "Diğer ölümlülerin, ne olduk-

larını anlamadan üstlerinde piknik yapmalarını görmeyi çok isterdim. Evet, hadi yapalım. Onları taşa döndürelim."

Yerdeki insanlardan üçüncüsü yalvarmaya başladı ama Hazel onu dinlemek yerine başını yukarı kaldırıp gökyüzündeki yıldızları saydı.

Tere batmış halde uyandı.

Alarmlı saat, kulağının dibinde tiz sesler çıkarıyordu. Dönüp telefonuna uzandı, alarmı kapattı ve kendini zorlayarak yataktan çıktı. Rahatsız edici bir rüya görmüştü, oysa aynı zamanda uzun zaman önce unuttuğu kılıcını eline almak için yanıp tutuşuyordu. Kendinden fazlasıyla emindi. Uyuyalı çok olmamıştı, hissettiğinden daha yorgun olmalıydı. Belli ki adrenalin, kahveden daha uyarıcı bir şeydi.

Duştan sonra gri renkli bol tişörtüyle siyah pantolonunu giydi. Her yeri kaskatıydı, her yeri ağrıyordu. Parmak eklemleri bile sıyrıklarla doluydu. Saçlarını atkuyruğu şeklinde bağlarken, geceye dair hatıralar gözünün önüne gelmeye başladı. Boynuzlu çocuğun, yani Severin'in hatırası en rahatsız edici olanıydı. Yüzü, teninde dolaşan parmakları, sıcak dudakları... Gün ışığında her şey rüyaymış gibi geliyordu, gerçek değilmiş gibiydi, yine de Hazel yaşadıklarının gerçek olduğunu damarlarında hissedebiliyordu. Tabii bir de titreyen eliyle baltayı havaya kaldıran, kızıl saçları rüzgârla kıpkırmızı kesilmiş yüzünü döven ağabeyi vardı. Yıllardır Ben'i böylesine öfkeli, böylesine üzgün, böylesine cesur görmemişti. Boynuzlu

çocuğun peşinden ormanın karanlığında ilerlerken bile ağabeyini gördüğü andaki kadar korkmamıştı. Hazel, Ben adına korkmuştu.

Acaba Ben de yıllar önce böyle mi hissetmişti? Hazel kılıcını sımsıkı kavramış, perilerle karşılaşmak için en önde ilerlerken o da kardeşi için böylesine korkmuş muydu?

Aşağı indiğinde, annesi mutfakta özel bir süt karışımı hazırlıyordu. Karalahana, zencefil, kefir ve bal tezgâhta yan yana dizilmişti. Babalarının eski püskü ekoseli bornozunu giymişti, kısa kahverengi saçları karmakarışıktı ve tırnaklarında hâlâ boya lekeleri vardı. Radyoda parlak deri botlarla ilgili bir şarkı çalıyordu.

Kırışık yeşil fitilli pantolonu ve bol kazağıyla tezgâhın üzerine tünemiş oturan Ben, gözlerini ovuşturuyor, esniyor, küçük bir kavanozdan annesinin hazırladığı karışımı içiyordu. Küçük bir karalahana parçası dudağına yapışıp kalmıştı.

"Günaydın," dedi hâlâ uyuyormuş gibi. Sonra kavanozu şerefe kaldırdı.

Hazel sırıttı. Annesinin uzattığı kahve kupasını aldı. "Ben'le Watkins'lerin kızını konuşuyorduk. Dün gece yakında bir yerde yaralanmış. Sabah radyoda duydum; karanlık çöktükten sonra evde kalınması gerektiğini söylüyorlardı."

Hazel, ambulans görevlilerinin nasıl bir manzarayla karşılaştıklarını gözünde canlandırmaya çalıştı. Amanda'nın bedeni, göğsünde kavuşturduğu elleri, kapalı gözleri, toprak dolu ağzı, bir pelerin gibi başının etrafına yayılan saçları...

"Tam olarak ne diyorlardı?" diye sordu ilgilenmiyormuş gibi.

"Komadaymış. Kanıyla ilgili bir sorun varmış. Bu gece dolunay var, o yüzden ikinizin de erkenden eve gelmenizi istiyorum. Bir yere gidecekseniz de haber verin, tamam mı? İşten erken gelmeye karar verirse babanıza da söyleyeceğim."

Ben, tezgâhtan yere atladı. Gerçi bacakları uzun olduğundan buna atlama denemezdi. "Dikkatli oluruz," dedi, annesinin henüz sormadığı soruyu yanıtlayarak.

Annesi, karıştırdığı yeşilimsi sıvıyı bardakla Hazel'a uzattı. "Çoraplarınızı ters giymeyi unutmayın. Ne olur ne olmaz. Ceplerinize de biraz demir koyun. Barakada bir kova demir kıymığı var. Oradan alabilirsiniz."

Hazel kahvaltısını başına dikti. Gıcır gıcır bir sıvıydı, sanki karalahana yeterince öğütülmemişti.

"Tamam anne," diyen Ben gözlerini devirdi. "Biliyoruz."

Hazel, ne çorabını ters giymişti ne de cebine demir koymuştu ama Ben'in bu durumu çaktırmamasına sevindi. Birlikte arabaya gittiler. Okul yolunda Ben hâlâ uykulu görünüyordu. "Bugün bana dün gece yaşadığın her saniyeyi anlatacaksın, değil mi?"

Hazel iç çekti. Ağabeyi anlatacaklarını düşünebilmesi için yeterince zaman bırakıyordu ama yine de canının sıkılmasına engel olamıyordu.

"Tamam," dedi.

Ben elini cebine atıp, bir zincir kolyenin ucunda asılı duran üvez ağacından oyulmuş bir şey çıkardı. "Bunu

benim için tak, olur mu? Annem doğru söylüyor."

Üvez ağacı. Perilerden korunmak için. Okuldaki bütün çocuklar daha anaokulundayken bu tür madalyonlar yapıp dört yapraklı yoncalarla süslemişlerdi. Çoğu, her mayıs ayı başında bunu takar ya da yenisini yapardı. Hazel, başparmağıyla madalyonu okşadı. Ağabeyinin on yıl önce yaptığı kolyeyi vermesinden duygulanmıştı. Saçlarını toplayıp kolyeyi boynuna taktı. "Teşekkürler."

Ben başka bir şey demedi ama yol boyunca arada sırada yüzünden bir şeyler okumak istiyormuş gibi Hazel'a kaçamak bakışlar attı. Sanki daha önce aklına bile gelmeyen yepyeni bir şey keşfetmişti.

Okul da tuhaftı. Her şeyden önce sessizdi, etraf tenhaydı. Belli ki anne babalar çocuklarını okula göndermek istememişti. Koridordaki öğrenciler bağırarak konuşmak yerine fısıldıyor, arkadaşlarının yanından bir an olsun ayrılmıyorlardı. Hazel, hemen hepsinin boyunlarına ya da bileklerine tılsımlarını taktıklarını görebiliyordu. Kurutup gümüş zincire dizdikleri böğürtlenler. Altın madalyonlar... Her yerlerine sürdükleri bitkisel yağlarla bütün koridoru aktar dükkânı gibi kokutmuşlardı. Hazel, çantasını boşaltmak için dolabını açtığında, küçük bir ceviz yuvarlanarak yerde iki kez zıpladı.

Almak için eğildiğindeyse cevizin sert bir iple sarıldığını gördü.

Titreyen elleriyle açtı. İçinde yine rulo haline getirilmiş küçük bir kâğıt parçası vardı. Titrek bir el yazısıyla şöyle yazıyordu: *Dolunay ışıldıyor tepede, sen doğrudan yatağa git yine de.*

Hayır. Gizemli bir periden emir alacak değildi. Artık buna izin vermeyecekti. İstemese de böyleydi. Kâğıdı avcunda kırıştırıp çantasının içine attı.

Leonie ağır adımlarla yanına gelirken, sigara kokusunu da beraberinde getirdi. Üzerinde eski püskü uzun bir gömlek vardı. Beyaz tişörtünün üzerine giymişti. Boynuna da altın bir zincir takmıştı. Kolyenin ucuna taktığı anahtarlıkta, evininkiler de dahil olmak üzere yarım düzine anahtar asılıydı. Koyu renkli kıvırcık saçlarını başının iki yanında atkuyruğu yapmıştı. Saçları, duştan çıkıp gelmiş gibi ıslaktı. "Eee," dedi. "Olayları duymuşsundur, ha?"

"Amanda meselesi mi? Evet, duydum," diye başını salladı Hazel.

"Onu en son Carter görmüş. Herkes iki kardeşin olanlarla bir alakası olduğunu konuşuyor." Leonie omuz silkerek buna katılmadığını gösteriyordu fakat dedikoduyu yaydığına bakılırsa muhtemelen tamamen masum olduklarına da inanmıyordu.

"Amanda'ya perilerin bir şeyler yaptığını sanıyordum." Kızın ağzındaki toprağı ve dudaklarının kenarından çıkan incecik sarmaşık dallarını hatırlayınca sırtı ürperdi.

"Eh, o zaman iki kardeşten biri yapmıştır. Zaten herkes de onu suçluyor."

"Jack'in bu olayla hiç alakası yok!" Bir önceki geceyi hatırlayınca, Severin'in öpücüğüyle yaşadığı şoku tekrar yaşadı. Daha iki gün önce Jack'le öpüştüğünde, evrenin en büyük arzusunu yerine getirirken aynı zamanda onu cezalandırdığını düşünmüştü.

Düşünceleri tekrar hendekte yatan Amanda'ya odaklanınca, öpüşme konusunda kendini daha da kötü hissetti.

"Aman, milletin ağzı torba değil ki büzesin," dedi Leonie hafife alırcasına. "Yani inandığımdan falan değil."

"Of, bu çok *saçma*. Sen de önüne gelene anlatıp durma."

"Olayın kendisi saçma," dedi Leonie. "Sıradan Fairfold saçmalıklarından değil. Turist saçmalığı değil. Burada tamamen delice bir saçmalıktan bahsediyoruz. Amanda'nın ailesi hep bu kasabada yaşadı; kızın korunması gerekirdi. Herkesin ödü patlıyor şimdi. Ve sana anlattım çünkü en azından senin bilmen gerekir diye düşündüm. Okulda önüme gelene anlatmıyorum."

Hazel, biraz nefeslenerek sakinleşmeye çalıştı. Leonie'yi azarlamanın hiçbir şeye faydası yoktu. "Kusura bakma. Ormanda olup bitenlerin ne turistlerle ne de başka bir şeyle alakası var. Çok daha kötüsü. Yine de Amanda'nın komada olmasının Jack'le ne alakası olduğunu anlayamıyorum."

"Eh, sanırım bunun iki nedeni var: Her şeyden önce Jack *onlardan* biri. İkincisi, Amanda onun kalbini kırdı. Bu çok trajik, çünkü anlaşılan doğaüstü yetenekleri olan bir yakışıklının bile zevkler ve renkler konusunda okuldaki diğer gerzeklerden bir farkı olmadığı kanıtlanmış oluyor. Bence Jack ondan senden hoşlandığından daha fazla hoşlandı. Önemli sayılmayabilir ama sonuçta böyle bir şey yapmak için bir nedeni oluyor."

Hazel gözlerini devirdi. "Benden mi? Beni başkasıyla karıştırdın galiba. Jack Gordon bana o gözle bakmaz."

Leonie başını iki yana salladı. "Aman neyse işte.

Demem o ki sonuçta Jack insan değil ve kasabalılar onun ne olduğunu biliyor. Matt'in burnunu kırdığı günü hatırlıyor musun?"

"Galiba," derken Hazel dolabının kapağını çarptı. Sakin kalma konusunda sıkıntı çekiyordu. "Matt gerçekten de olağanüstü pisliğin teki."

Zil çaldığında ikisi de başlarını koridora çevirip girecekleri ilk sınıfa baktılar. İkinci zile kadar beş dakikaları vardı. Hazel, Jack ya da Carter'ın söylentilerden haberdar olup olmadığını merak ediyordu. Duydularsa, ortalık yatışana kadar evde kalmaları iyi olurdu. Herkes korkmuştu, bu açıktı ve Jack makul bir hedef gibi görünüyordu. Kimse bu işin altından Carter'ın çıkacağına inanmazdı. Söylentilerden haberi olmayanlar bile, biraz düşününce Jack'i suçlayacaktı.

En azından Hazel, iki kardeşin evde olmalarını umuyordu.

"Oradaydım," dedi Leonie. "Matt'le dövüşmeleri çok acayipti. Hem de herkesin aklına kazınacak kadar acayip."

Matt Yosco, Hazel ve Leonie'den üç yaş büyüktü. Simsiyah saçları ve dudaklarından eksik olmayan sırıtışıyla yakışıklı biriydi. Leonie, ona hayrandı. Sigaradan, bugüne kadar çıktığı bütün serserilerden çok daha beter bir bağımlılık geliştirmişti. Matt bütün acımasızlığıyla karşısındakini ezikler, insanın kendinden şüphe duymasına neden olurdu. Hazel, tam da bu yüzden ondan nefret ederdi. Öyle ki kasabadaki yakışıklı birkaç gençten biri olmasına rağmen Hazel onunla öpüşmeyi aklının ucundan bile geçirmemişti. Bu kadar berbat biri olması-

na rağmen, Matt üniversite için kasabadan ayrıldığında Leonie bütün bir hafta boyunca ağlamıştı.

"Nasıl acayip?" diye sordu Hazel. Tarih dersine girmek üzere sınıfın kapısına varmışlardı ama henüz içeri girmek için hazır hissetmiyordu. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Sanki Severin'in tabuttan çıkması devrilen ilk domino taşıydı ama Hazel diğer taşların hangi yöne doğru devrileceğini kestiremiyordu. Dahası Severin ilk domino taşı *değilse*, bildiği bir şey de yok demekti.

"Yumruk falan atmadı." Leonie, duyulmaktan korkuyormuş gibi etrafına bakındı. "Matt her zamanki gibi pislik yapıyordu, sonra Jack... Eh, tuhaf bir şekilde gülümsedi, Matt'in kulağına bir şeyler fısıldadı. Kaşla göz arasında Matt'in kendini dövmeye başladığını gördük. Dudağı patlayana, burnu kanayana kadar kendi kendini yumrukladı."

Hazel ne diyeceğini bilemedi. "Bunu neden daha önce..."

"Anlatmadım mı? Bilmiyorum. Sonrasında Matt yumruk yumruğa dövüştüklerini düşünmeye devam etti, o yüzden ben de fazla kurcalamadım. Böylesi daha kolaydı. Gerçi orada başkaları da vardı ve şimdiye kadar gördüklerini anlatmadılarsa bundan sonra da anlatmayacaklardır. Üstelik bu Jack'in ilk numarası da değildi. Yani onunla ilgili bir sürü tuhaf şey var. Sırları var. Tuhaf yeteneklere sahip."

Zil çaldığında Hazel irkildi.

"Sana daha önce anlatmalıydım," dedi Leonie yumuşak bir sesle.

"Bayan Evans." Kelleşmeye başlayan öğretmenleri Bay DeCampo sesleniyordu. "Kapının önünde durduğun halde arkadaşınla dedikodu yapman, sınıfta olduğun anlamına gelmez. O yüzden derhal sırana geçmeni tavsiye ederim. Bayan Wallace, sen de dersine geç kaldın. Koşsan iyi edersin."

"Sen iyi bir arkadaşsın," dedi Hazel, Leonie'ye.

"Biliyorum," dedi kız, Bay DeCampo'dan yana bakıp suratını ekşiterek. "Öğle yemeğinde görüşürüz."

Sırasına oturduğunda Hazel defterini açtı. Ama Federal yılların büyük iç meselelerine dair notlar almak yerine şimdiye kadar öğrendiklerini listelemeye koyuldu. Liste yapmayı seviyordu. Saçmalıkları arka arkaya sıralasa bile rahatlatıcı bir yanı vardı. Mesela:

UYARILAR:

BORCUNU ÖDEMEN İÇİN YEDİ YIL KALDI. OYSA PİŞMAN OLMAYA VAKTİN KALMADI.

KENDİ -> Beni büyüleyen perinin adı mı?

Gulyabaniyi oyuna getiren çiftçiye dair tuhaf öykü.

DOLUNAY IŞILDIYOR TEPEDE, SEN DOĞRUDAN YATAĞA GİT YİNE DE.

DİĞER BİLGİLER:

Jack'in gizlediği sihirli bir yeteneği var.

Severin serbest kaldı ve süper korkunç biri.

Onu serbest bırakan benim.

Daha korkunç bir canavar Severin'in peşinde ve Amanda muhtemelen büyüyle uyutuldu.

Severin, tabutun başında söylediğimiz her şeyi biliyor.
Biri (Akçakral? Anlaşma yüzünden mi?) ben uyuduktan sonra bana bir şeyler yaptırıyor ve yaptıklarımı hatırlayamıyorum (en azından bir kez oldu.)
Severin nedense (ve muhtemelen kötücül amaçlarla) Kalp-Bilmem-Nesi adındaki sihirli bir kılıcı istiyor. (Amanda'yı komaya sokan şeyi öldürmek için? Akçakral'la savaşmak için? Hepimizi öldürmek için?)
Eski kılıcım kayıp -> aynı kılıç mı???

Durdu. Yıllar önce bulduğu kılıcın, Severin'in aradığı kılıç olması ihtimali ilk kez aklına gelmiyordu ama daha önce üzerinde durmamıştı. Eğer öyleyse, kılıcı ya biri çalmıştı ya da Hazel kendi eliyle birisine vermiş olmalıydı. Belki şu notları bırakan kişiye vermişti. Şu gizemli Kendi?

Hava Halkı'yla farkında olmadığı ya da hatırlamadığı ikinci bir anlaşma mı yapmıştı? Unutmak, anlaşmanın bir parçası olabilir miydi? Kalemini deftere öyle bir bastırıyordu ki ucu neredeyse kırılmak üzereydi.

Cevaplara ihtiyacı vardı. Ve bu cevapları bulabilmek için bu tür şeyleri bilen birisini bulması gerekecekti. Bu da ne yazık ki Elfler'den birini bulması gerektiği anlamına geliyordu. Geceki rüyasını ve ormanda bu gece yapılacak dolunay şölenini düşündü. Belki gizemlerle dolu Jack, şölenin nerede yapıldığını biliyordu. Sonrasında Hazel'ın tek yapması gereken, cevapları almak, bir plan yapmak ve şölenden canlı çıkmak olacaktı.

Sorun değildi.

Şölenle ilgili bilgi alabilmek için Jack'i nasıl ikna edeceğini düşünürken sert plastikten sandalyesinde kıpırdanıp duruyordu.

Dersten sonra Jack'in dolabına gitti ama Jack oraya uğramadı. Sınıfında da değildi. Edebiyat dersinde o kadar dalgındı ki öğretmenin sorduğu bir soruya trigonometriden cevap verince bütün sınıfın kahkahalara boğulmasına neden oldu.

Hazel, onu ancak öğle yemeğinden hemen önce bulabildi.

Jack, Carter'la koridorda yürüyordu. Hazel, ne konuştuklarını duyamayacak kadar uzaktaydı ama Carter sanki öfkeliydi. Sadece *en son benimle* ve *şüphe* kelimelerini duyabildi. Kamburunu çıkarmış yürüyen Jack bitkin görünüyordu. Yanağında morarmaya yüz tutmuş bir iz vardı. Hazel, henüz öğlen olmadan başına neler gelmiş olabileceğini merak etti.

İşlerin daha ne kadar karışmasına neden olacağını da merak ediyordu.

"Jack," diye seslendi, cesaretini yitirmeye fırsat bırakmadan.

Gencin gülümsemesi o kadar gerçekti ki kan çanağına dönmüş ıslak gözlerini fark edene kadar bir süreliğine bile olsa kendini daha iyi hissedebilmişti. Belli ki çevresindeki bütün o tılsım ve bitkisel yağlar onu rahatsız ediyordu. Sonuçta perilerden korunmak için kullanılan tüm yöntemler onu da etkiliyordu. Sonra Carter'ın parmaklarını fark etti. Sıyrıkların üzerindeki kanlar kurumuştu. Bir kavgaya karışmış olmalıydı.

"Seninle bir saniye konuşabilir miyiz?" diye sordu, koridordaki kalabalığı yararak.

Carter, kardeşini şaka yollu Hazel'a doğru itti. "Hadi git bakalım. Kızı bekletme." Hazel, onun böylesine iyi huylu davranması için ne yapmış olabileceğini merak etti.

Jack bir parça utanmış görünüyordu. "Olur, tabii. Neden olmasın."

Artık birlikte yürüyorlardı. Jack, Afropunk Festival tişörtünün üzerine çizgili bir yelek giymişti. Kulağındaki kalın gümüş küpeler parlıyordu. Gülümsemeye çalışsa da yüzünün geri kalanı tam bir tezat oluşturuyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Hazel, kitaplarını göğsüne yapıştırarak.

Jack iç çekti. "Carter'ın bütün bunlarla baş etmek zorunda kalması hiç hoşuma gitmiyor. Muhtemelen söylentileri duymuşsundur ama ben yine de söyleyeyim; Carter, Amanda'ya bir şey yapmadı."

Hazel, bunu zaten bildiğini söyleyerek itiraz etmeye yeltendi fakat Jack başını iki yana salladı. "Ben de bir şey yapmadım. Yemin ederim, Hazel..."

"Dinle," diye onun sözünü kesti Hazel. "Onun yapmadığını biliyorum. Sen de yapmadın. Amanda'yı dün gece boynuzlu çocukla gördüm."

"Ne?" Jack'in kaşları havaya kalktı. Artık Carter'ın masum olduğunu açıklamakla ilgilenmiyordu. "Nasıl?"

"Polise anlattım ama dikkate alacaklarından emin değilim," diye açıkladı Hazel. "Şey, bütün bunlar olup biterken senden bir ricam olacak ve lütfen kusuruma bakma ama Hava Halkı'nın dolunay şölenini nerede yaptıklarını

bilmem gerekiyor. Bana yardım edebilir misin?"

"Benimle bunu mu konuşmak istiyordun?" diye sordu Jack, mesafeli bir yüz ifadesiyle. "Koridorda beni bu yüzden mi durdurdun?"

"Gerçekten bilmem gerekiyor."

"Evet," dedi Jack yumuşak bir sesle. "Nerede yapıldığını biliyorum."

Hazel, hevesle sordu. "Hiç gittin mi?"

"Hazel," diye uyardı onu Jack.

"Lütfen," diye üsteledi Hazel. "Öyle ya da böyle, oraya gideceğim."

Jack başını yana eğdiğinde, Hazel genç adamın yüz hatlarının Carter'a hiç de benzemediğini fark etti. Elmacık kemikleri daha çıkık, yüzü daha uzundu. Kulaklarının sivriliği zaten hep bildiği bir özellikti. Ben'le kendisine uyarılarda bulunurken de bir an için yüzünde tuhaf bir ifade belirmişti.

Hazel, Leonie'nin anlattıklarını hatırladı. Jack, kulağına bir şeyler fısıldayınca Matt kendi yüzünü yumruklamaya başlamıştı.

"Derse girmem gerekiyor," diyen Jack yürümeye başladı. Sonra Hazel'ı öylece bırakıp gittiği için kendini kötü hissetmiş olmalı ki geri döndü. "Kusura bakma."

Hazel onun kolunu yakaladı. "Jack," dedi. "Lütfen yardım et."

Jack ona bakarken başını iki yana salladı. "Farklı ay halleri için farklı isimler olduğunu biliyor muydun? Bu seferki Avcı Ayı olacak ama marttaki Solucan Ayı ve Karga Ayı'ydı. Mayıs, Süt Ayı; haziran, Çayır Ayı.

Şubattaki Açlık Ayı, Ekimin sonundaki ise Kanlı Ay. Çok tatlı isimler, değil mi? Ne dersin, Hazel? Kulağa yeterince tehlikeli gelmiyor mu?"

"O şölenlere kaç kere gittin?" diye sordu Hazel fısıltıyla. Jack'in annesi bunu bilseydi, çok üzülürdü.

"Birçok kez," dedi Jack sonunda, boğuk bir sesle.

"Ben de seninle gideceğim," dedi Hazel. "İster Kanlı Ay, ister Avcı Ayı, isterse de adı ne olursa olsun bu gece seninle gideceğim. Kafa Koparan Ay bile olsa umurumda değil."

Jack yine başını iki yana salladı. "Senin için çok tehlikeli."

"Az önce umurumda bile olmadığını söyledim, duymadın mı?" dedi Hazel. "Biri beni kullanıyor ve bunun kim olduğunu, neden bunu yaptığını öğrenmem gerekiyor. Üstelik hem Carter'ın adını hem de kendini temize çıkarman lazım. Neler döndüğünü öğrenmemiz gerekiyor."

"Benden bunu isteme," dedi Jack, tuhaf bir resmiyetle. Acaba diğer ailesine ihanet etmekten mi çekiniyordu? Acaba Jack'in *Fairfold'u*, Hazel'ın hayal bile edemeyeceği başka bir Fairfold muydu?

"İstemiyorum," dedi Hazel, elinden geldiğince kararlı bir sesle. "Yalnız gitmem gerekse bile gideceğim."

Jack burnundan nefesini çekerken bir kez başını salladı. "Okuldan sonra. Oyun bahçesinde buluşalım." Sonra dönüp hızla koridorda ilerledi. Derse ya da spora geç kalan birkaç öğrenci, onu görünce bulaşıcı bir hastalık yayıyormuş gibi kaçıştı.

✦ BÖLÜM 11 ✦

Küçükken kaçırılan bebeklerin yerine bırakılanlar, denize geri atılması gerekenlerdi. Serçelerin yetiştirdiği guguk kuşlarına benzerlerdi. O yüzden hiçbir yere ait olamazlardı.

Jack, başta nedenini tam olarak bilmese de herkesten farklı olduğunu bilerek büyümüştü. *Evlat* edinilmemişti, bunu anlayabiliyordu. Kardeşi Carter'a çok benziyordu. Annesi gibi koyu tenliydi. Kıvırcık kahverengi saçlarını ve uzun ayak başparmağını da annesinden almıştı. Ama bir şeyler farklıydı. Babasının kehribar gözlerini ve sivri çenesini almış olabilirdi fakat buna rağmen babasının endişeli ve gergin gözlerle *Göründüğün gibi değilsin,* dercesine bakmasının önüne geçemiyordu.

Annesi banyo yaptırdıktan sonra hindistancevizi yağlarıyla ovmuş, ona şarkılar söylemişti. Büyükannesi kucağına alıp masallar anlatmıştı.

İbo Nehri'nin yakınlarında bir köy varmış, diye başlı-

yordu hikâyelerden biri. Bu hikâye, Yorubalı atalarından nesiller boyunca aktarılmıştı. Hikâye, oğlu artık kucağında taşıyamayacağı kadar büyüdüğü için pazara gidemeyen Bola adındaki kadın hakkındaydı. Bola çareyi, oğlunun uyumasını bekledikten sonra kapıyı üzerine kilitleyerek pazara gitmekte bulmuştu. Geri geldiğindeyse, oğlu hâlâ uyuyordu fakat evdeki bütün yiyecekler kaybolmuştu.

Bola, önce eve birilerinin girmiş olacağından şüphelenmişti. Sonra kapıda zorlama olmadığına kanaat getirmişti. Üstelik yiyecekler haricinde evden başka hiçbir şey eksilmemişti.

Daha üzerinden fazla vakit geçmeden, bu sefer komşularından biri ziyarete gelmiş, Bola'dan borcunu geri ödemesini istemişti. Bola ondan borç almamıştı, kadına bunu söylerken de kendinden gayet emindi. Fakat kadın ısrar etmiş, oğlunun onu ziyarete geldiğini, annesinin dışarı çıktığını, daha fazla yiyecek satın alabilmek için paraya ihtiyaçları olduğunu söylediğini iddia etmişti.

Bunun üzerine Bola başını iki yana sallayıp, komşusunu içeri davet etmişti. Çocuk, kilimin üzerinde uyuyordu.

"Gördün mü?" demişti Bola. "Bebeğim yürüyemeyecek kadar küçük. Üstelik henüz konuşamıyor. Sana nasıl gelmiş olabilir? Senden nasıl borç isteyebilir?"

Komşu kadın şaşkın şaşkın bakakalmıştı. Söylediğine göre kapısına gelen çocuk, yerde uyuyana çok benziyordu ama ondan çok daha büyüktü. Bola bunu duyunca, birden canı çok fena sıkılmıştı. Komşusuna inanmış, dahası çocuğunun kötü ruhlar tarafından esir alındığını düşünmüştü. O akşam Bola eve geldiğinde olan biteni

kocasına anlatınca, adamın da canı sıkılmıştı.

Sonrasında birlikte bir plan yapmaya karar vermişlerdi. Bola pazara gittiğinde kocası evde gizlenecek, bebek yine uyurken kapı kilitlenecekti. Ne var ki biraz sonra bebeğin ayağa kalkıp gerinirken on yaşındaki bir çocuğa dönüştüğünü görünce adam neredeyse küçük dilini yutacak gibi olmuştu. Sonra çocuk yemeye başlamıştı. Tatlı patatesleri, keçiboynuzlarını, olgun mangoları, papayaları ve geyikotlarını teker teker mideye indirmiş, üzerine sukabağından kana kana su içmişti. Ve bunları neredeyse nefes almadan yapmıştı.

Sonunda gördüklerinin şokundan kurtulmayı başaran baba, saklandığı yerden çıkıp çocuğa seslenmişti. Babasının sesini duyan çocuksa hemen dönüşüp yine bebek olmuştu. Hal böyleyken Bola ve kocası, çocuklarının kötü bir ruh tarafından esir alındığına iyice ikna olmuştu. Velhasıl hikâyenin sonunda, çocuğu döverek kötü ruhu kovmuşlar, minik bebeklerine yeniden kavuşmanın mutluluğunu yaşamışlardı.

Jack bu hikâyeden nefret etse de büyükannesinin tekrar tekrar anlatmasına engel olamamıştı.

Yıllar sonra aileye nasıl katıldığını öğrendiğinde masalları hatırlayınca, babasının ona neden öyle baktığını da anlamıştı. Ne babasının ne annesinin oğluydu. Ailesinin tercihi de olmamıştı. Bir şekilde onlara yamanmıştı. Teni ödünç, gözleri ödünç, Carter'dan çalmak üzere olduğu hayat ödünçtü.

Üstelik Bola'nın oğlu gibi, Jack hep açtı. Durmadan yiyordu. Taze ekmekle peynir, galonlarca sütle kavanoz-

lar dolusu fıstık ezmesini bir oturuşta yiyebiliyordu. Bazen ailesiyle markete gittiklerinde, daha eve dönmeden bir düzine yumurtayı, kabuğuyla birlikte mideye indiriyor, içindeki o acı veren boşluğu bu yiyeceklerle dolduruyordu. Akşam yemeğinde tabağını dördüncü kez doldurmaya utandığından, yaz akşamları dallarındaki ekşi elmalara dadanıyor, en kötüsü suya batırdığı pamuk toplarını yutuyordu.

Hazel Evans'la ilk tanıştığında, onun da kendisi gibi farklı olduğunu düşünmüştü. Kızın vahşi bir görüntüsü vardı. Saçı başı çamur içindeydi, yüzündeki böğürtlen lekeleri ve beline taktığı kılıcıyla yalınayak ormanda koşmayı seviyordu. Peşi sıra koşturan Ben Evans'ın da vahşilikte ondan geri kalır yanı yoktu.

Jack'i gördükleri anda iki kardeş durmuştu.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sormuştu Jack.

"Canavar avlıyoruz," demişti Ben. "Buralarda canavar gördün mü?"

"Benim canavar olmadığımı nereden biliyorsunuz?" demişti Jack.

"Aptal olma," demişti Hazel. "Canavar olsaydın kendin farkında olurdun."

Jack onun kadar emin değildi. Ama iki kardeş ona böğürtlen bulmayı, karahindiba yaprakları, yaban soğanı ve eğreltiotundan sandviç yapmayı öğretmişti. Hazel kadar olduğu gibi görünen birini daha önce tanımamıştı. Kız hiçbir şeyden korkmuyordu. Jack'ten de korkmuyordu.

Ve Ben, sihir gücünü anlayabiliyordu. Büyünün ne kadar *lanet* bir şey olduğunun farkındaydı.

Zaten bu yüzden kısa sürede sıkı fıkı dost olmuşlardı. Hele Ben Philadelphia'dan döndükten sonra arkadaşlıkları iyice ilerlemişti. Bunun bir nedeni, başkalarına anlatamadıklarını birbirlerine anlatmaya söz vermiş olmalarıydı. Ben, müziği çok sevdiğini ama aynı zamanda müziğin gücünden çok korktuğunu itiraf etmişti. Anne babasının tuhaf insanlar olduğuna dair anılarından bahsetmişti. Jack de bütün bunlara karşılık, sihir gücünün içinde fokurdadığını, çoğu zaman bunu gizlemenin giderek zorlaştığını söylemişti. Dahası bitmek bilmeyen açlığını ve yalnızlığını anlatmıştı.

"Eee, atlılar daha sonra yine geldi mi?" diye sormuştu Ben, dolunayın ertesindeki bir gün. Okuldan eve yürüyorlardı. Ben'in uyuyan prensle konuşarak öğle yemeğini yemeyi tercih ettiği cam tabutu geçmişlerdi. Jack onunla dalga geçmeyi düşünse de Ben'in boynuzlu çocuğa olan aşkı, Jack'in kendi aşkından sadece *biraz* daha komik sayılırdı.

Ben'in sorusuna başını sallayarak cevap vermişti.

"Annen bir şeylerden şüpheleniyor mu?"

Jack omuz silkmişti. "Bir şey demiyor ama Hava Halkı'nı uzak tutmak için kapı ve pencere pervazlarını sürekli kantoron yağıyla ovuyor. Hatta bana da sürüyor. Her Mayıs Arifesi'nde kapılara kadife çiçeği çelenkleri asıyor."

"Fenaymış," demişti Ben, gökyüzüne bakarak. "Ama belki de sadece işi sağlama alıyordur. Atlıların geldiğini bilse, bir şey söylemez miydi?"

"Belki. Daha geçen gün, Carter'ın cebine kurumuş çobanpüskülü koyması için ısrar etti. Tabii Carter çıldır-

dı ve çobanpüsküllerinden birini bana attı. Lanet olası şeyler, çok fena yakıyor."

Ben yüzünü ekşitmişti. "Tahmin ederim."

Jack, çobanpüskülünün değdiği yerin, örümcek ısırığı gibi saatler sonra bile nasıl acıdığını hâlâ hatırlıyordu. Fairfold, koruma tılsımlarıyla doluydu. İnsanlar tılsımları boyunlarında taşıyor, kapılarına sürüyor, arabalarının dikiz aynalarına asıyordu. Şu aptal kantoron yağı, fena halde kaşınmasına neden oluyordu. Aynı şekilde dövme demirin yanına bile yaklaşsa, derisi yanıyordu. Yulaf kepeği ve mezar toprağı hapşırtıyordu. Bazı tılsımlar, başını ağrıtıyordu, bazıları da başını döndürüyordu. Hiçbiri hayatına kastetmiyordu tabii. Ama rahatsız ettikleri için, kasaba halkına hiç ait olmadığını sürekli ona hatırlatmaya yetiyorlardı.

Jack, yerden kurumuş bir dal alıp elinde çevirmişti. "*Bilse* çok daha iyi olurdu."

İlk kez iki ay önce dolunay zamanı gelmişlerdi. Biri siyah, biri beyaz, üçüncüsü kızıl bir atla gelen üç kişi, gümüş grisi kıyafetler giymişti. Jack, duyduğu bir melodiyle uyanmıştı. Müzik, ormanda olmak için yanıp tutuşmasına neden oluyordu. Bir an önce rüzgârı yüzünde hissetmeli, etrafını saran bütün ölümlülerden uzaklaşmalıydı. Pencereye gittiğinde bahçedekileri görmüştü. Atlarıyla evin etrafında turluyorlardı. Gözlerinde kıvılcımlar çakıyor, saçları flamalar gibi dalgalanıyordu. Evin etrafını yedi kez dolaşmış, sonunda atlılar durup sanki pencerede olduğunu biliyormuş gibi yukarı bakmışlardı. Güzellikleri yakıcıydı, bununla birlikte kara gözleri

ve kıpkırmızı dudaklarıyla aynı zamanda korkunç görünüyorlardı. İçlerinden birini tanır gibi olduğunda, Jack bir an için rüya gördüğünü sanmıştı. Konuşmasalar da peşlerinden gitmesini istedikleri ortadaydı. Jack bunu biliyordu. Yerinden kıpırdamadan pencerenin önünde kalmış, başını iki yana sallamış, tırnaklarını pervaza geçirmişti. Birkaç dakika sonra, atlılar teker teker dönüp karanlıkta gözden kaybolmuştu.

Ertesi sabah uyandığında Jack, annesinin sürdüğü yağlara rağmen penceresinin ardına kadar açık olduğunu görmüştü. Odası kuru yapraklarla doluydu.

"Çok ürkütücü," demişti Ben.

"Aynen, çok ürkütücü," diye tekrarlamıştı Jack. Ama söyledikleri kendi kulağına bile samimi gelmiyordu.

"Bir dahaki sefere geldiklerinde onlarla gitmeyeceksin, değil mi?" diye sormuştu Ben, dalga geçercesine.

"Kapa çeneni," diyen Jack ise elindeki kuru dalı Ben'e doğru fırlatmış, Ben eğildiğinde dal üstünden uçup gitmişti.

Ben yürümeyi bıraktığında artık sırıtmıyordu. "Bir saniye. Gidecek misin yoksa?"

"Neye benzediklerini hayal bile edemezsin. Neler hissettiğimi bilemezsin. Anlayamazsın." Jack, daha ne dediğini bilmeden bunları tükürürcesine söylemişti. Oysa Ben'e son seferinde şölene *gittiğini* söylemeyi hiç istememişti. İlk dolunayda onlarla birlikte gitmediği için pişman olmuştu. İkinci kez geldiklerinde onları reddederken yüreği sızlamıştı. Üçüncüsündeyse çaresizce daveti kabul etmişti. Peşlerinden giderken, bir daha onlara itiraz edecek gücü

kendinde bulamayacağından ödü kopmuştu.

Jack'in yüzünden hissettiklerini anlamış olmalı ki Ben birden ciddileşmişti. "Bazen Kerem'i merak ediyorum," demişti. "Bazen belki de müziğim yüzünden benden hoşlanmıştır diye düşünüyordum. Dahası, bunu bildiğim halde müzikten vazgeçemiyordum. O yüzden elimi kırdım. Yoksa çalmaya devam edecektim. Ne zaman bir şeyi çok istesem, müzik yapıyordum."

Jack, şokla gözlerini kırpıştırmıştı. "Bunu daha önce niye anlatmadın?"

Ben kıkırdamıştı. "Sanırım özel bir an gelsin diye bekledim. Kendimle ilgili berbat bir şey söyleyip senin kendini daha az kötü hissetmeni sağlayabileceğim çok özel bir an. Neyse. Onlarla gitmek istemiyorsan, sirenlerin sesini duyup gemiden atlamamak için kendilerini yelken direğine bağlayan denizciler gibi bir yerlere bağlaman gerekecek."

Belki de Ben, Jack'in sandığından fazlasını anlayabiliyordu ama öte yandan onlarla gece karanlığında at sürmenin ya da ay ışığının aydınlattığı bir göle dalmanın nasıl bir şey olduğunu bilmesi mümkün değildi. Onlarla dans ederken, her adımında yeri yarabileceği hissini, tarihleri boyunca hiç insan olmamış ve asla da olamayacak yaratıklardan biri olmanın yarattığı duyguyu Ben anlayamazdı. En beteri de teri sırtında soğurken onlarla birlikte olduğu için yaşadığı utancı, bir dahaki sefere eve geldiklerinde onlarla birlikte gitmemeye yemin ettiği halde sözünü asla tutamayışını Ben'e anlatabilmesi mümkün değildi.

✦ BÖLÜM 12 ✦

Öğle yemeğine gitmek yerine yüzünü yıkamak için tuvalete gitti. Masmavi gözleriyle aynı tondaki göz farı ve kalem çektiği kirpikleri arasından yüzündeki çilleri inceledi. Aynadaki yansımasının, ne yaptığını bilen birisi olmasını dilerdi. Onu bu beladan kurtaracak biri... Ama öyle bir dünya yoktu.

Jack onu şölene götürebilirdi ama oraya vardıklarında doğru soruları sorması gerekecekti. Sorularıyla sandıklarından daha çok şey bildiğini düşünmelerine neden olmalı, daha ne olduğunu anlamadan normal bir şeymiş gibi cevapları kendilerinin vermelerini sağlamalıydı. Gerçi aynadaki kızda hiç üçkâğıtçı bir hava yoktu. Tek görebildiği havai bir kızdı.

Hazel onları oyuna getirebilse bile pazarlık yapabilmek için elinde bir kozu olması gerekiyordu çünkü Elfler bedavaya kılını bile kıpırdatmazdı. Ben olsaydı, bir şarkı çalardı ve kırık eline rağmen onlara her istediği-

ni yaptırabilirdi. Jack olsaydı, onlardan biri olduğu için ona her şeyi söylerlerdi.

Ama Hazel, Hazel'dı. Sihir yeteneği yoktu. Bu yüzden hızlı ve etraflıca düşünmeliydi. İç çekerek kâğıt havluyla yüzünü sildikten sonra koridora çıktı.

Alt sınıftan bir çocuk köşede aniden karşısına çıktığında az daha çarpışıyorlardı. Çocuğun yüzü sırılsıklamdı. Lourdes'un küçük kardeşiydi bu. Adı galiba Michael'dı. Al al olmuş yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Hazel'la karşılaşınca boğulurcasına inledi.

"Ne oldu?" diye sordu Hazel. "Bir şey mi oldu?"

"Ben..." Çocuk gözyaşlarının arasında nefes nefese yüzünü koluyla sildi. "Ben duramam," dedi neredeyse öfkeyle. "O geliyor. Peşimde."

İşte o zaman Hazel, etraftaki sınıflardan gelen ağlama seslerini fark etti. İncecik inlemeler giderek çığlıklara dönüşüyordu.

Sağ taraftaki sınıfın kapısı ardına kadar savrulduğunda büyük öğrenciler, dehşetten çılgına dönmüş sırılsıklam gözleriyle koridora yığıldılar. Megan Rojas dizlerinin üzerine düşüp, en yakını ölmüş gibi üstünü başını parçalamaya başladı.

"Lütfen," diye hıçkırdı Franklin, Hazel'a bakarak. Yüzü çektiği acıdan öylesine çarpılmıştı ki Hazel onu tanımakta zorlandı. "Lütfen, durdur bu acıyı. Beni öp. Bu acıyı bitir."

Hazel birden Jack'in uyarısını hatırladı: *Gölgelerin arasında yürüyen prensinden bile daha tehlikeli bir şey geliyor.*

Hazel, Franklin'in dehşetle çarpılmış ifadesini görme-

mek için geriledi. Havada küf tutmuş yaprak ve bitki kökü gibi bir koku vardı.

"Çok acı," deyip duruyordu Liz. Kelimeler, hıçkırıklarıyla kesiliyordu. "Çok acı. Çok çok çok acı."

Hazel'ın bir şeyler yapması gerekiyordu. Her ne oluyorsa ağabeyinin başına da gelmemesi için Ben'i bulmalıydı. Koşmaya başladı. Dolapları, kapalı kapıları koşarak geçip köşeyi dönerek sanat dersi sınıfına yöneldi. Güneş, çimle kaplı bahçeye bakan pencerelerden içeri sızıyordu. Alt sınıf edebiyat öğretmenlerinden biri kapılardan birini kilitliyordu. Başka bir sınıftan kahkahalar yükseliyordu. Tuhaf bir durumdu. Oysa az önce geldiği koridorda herkes ağlıyordu.

"Orada bir tür toplantı falan mı var?" diye sordu Bayan Nelson. "Sesler duydum."

Hazel kekeleyerek bir şeyler söylemeye çalışıyordu ki tavandaki hoparlörler çıtırdadı. Sanki mikrofonun başında biri ağlıyordu.

Bayan Nelson şaşkın görünüyordu. "Sanırım biri farkında olmadan düğmeye bastı," dedi.

Hazel, hoparlörden gelen ağlama seslerini yüreğinde, hatta her nefesinde hissedebiliyordu. Gözleri yanmaya başladı. Keder içini öylesine sarıyordu ki sanki bütün hayatı boyunca biriktirdiği üzüntüleri bir anda yüzeye çıkmıştı.

Bayan Nelson sendelerken elini cama dayadı. Nefesi pencereyi buğulandırmıştı. Onun da gözleri dolmuştu. İşte o sırada Hazel camı sarmaya başlayan yosunsu yeşilliği fark etti. Dışarıda kargalar, teker teker bir ağacın dallarına konup birbirleriyle didişiyorlardı.

"Hemen buradan çıkmamız lazım," diye fısıldadı Hazel. Dolan gözleri sesini boğmuştu. Sendeleyerek harekete geçtiğinde birinin yere düşerek boğuk bir sesle inlediğini duydu.

Düşünmesi gerekiyordu. Yaşlar gözlerini yakıyordu, boğazına bir yumruk oturmuştu, hayatı boyunca kaybettiği her şey bir anda başına üşüşmüştü. Çaresizce Adam Hicks'in yarı çürümüş cesedine baktığı ânı hatırladı. Evde annesiyle babasının verdiği bir partide, konyaklı olduğunu fark etmeden yediği pastadan hastalandığı günü hatırladı. Başı dönerken annesini aramıştı ama sanki evdeki hiç kimse tanıdık değildi. Tuvalete gitmiş, kusmuğunda kan görene kadar kusmuştu. Sonra tanımadığı bir adam, musluktan bir bardak su doldurup ona vermişti. Hazel o akşamı ve ağabeyinin parmaklarını kırdığı, tırnaklarının teker teker morararak düştüğü diğer akşamları hatırladı. Öpüştüğü bütün erkekleri, sadece ondan nefret eden erkeklerin ismini aklında tuttuğunu hatırladı. Çünkü canını daha çok yakan şeyleri hatırlamak daha kolaydı. Yere kıvrılıp, bir daha ayağa kalkmamak üzere hıçkırarak ağlamak istiyordu.

Ayakta durmak, acıya teslim olmamak fazlasıyla anlamsız geliyordu. Yine de yıkılmadı. Yürümek de anlamsızdı ama koridorun sonuna ilerdi.

Koridorun sonundaki yangın alarmını çalıştır, dedi kendi kendine.

Bunu yapabileceğini hiç sanmıyordu.

Yapabileceğine inanman şart değil, dedi bu sefer yine kendine. *Sadece yap.*

Ağlama, inleme sesleri her geçen saniye artıyor, düşünmesine engel oluyordu.

Parmaklarıyla kırmızı metal kolu kavradı. Bütün gücünü toplayıp sertçe aşağı indirdi.

Alarm sesi anında ağlama seslerinden daha güçlü bir şekilde ötmeye başladı. Etraftaki bütün inlemeleri, çığlıkları, dışarıda gaklayan kargaları bastırıyordu. Hazel'ın kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu ama düşünme yeteneğine yeniden kavuşmuştu. Biraz sonra sınıflardaki öğrenciler ayaklarını sürüyerek dışarı çıktılar. Yanakları ıslaktı, gözleri kan çanağına dönmüş ve yüzlerinin rengi atmıştı. Normal zamanlarda koridor bağırış çağırışla, birbirine seslenen öğrencilerin haykırışları ya da dedikodu fısıltılarıyla dolu olurdu. Oysa o anda hepsi adeta zombi gibiydi.

"Liz?" Endüstriyel Sanatlar dersi öğretmeni koşup Bayan Nelson'ın yanında çömeldi. "Evans, burada ne oldu? Neler oluyor?"

"Bilmiyorum," dedi Hazel, başını kaldırıp hoparlöre bakarak. Duvarları tırmanan yosun, adeta bir kürk gibi kabarıyordu. Böyle yayılmaya devam ederse, muhtemelen alarm sesini boğacaktı.

Adam, gözlerine inanamıyormuş gibi kirpiklerini kırpıştırdı. Sanki gördüğü manzaraya bir anlam vermeye çalışıyor gibiydi.

Bayan Nelson kendine gelip doğruldu. "Neler oluyor?" diye sordu boğuk bir sesle. "Yangın alarmı mı çalıyor?"

Ekonomi öğretmeni başıyla onayladı. "Acil durum. Hadi, dışarı çıkmana yardım edeyim."

Köşedeki duvarda ince bir çatlak belirdi. Hazel, çatlağın sarmaşık dalları gibi çatallaştığını görebiliyordu.

"Yangın nerede?" diye sordu üst sınıflardan saçlarını kazımış gençlerden biri. Eşofmanlarıyla başka bir koridordan koşup gelmişti.

"Dışarı!" diye bağırdı ekonomi öğretmeni, parmağıyla çıkışı işaret ederek. "Sen de Evans!"

Hazel başını salladı ama yerinden kımıldamadı. Hâlâ duvarı kaplayan yosuna ve bir sarmaşık gibi yayılıp duvarda mezarlıktan fırlayan parmaklar görünecekmiş gibi genişleyen çatlaklara bakıyordu.

Öğrenciler dışarı çıkmak üzere çıkış kapısına yığılmıştı. Hâlâ itfaiyenin gelip yanlış alarm olduğunu, hatta birinin eşek şakası yaptığını açıklamasını bekleyenler vardı. Hazel pencereye sırtını dayayıp nefeslendi. Titremesine engel olamıyordu.

O sırada Molly'nin kalabalığı yararak kendisine doğru geldiğini gördü. Sanki peşinde bir şey sürüklüyormuş, bacaklarına hâkim olamıyormuş gibi tuhaf yürüyor, bomboş gözlerle bakıyordu. Sonra gözlerini Hazel'a dikti.

Kızın dudakları başta morarmış gibi görünüyordu ama yaklaştıkça aslında yeşil elmalı lokum yemiş gibi ağzının da yemyeşil olduğu fark edilebiliyordu.

Hazel olduğu yerden kıpırdamazken ürpertisi bütün sırtına yayıldı. Öğrencilerin ağladığını görünce tüyleri diken diken olmuştu ama Molly'yi seyrederken altüst olan midesi tamamen yeni bir şeydi. Kızın cesedine baktığının farkındaydı, Molly'nin gözleri cam gibi ruhsuzdu.

"Yaklaşma," dedi Hazel, kız iyice yakınına gelince.

Elini havaya kaldırdığında Molly'yi az daha yere deviriyordu.

Molly başını bir yana eğip, bal gibi tatlı bir sesle şarkı söylercesine konuşmaya başladı. "Onu sevdim ve o öldü ve gitti ve kemik. Onu sevdim ve onu benden çaldılar. Nerede o? Nereye gitti? Öldü ve gitti ve kemik. Öldü ve gitti ve kemik. Nerede?"

Her kelimesinde dudaklarından topak topak toprak dökülüyordu.

"Senin neyin var Molly?" dedi Hazel titrek bir sesle. Koridor neredeyse boşalmıştı. Alarm hâlâ çalıyordu fakat bir şekilde Molly'nin söyledikleri daha rahat duyulabiliyordu.

"Onu sevdim ve onu sevdim ve o öldü ve gitti ve kemik. Onu sevdim ve onu benden çaldılar. Nerede o? Nereye gitti? Öldü ve gitti ve kemik. Öldü ve gitti ve kemik. Onu babam aldı. Onu ağabeyim öldürdü. Öldü ve gitti ve kemik. Öldü ve gitti ve kemik. Nerede?"

Molly iki yıl boyunca Hazel'ın en iyi arkadaşı olmuştu. Geceleri okuldaki yakışıklılar hakkında mesajlaşacak, hatta birbirlerinin çantalarını karıştıracak kadar birbirlerine güvenirlerdi. Koridorlarda beraber yürüdüklerinde Hazel, sadece eğlenmeye odaklanıp sonrasıyla ilgili endişelenmeden normal olmaktan zarar gelmeyeceğini düşünürdü. Molly, ormandaki perileri umursamazdı; onun için periler birer masaldan ibaretti. Uydurulan hikâyelerin turistler için olduğunu, zaten turistlerin de kendilerini özel hissetmek için çırpınan sıkıcı insanlar olduklarını söyleyip dururdu. Fairfold'u Molly'nin gözlerinden görmek, bam-

başka bir yerde olmaya benziyordu. Molly ona küstükten sonra Hazel arada sırada en iyi arkadaşından ziyade dünyayı onun gözlerinden görebilmeyi özler olmuştu.

Artık Molly'nin ormandaki perilere inanmaktan başka şansı yoktu. Bunu düşününce Hazel öfkelendi.

"Onu alamazsınız," dedi, Ben'in takması için verdiği kolyeyi parmaklarıyla kavrayarak. Üvez ağacından oyulmuş madalyonu çekti. Karşısındaki yaratık tepki vermeyince, bu sefer kolyeyi Molly'nin boynuna geçirdi. "Buyur! Artık git! Burada istenmiyorsun!"

Molly'nin gözleri aniden devrilince sadece beyazları kaldı.

Hazel'ın kalbi yerinden çıkacaktı az daha. Ardından Molly yere yığıldı. Yere düşerken korkunç bir gümbürtü koptu.

"İmdat!" diye bağırdı Hazel. Hemen yanına çömelip ne yaptığının farkına bile varmadan Molly'nin nabzını kontrol etti. Bir yandan da yardım çağırıyordu ama kimse gelmedi.

Biraz sonra Molly kirpiklerini titreterek gözlerini açtı. Öksürürken boğulacak gibi oluyordu. Hazel'ı fark edince, dehşet ve utanç dolu gözlerle ona baktı. Tamamen insani bir bakıştı bu.

"Hazel," dedi çatlak sesiyle, ağzından toprak ve yaprak tükürerek.

Rahatlamış olsa da Hazel temkinli hareketlerle onun sırtını duvara yasladı. "İyi misin?"

Molly, hafifçe başını sallayıp doğrularak oturdu ve çenesini koluyla sildi. Genellikle jöleyle havaya diktiği

siyah saçları darmadağınıktı. Başını yere çarptığından alnındaki çok da derin olmayan yaradan kan süzülüp beyaz yakasına damlıyordu. "Gördüm," dedi. "Canavarı gördüm. Yosunların üzerinde büyüyen düğüm düğüm bir sarmaşıktı ve zifir gibi korkunç gözleri vardı."

Hazel dizlerinin üzerinde sürünüp Molly'nin elini tuttuğunda, eski arkadaşı elini sıktı.

Alarm hâlâ çalıyor, sirenler boş koridorlarda yankılanıyordu.

"Bütün bunların gerçek olduğunu hep biliyordun, değil mi?" diye sordu Molly kederle. "Buna nasıl dayanabiliyorsun?"

Hazel ne cevap vereceğini düşünüyordu ki Molly gözlerini yumdu. Önce nöbet gelmiş gibi bütün vücudu titredi, sonra ipleri kesilmiş bir kukla gibi yine yere yığıldı. Hazel adını haykırdı, omuzlarını tutup bütün gücüyle kızı sarstı ama Molly'nin bedeni tıpkı Amanda'nınki kadar cansızdı.

Canavar artık ormanın derinliklerinde beklemiyordu. Gün ortasında Fairfold'un merkezine kadar gelmişti ve Hazel ondan sonsuza kadar kurtulabileceklerinden hiç emin değildi.

Koridordan çıkmalı, Molly'yi dışarı çıkarmalıydı. Onu omzuna alıp taşıyabilirdi belki ama bu pek akıl kârı sayılmazdı. Omzunda birini taşırken ne hızlı hareket edebilir ne de canavar karşısına çıkarsa hakkıyla savaşabilirdi.

"Bir yere ayrılma," dedi Molly'ye, ağır ağır ayağa kalkarken. Sonra duvarda sarmaşık dallarının yılanlar gibi

çıkıp yayıldığı yarıktan geçip resim sınıfına doğru ilerledi. O sırada köşeden iki kişi göründü. Biri, bir elinde telefonu, diğerinde hokey sopası olan Carter'dı. Beysbol sopasıyla Robbie Delmonico da yanındaydı. Çocuk Hazel'ı görünce ciyaklayıp geriye savrulduğunda sırtını dolaplara çarparak metal kapakların tangırdamasına neden oldu.

Hazel, gayriihtiyari yumruklarını sıktı. "Bu da neydi böyle?"

"Sakin," dedi Carter. "Biz de seni arıyorduk." Üzerine hokey zırhını giymiş, dizliklerini takmıştı. Hazel, daha önce spor kıyafetlerinin zırha benzediğini hiç fark etmemişti. Carter, geniş omuzları ve mükemmel çene çizgisiyle, Kral Arthur'un şövalyelerinden Sör Morien'e benziyordu. "Görevliler kimseyi okulun arka tarafına geçirmiyor. Ben'le Jack otoparkta sıkışıp kaldı, o yüzden mesajlar atarak seni nerede bulabileceğimi söylediler." Başıyla okulun ön tarafını işaret etti.

"Orada bir şey var," diye araya girdi Robbie. "Kantindeki masalardan birinin altında üç ufaklık öğrenci bulduk. İşleri bitmişti. En azından ben öyle sandım ama içlerinden biri gözlerini açıp tüylerimi diken diken eden bir şeyler söyledi. Kemiklerle ilgiliydi. Sonra yine bayıldı. Üçünü taşıyıp pencereden görevlilere teslim ettik fakat herkesin çıktığından emin olmak için içeride kalmaya karar verdik."

Hazel anladığını belirtmek için başını salladı. Robbie'nin ne kadar iyi biri olduğunu ve işler sarpa sarmadan önce neden onunla öpüştüğünü aklından çıkaramıyordu. Birini delicesine istemenin en kötü yanı, insa-

na baş ve mide ağrısı vermesi, delicesine istediğin birini öperken onu, Kötü Kurt'un Kırmızı Başlıklı Kızı ya da en basitinden yılanın bir fareyi yutması gibi yutmak istemendi. Ağabeyinin en iyi arkadaşı, cam hapishanesinde uyuyan prens ya da partide seni öpen kız olması fark etmiyordu; birini dudakların birleşmesinden daha fazlasıyla istemek, iki tarafı da dehşete düşürüyordu. "Öldü ve gitti ve kemik," dedi.

Robbie gözlerini kocaman açarken beysbol sopasını havaya kaldırdı. "Sen de mi?"

Hazel iç çekerek başını iki yana salladı. "Bayılmadan önce Molly böyle söyledi. Bilemiyorum... Sanki başkasıydı ya da bir şey onu esir almıştı."

"Molly Lipscomb mu?" Carter, Hazel'ın yanından geçip koridorda ilerledi ve Molly'yi görünce kaskatı kesildi. "Canavarı gördün mü? Burada mıydı?"

Hazel başını iki yana salladı. "Ama Molly'yi buradan çıkarmalıyız. Gidip bir sandalye getireyim." Sonra Robbie'ye döndü. "Onu bağlayabileceğimiz ip gibi bir şey bulmaya çalış."

"Tamam," dedi Robbie, sınıflardan birine yönelirken.

"Jack diyor ki..." Carter, kendi kendine konuşuyormuş gibi göründüğünü fark edip başını sallayarak kendini toparladı. "Ben Molly'nin yanında kalırım. Siz gerekenleri toplayın."

Hazel, girdiği ikinci sınıfta öğretmen masasının ardındaki tekerlekli sandalyeyi bulunca kaydırarak koridora çıkardı. Bu arada Robbie de dolaplardan birinde parlak mavi bir ip bulmayı başarmıştı. Hazel, Molly'yi

yerden kaldırırken Robbie baygın kızın ağırlığıyla kaymasın diye sandalyeyi tuttu. Ardından Carter'ın da yardımıyla, sorgudaki bir suçlu ya da örümcek ağına yapışan bir sinek gibi onu sandalyeye bağladılar. Gözlerini bir an için bile açmayan Molly'nin başı yana düşmüştü. Sonunda ipi etrafına dolayarak Molly'yi sandalyeye iyice bağladılar.

Sonra Hazel, bir silah bulmak için yanlarından ayrıldı. Masalardan birinde bulup yere çarparak kırdığı makastan, kendine iki bıçak yaptı.

"Amma gürültü çıkardın," dedi Carter, Molly'nin sandalyesini arkadan kavrayarak. "Hadi gidelim."

Boş koridorda yürürken terk edilmiş sınıflara göz atıyorlardı. Öğrencilerin ceketleri hâlâ sandalyelerinin arkalıklarında asılıydı; sıraların üstü kâğıtlar, kalemler ve kitaplarla doluydu. Karatahtalarda yarıda kalmış matematik problemleri görülebiliyordu. Projeksiyondan yansıtılan bir genetik belgeseli hâlâ duvarda oynuyordu. Sınıflardan birindeki en arka sıralar, arsız yosunlar tarafından yutulmuştu.

Spor salonunun yanından geçerken gölgeler uzamaya başlamıştı. Hazel içeri girdi. Tepede titreşen ışıklarda elindeki makas bıçakları parlıyordu. Tavandan sarkan sarmaşıklar, kabloları sarmıştı. Hazel, kalbinin yumruk gibi sıkıştığını hissetti. Öyle güçlü bir yumruktu ki kalbinin çürümesinden korkuyordu. Tertemiz ışıldayan yerleri ve deterjanlarla ovulan parlak metal kirişleriyle bildikleri spor salonu, daha önce hiç bu kadar tekinsiz bir manzaraya sahne olmamıştı. Oysa Hazel, bir cana-

varın bir yığın yoga matı gibi bir köşeye kıvrılıp saklanabileceğinin farkındaydı artık. Her an upuzun, iğrenç parmaklar uzanıp ayak bileğini kavrayabilir...

"Bir şey görüyor musun?" diye sordu Robbie arkasından.

Hazel kaskatı kesildi. Başını iki yana sallarken, irkildiğini belli etmediği için seviniyordu.

"Bizimle aramak zorunda değilsin," dedi Carter. "Molly'yi alıp okulun ön tarafına git. Ağabeyin senin için çok endişeli. *Benimki* de öyle."

Titreşen ışığın altında iki genç de farklıydı. Gözlerinin altındaki koyu gölgelerle Robbie rengi atmış ve bir parça kafayı sıyırmış gibi görünüyordu. Gölgelerin sertleştirdiği yüz hatlarıyla Carter ise Jack'e her zamankinden daha çok benziyordu. İstese kolayca Jack'in yerine geçebilirdi. İşte o anda Amanda'nın neden öyle bir şey yaptığını anlayarak dehşete düştü. Tıpkı Severin'in tabutunu öpmek gibi bir şeydi bu. Gerçek değildi ama zararı da yoktu.

"Neden *sen* gitmiyorsun?" diye yanıtladı Hazel. Burada sıkışıp kalmış olmakla birlikte düşüncelerinin karanlık yerlerde dolaşması hiç hoşuna gitmediğinden biraz kabaca konuşmuştu.

"Suçluluk duygusu diyelim. Amanda'yı en son gören bendim. Herkes bunu konuşuyor ve söylenenler doğru."

"Ne oldu?" diye sordu Hazel. Edebiyat ve tarih sınıflarının önünden müdürün ofisine ve giriş kapısına doğru yürüyorlardı. Oditoryumun önünden geçerken, kapalı sahne perdelerinin ne kadar tekinsiz bir hava yarattığını fark ederek ürperdiler. Molly'yi ittikleri sandal-

yenin bir tekerleği kısa bir süreliğine takılmaya başlamıştı, ittirdikçe itiraz edercesine gıcırdıyordu.

Robbie, her gıcırtı çıktığında yüzünü ekşitiyordu.

Bazı odalarda sesler yankılanıyordu. Hazel seslere bir anlam veremiyordu. Bütün arsızlığıyla her yeri saran sarmaşıklar, canavarın yerde kayan ayağı ya da duvarlara sürttüğü tırnakları geliyordu gözünün önüne. Ormanda defalarca canavar avına çıkmıştı. Damarları adrenalinle yüklenip tetikte olduğu anlarda seslerin nasıl daha fazla kulak tırmaladığını iyi bilirdi. Kendi nefesiyle bile irkildiği anlar olmuştu. Öte yandan içgüdülerine kulak asmamanın ne kadar tehlikeli olabileceğinin de fazlasıyla farkındaydı. Ama ormanda en azından hışırtıları, yel ve adım seslerini kolayca tanıyabiliyordu. Okuldaysa kaybolmuş gibi hissediyordu. Her tıkırtı dişlerini sıkmasına, ensesinin ürpermesine neden oluyordu.

Carter, Robbie duyamasın diye çok alçak sesle konuştu. "Kavga ettik. Yani Amanda'yla ben. Jack'in saçma sapan biri olduğuna dair bir şeyler söylüyordu. Hatta insan bile değilmiş. Bilmiyorum, belki beni kışkırtmaya çalışıyordu ama işe yaradı. O aptal yüksek topuklu ayakkabılarına rağmen yürümesini söyleyip onu arabadan indirdim. Eşeklik ettiğimi anladığımda üç sokak öteye gitmiştim bile. Çıktığım kızı yolun ortasında tek başına bıraktığımı duysa annem beni öldürürdü."

"Sonra?" diye sordu Hazel.

"Geri döndüğümde Amanda ortalıkta yoktu. Onu bir daha görmedim. Zaten ailesi hastanede ziyaret etmeme de izin vermiyor." Sesini biraz yükseltti. "Hey Robbie?

Sen neden buralarda takılıp kahraman olmaya çalışıyorsun? Neden okulda kaldın?"

Robbie çarpık çarpık sırıttı. "Filmlerden öğrendiğim bir şey varsa, o da sürüden ayrılmaman gerektiğidir. Hem ben olmasam, siz ikiniz ne yapacağınızı bilemezdiniz."

"Eh, sen de haklısın," dedi Carter dostça bir tavırla. Oysa bunun gerçek olduğuna inanmadığı belliydi.

"Eee Hazel, peki sen?.." diye söze girişti Robbie ama cümlesini bitiremeden bir çığlık kulaklarında patladı.

Çığlığın geldiği yere doğru koşarlarken ayak sesleri yerde gümbürdüyor, ittirdikleri sandalyenin tekerlekleri gıcırtılarla kulaklarını acıtıyordu. Çığlık, kızlar tuvaletinden gelmişti.

Hazel omzuyla kapıya yüklenerek içeri daldı. Elindeki makas parçalarıyla saldırmaya hazırdı.

Leonie, lavaboların önündeydi. Musluktan akan su, lavabodan taşıp yerlere akıyordu. Kız, Hazel'ı görünce daha korkunç bir çığlık attı. Tuvalet boş görünüyordu ama kalbi öylesine hızlı atıyordu ki Hazel bundan emin olamadı. Üstelik Leonie'nin çığlığı gerçekten korktuğunu gösteriyordu. Tekmesiyle ilk kabinin kapısını açtı; içinde üç izmaritin yüzdüğü klozet haricinde bir şey yoktu. İkinciyi tekmeledi; bu da boştu. Tam üçüncüye yönelmişti ki Leonie onu kolundan tuttu.

"Ne yapıyorsun? Dur!" dedi. "Ödümü koparıyorsun."

"*Ben* mi ödünü koparıyorum?" diye bağırdı Hazel. "Çığlık atan sensin."

"O şey... onu gördüm," dedi Leonie. "Koridora çık-

manın daha güvenli olacağını sanmıştım ama oradaydı. Aman Tanrım, Molly'ye ne oldu?"

"Canavar neye benziyordu?" diye sordu Carter kapı eşiğinden. Robbie'yle birlikte, böyle bir durumda bile duvarında antika bir tampon otomatı asılı duran kızlar tuvaletine girmek ayıp kaçarmış gibi eşikte duruyorlardı.

Leonie başını iki yana salladı. "Bir şey gördüm. Çok korkunçtu..."

"Çıkışa çok yakınız," dedi Robbie, bariz bir şekilde ürpererek. "Hadi çıkalım."

"Ya bir yerlerde pusuya yatmışsa?" diye üsteledi Leonie. "Yakınlarda bir yerlerde olmalı."

"O yüzden gitmemiz gerekiyor ya," dedi Robbie, sesini yükselterek. Sanki daha önce neden fısıldayarak konuştuklarını, dışarıya daha fazla insan çıkarabilmek için içeride kaldıklarını unutmuştu.

Bir an için Hazel onlardan ayrılmayı, okulun içlerine gidip çektiği bıçaklarıyla canavarı beklemeyi düşündü. Küçüklüğünden beri canavarla dövüştüğünü yüzlerce kez hayal etmişti. Canavar ormanın ve dehşetin vücut bulmuş haliydi. Hayalindeki canavar, video oyunlarında bir sonraki seviyeye geçmek için dövüşmek zorunda kaldığın zorlu rakipler gibiydi. Karşısına çıkıp onu yenerse, yaşadıkları bütün dehşet sona erecekti.

İçgüdüleri savaşması gerektiğini söylüyordu. Adrenalin yeniden damarlarına yüklenirken, parmaklarıyla makasları sımsıkı kavradı. Canavarı bulup paramparça etmek istiyordu.

"Pekâlâ millet! Herkes çenesini kapasın!" diye bağırdı

Carter. "Hazel, sen ne düşünüyorsun? Çıkalım mı, yoksa başkaları var mı diye aramaya devam edelim mi?"

"Neden *ona* soruyorsun ki?" diye araya girdi Robbie.

"Çünkü benim ne düşündüğüm belli. Senin de aklından geçenler yüzünden okunuyor. Molly'nin ne düşündüğünün önemi yok. Öte yandan..." Carter bir anda susup arkasına döndü. Tuhaf bir ses duymuşlardı. Sanki birisi yerde birini sürüklüyordu. Bir anda tepelerindeki floresanlar kıvılcımlar saçarak patladı. Lavabolar birden yosunla fokurdamaya başladı. Ayna küf benekleriyle kaplanıyordu. Carter, Molly'nin sandalyesini kızlar tuvaletine ittiğinde kızın başı öteki tarafa düştü ve saçları yüzünü örttü. Robbie kapıyı arkalarından kapattı. Carter, hokey sopasını kapının koluna geçirdi çünkü kapıda kilit yoktu.

Kimse konuşmuyordu. Hazel nefesini tuttu.

Buzlu camın ardında bir şeyin hareket ettiğini görebiliyorlardı. Kocamandı, rahat iki metre boyundaydı. Dallardan, sarmaşıklardan ve topraktan yapılmış gibi bedeniyle insana hiç benzemiyordu. Kamburdu, başının tepesi kemirilmiş bir kütük gibi eğri büğrüydü. İnanılmaz uzunluktaki ince parmakları havada süzülüyordu.

Deli gibi atan kalplerin sesini duymuş gibi yaratık bir an için durdu, tuttukları nefesi duymaya çalıştı. Sonra gümbürtülü adımlarla koridorda ilerlemeye devam etti.

Hazel içinden sayıyordu. *Bin bir. Bin iki. Bin üç. Bin dört. Bin beş.*

"Şimdi gidelim derim," diye fısıldadı. "Hemen şimdi."

Carter tuvaletin kapısını açınca okulun girişine doğru koşmaya başladılar. Robbie, gıcırdamasına aldırmadan

Molly'nin sandalyesini hızla itiyordu çünkü Leonie'nin spor ayakkabıları da koşarken en az sandalye kadar gıcırtı çıkarıyordu. Koşarken çıkardıkları gürültü de cabasıydı. Hazel koşarken, sürekli omzunun üzerinden arkasını kontrol ediyordu. Yaratığın gölgelerin arasından korkunç elleriyle uzanıp onları yakalayacağından, onları toprağa bulayacağından neredeyse adı gibi emindi. Panik bütün vücudunu esir almıştı, dövüşmeye hazırdı. Ön kapıdan fırlayıp ciğerlerini serin sonbahar havasıyla doldurana kadar dışarı çıktıklarını fark edemedi.

O sırada çevredeki ağaçların dallarına konan gürültücü kargalar, bir cesedin üstündeki karasinekler gibi ani bir dalgayla havalandılar.

Otopark, polis arabalarının ve ambulansın yanıp sönen ışıklarıyla aydınlanıyordu. Birkaç araba daha vardı. Öğrenciler birbirlerine kenetlenmiş gruplar halinde duruyorlardı ama çoğunluğu evine dönmüş gibiydi. Kalanların yüzüne yansıyan kırmızı mavi ışıklar, hayaletler gibi görünmelerine neden oluyordu.

"İçeride başka kimse kaldı mı?" diye sordu görevlilerden biri, merdivenlerden inenleri görünce.

"Sadece canavar!" dedi Leonie. Öğleden sonra güneşinin ışığında, Hazel arkadaşının makyajının aktığını fark etti.

"Gaz kaçağı vardı," dedi adam, kafası karışmış ve bir parça da telaşlanmış bir halde. "Solumuş olabilirsiniz."

Cevap vermeye gerek görmeden gözlerini deviren Leonie, adamın yanından geçip gitti. Carter, Molly'nin sandalyesini kaldırıp basamaklardan aşağı taşırken Ben

yukarı tırmanıp Hazel'a sarıldı. Hazel, elindeki makas bıçaklarına rağmen onu kucaklamaktan kendini alamadı.

"Sen delirdin mi?" diye fısıldadı Ben, saçlarının içine.

Hazel'ın gözleri, Ben'in kaportasına tünediği yerden gümüşsü kıvılcımlarla onları izleyen Jack'e kaydı. *Sizi ancak üç kere uyarabilirim, sadece bu kadarına iznim var*, demişti. Bunların olacağını biliyordu ama yasak olduğu için söyleyememiş miydi gerçekten?

"Delinin teki olduğumu biliyorsun," diye fısıldadı o da.

Ambulans görevlilerinin muayenesinden geçtikten sonra artık eve gidebileceği söylendi ama başı döner ya da başka bir şikâyeti olursa mutlaka hastaneye gitmeliydi.

Ben arabada oturmuş onu bekliyor, bu arada alçak sesle Leonie'yle konuşuyordu. Hazel onlara doğru yürümeye başladığında, Jack kolunu kavradı. Dönüp bakınca, yakışıklı gencin bakışları karşısında irkilip bir anda kendine geldi.

"Oyun bahçesi randevumuz yattı sanırım," dedi Jack.

"Sakın bu gece beni götürmeyeceğini söylemeye çalışma," dedi Hazel. "Bugün olanlardan sonra asla kabul edemem." Sesinin titremesine engel olmaya çalışsa da başarılı olduğu söylenemezdi.

Jack başını iki yana salladı. Yanağındaki morluk daha kötü görünüyordu, gözünün altındaki şişlik neredeyse mor üzüm rengindeydi. "Günbatımında bize gel ama içeri girme, tamam mı? Gizlice çıkıp seninle arka bahçede buluşurum. Oradan yürürüz."

"Tamam," dedi Hazel, Jack'in meseleyi uzatmaması-

na şaşırarak. Aynı anda hem şaşırmış hem de rahatlamıştı ama öte yandan içini korkunun sarmasına engel olamıyordu. "Ne giyeyim?"

Jack'in gözlerinde hınzır kıvılcımlar çaktı. Bugün ilk kez eğleniyormuş gibi görünüyordu. "İster giyin ister giyinme, fark etmez."

Dönüş yolunda Hazel, ağabeyine buzlu camın ardından gördüğü canavarı tarif etti. Bütün okulu saran sarmaşık ve yosunları anlattı. Ben de ona Jack'in ilk öğrenciler yere yığıldıktan sonra onu nasıl dışarı çıkardığını anlattı. Sonra Hazel ve Carter için geri dönmek istediğinde, öğretmenler Jack'i durdurmuş, olanlardan onu sorumlu tuttuklarını belli ederek içeri girmesini yasaklamışlardı.

"Bu fırtınanın dinmesi gerekiyor," dedi Ben iç çekerek. "Jack'in bu olanlarla hiç ilgisi olmadığını anlamaları lazım. Hepimiz onu çok iyi tanıyoruz."

Hazel başıyla onayladı ama diğer öğrencilerin Jack'i görünce nasıl sindiklerini, yüzündeki taze morluğu ve Leonie'nin yıllar sonra anlattığı anıyı aklından atamıyordu. Başka kaç kişinin Jack'le ilgili böylesi anıları vardı acaba? Kaç kişi maskesinin düştüğünü görüp aklından çıkaramamıştı?

"Bu arada hâlâ konuşmamız gereken bir mesele var," diye hatırlattı Ben, arabayı evin önüne park ederken. "Severin'in serbest kaldığı gece olanlar hakkında."

Şölen bitmeden hiçbir şey anlatamayacağını bildiği halde Hazel başını salladı.

İçeri girdiklerinde, anneleri mutfak masasında sigara içiyordu. Hazel, yıllardır onun sigara içtiğini görmemişti. Kapıdan girdiklerinde kadın, izmariti küllüğe bastırıp ayağa kalktı. "Sizin derdiniz ne? İkiniz de telefonlarınıza bakmaz mısınız? Ödüm koptu, insanları aradım, neler olduğunu öğrenmeye çalıştım. Okuldan aradılar ama saçma sapan şeyler anlattılar. Şimdi de sokağa çıkma yasağı getirmişler. Bence bir süre şehre gidip babanızla kalma meselesini konuş..."

"Sokağa çıkma yasağı mı?" diye araya girdi Ben.

"Televizyonda acil durum duyurusu olarak geçtiler," dedi annesi, eliyle televizyonu göstererek. "Gerekmedikçe herkesin evde kalması, saat altıdan sonra dışarı çıkmaması gerekiyor."

"Sebep neymiş?" diye sordu Hazel.

"Hava bozacakmış," dedi annesi, kaşlarını kaldırarak. "Pekâlâ, bugün tam olarak neler oldu?"

"Hava fena bozdu," dedi Hazel, basamakları ikişer ikişer tırmanırken.

Odasına girer girmez de dolabına yönelip kapağını açtı. Bir sürü ikinci el elbise, eskimiş kot pantolonlar, delik deşik kazaklar... Bazıları askıda, bazıları dolabın dibinde, ayakkabı yığınının üstündeydi. Hiçbiri peri şölenine yaraşır görünmüyordu. Kimse davetli olduğuna inanmazdı.

Hem sonuçta televizyonlarda havanın bozacağı duyurulmuştu.

✦ BÖLÜM 13 ✦

Jack günbatımında gelmesini söylemişti ama Hazel evin önüne geldiğinde hava neredeyse kararmıştı. Giyindikten hemen sonra sessizce evden kaçmış, annesiyle ağabeyi oturma odasındayken çıt çıkarmadan kapıdan çıkmıştı. Cep telefonunu bir notla birlikte yatağının üzerinde bırakmıştı. Ben'in onu durdurmasını ya da endişelenmesini istemiyordu. Şafağa kadar dönmüş olacaktı. Ondan sonra Ben'e her şeyi anlatabilirdi.

Jack arka bahçede onu beklerken, Gordon'ların Kıkırcık adındaki golden retriver köpeğiyle top oynuyordu. Çimlerin üzerine düşen verandanın ışığı, oynadıkları alanı aydınlatıyordu. Bu haliyle Jack, normal bir insana benziyordu. Ama sivri kulakları fark edildiği anda bu benzerlik sona eriyordu. Tabii bir de hakkındaki hikâyeler vardı. Sivri kulakları ve hikâyeler bir araya geldiğinde, insan olmaya çalışan bir yaratık gibi ürpertici olabiliyordu. Hazel yaklaştığında Kıkırcık havlamaya başladı.

"Hadi bakalım, içeri," dedi Jack köpeğe. Sonra ormana doğru bir bakış fırlattı. Hazel, onun karanlıkta görüp göremediğini merak ediyordu.

Onları beklerken, ceketini almış olmayı diledi. Ufuktaki turuncu ışık karanlığa yenik düşerken, sonbahar havası iyice serinlemişti. Yere düşen atkestanelerini toplayıp dikenleriyle koparmaya çalışarak oyalandı. Dikenlerden biri tırnağının arasına girdiğinde biraz canı yandı ama bir şeyleri koparmak son derece tatmin edici bir duyguydu.

Sanki asırlardır ormanın kıyısında beklemiş gibi hissediyordu, oysa ikinci katın penceresi açılıp Jack çatıdan aşağı inerken henüz sadece on beş dakika geçmişti.

İçerideki televizyon görülebiliyordu. Kanepede oturan Gordon'lar, televizyondan yayılan değişken ışıkla aydınlanıyordu. Bay Gordon dizüstü bilgisayarını kucağına almıştı, ekrandan yayılan soluk ışık, yüzündeki gölgeleri daha da derinleştiriyordu.

Jack, çatıdan bir ağaç dalına geçti, sonra kayarak kendini yere bıraktı. Hazel bir an için, yere düştüğü anda çıkan gürültüyle Gordon'ların pencereye çıkmalarından korktu ama Jack yere indiğinde çıt bile çıkmamıştı. Sadece kendini bıraktığında sallanan dalın yaprak hışırtıları duyuluyordu. Zaten bu da rüzgârın sesinden farklı değildi.

Hazel onunla ormanın kıyısında buluştuğunda biraz titriyor, bir yandan da cesaretini toplamaya çalışıyordu. "Selam," dedi elindeki atkestanesini yere atarak. "Eee, şimdi ne yapıyoruz?"

"Güzel görünüyorsun," dedi Jack. Karanlıkta gözle-

rindeki gümüş kıvılcımlar daha da belirginleşmişti.

Hazel utanarak gülümsedi. Doğru olacağına inandığı şeyleri giymişti; kot pantolon ve dolabın diplerinde keşfettiği yeşil kadifeden bir bluz. Kulaklarına gümüş halka küpelerini takmış, ayağına en sevdiği botlarını geçirmişti. Peri diyarına uygun giyindiğini umuyordu.

Jack, "Buradan," diye fısıldadığında yola koyuldular. Hazel onun ardından gidiyordu. Ay ışığında orman gölgeler ve önlerinde kendiliğinden açılıyormuş gibi görünen patikalarla doluydu. Belli ki Jack karanlıkta görebiliyordu. Hazel ona yetişmeye çalışsa da sürekli tökezliyordu. Yine de geride bırakmaması için Jack'e bir bahane vermemekte kararlıydı.

Evden iyice uzaklaştıklarında Jack ona döndü. "Seni bazı konularda uyarmalıyım."

"Her zaman nazik ol," dedi Hazel, çocuklarının turistler gibi dikkatsiz davranmasını istemeyen endişeli anne babaların defalarca tekrarladığı gibi. "Kurallarla çelişmediği sürece her zaman istedikleri şeyi yap. Asla teşekkür etme. Asla yemeklerini yeme. Şarkı söyleyemiyorsan asla şarkı söyleme, dans edemiyorsan asla dans etme. Ve hiçbir şekilde, hiçbir koşulda asla böbürlenme. Bu tür uyarılardan mı bahsediyordun?"

"Bunları söylemeyecektim," diyen Jack, aniden elini tuttu. Eli sıcacıktı. Sesindeki duygusallık, Hazel'ın tüylerini diken diken etti. "Şölene gittiğim için utanıyordum, o yüzden saklıyordum. Bunun ne kadar zavallı, ne kadar *salakça* bir şey olduğunu biliyorum. Gitmek istemiyorum ama sonra her şölen zamanı, beynimin ge-

risindeki bir vızıltı gibi kulaklarımda uğuldamaya başlıyor. Sanki birileri çok uzakta bir şarkı söylüyor ve ben de hayal meyal duyuyor gibiyim ama daha iyi duymak için iyice kulak kesiliyorum. O yüzden her gidişimde bir sonraki sefer gitmemek için yeminler ediyorum ama bir sonraki sefer geldiğinde tekrar aynı şeyleri yaşıyor, yine aynı şeyleri yapıyorum."

Elini bıraktı. Belli ki bunları söylemek çok zor olmuştu.

Hazel kendini berbat hissetti. Kendini derdine öyle bir kaptırmıştı ki isteğinin Jack için ne anlama gelebileceğini önemsememişti. İsteyebileceği en son şey Jack'i üzmek olurdu. "Benimle gelmek zorunda değilsin. Bunları bilmiyordum. Bana yolu gösterirsen, yalnız gidebilirim."

Jack başını iki yana salladı. "Ne söylesen, beni şölene gitmekten alıkoyamazsın. Kimse gitmeme engel olamaz. Sorun da bu zaten. Ama senin eve dönmeni istiyorum, Hazel."

"Dönmeyeceğimi biliyorsun," diye yanıtladı Hazel.

"O zaman uyarılarımın geri kalanını dinle. Seni onlardan nasıl koruyabileceğimi bilmiyorum ve sana neler yapabilecekleri hakkında en ufak bir fikrim bile yok. Tek bildiğim, insanlarla yaşadığım hayatın onlara hatırlatılmasından nefret ettikleri."

"Benim onlara bunu hatırlatacağımı mı düşünüyorsun?"

"Hem onlara... hem de bana." Jack yine yürümeye başladı. "Dikkatli ol. Başına bir şey gelirse, Ben asla affetmez beni."

Bu sözler Hazel'ın içini acıttı. "Eh, sonuçta Ben be-

nim koruyucum falan değil."

"Ben de *kendimi* asla affedemem."

"Sen..." Hazel soruyu sormadan önce duraksadı ama sonra devamını getirdi. "Sen orada *farklı* mı görünüyorsun?"

Jack şaşkınlıkla kahkaha attı. "Hayır. Ama diğer her şey farklı görünebilir."

Ağaçların arasından ilerlerken Hazel onun ne kastettiğini anlamaya çalışıyordu. Yetişebilsin diye Jack'in yavaşladığını hissedebiliyordu ama aynı zamanda Jack'in şölene yetişmek için yanıp tutuştuğunu da açıkça sezebiliyordu.

"Bana bir şeyler anlat," dedi, kayalığın üzerinde gümüş bir para gibi parlayan dolunaya bakmak için durarak. "Şu boynuzlu oğlanla Amanda meselesi hakkında bildiklerini anlat."

"Okulda olanlardan sonra ne kadarını bildiğimden emin değilim," dedi Hazel teslim olurcasına. "Canavarın peşinde olduğunu söylemişti. Sen de Akçakral'ın onu ele geçirmek istediğini söylemiştin. Sence canavara Akçakral mı hükmediyor?"

"Olabilir," dedi Jack abartılı ve tuhaf bir gülümsemeyle. "Ama sen daha iyisini biliyorsun. Sonuçta boynuzlu çocukla sen konuştun."

"Bir kılıç arıyordu," dedi Hazel. "Canavarı yenmenin tek yolu o kılıçmış."

Küçüklüğünden beri ormanın bu kadar derinine gelmemişti. O zamanlar da bunu yaparken tehlikeli topraklara girdiğinin bilincindeydi. Devasa gövdeleriyle ağaçlar

son derece yaşlıydı. Başının üzerindeki kalın dallar, yıldızlı gökyüzüne paravan oluyordu. Düşen yapraklar, kırışık kâğıtlardan yapılmış bir halı gibi attığı her adımda çatırdıyordu.

Jack ona baktı. "Bir şey daha söylemiştin, hani seni kullandıklarıyla ilgili bir şey?"

"Hatırlıyorsun demek?" diye karşılık verdi Hazel.

"Unutması zor."

"Ben... Ben bazı zamanları hatırlamıyorum. Ne kadar sürdüğünden emin değilim." Bunu daha önce kimseye söylememişti.

Jack onu uzun uzun süzdü. "Bu... hiç hoş değil."

Hazel kıkırdayıp yürümeye devam etti. Jack de üstelemeyince rahatladı. Israr edeceğini düşünerek korkmuştu. Oysa Jack'in yerinde olsa kendisi de cevapları alana kadar peşini bırakmazdı. Belli ki ayrıntıları anlatma kararını Hazel'a bırakmanın daha doğru olacağına karar vermişti.

Bir tepenin yamacına vardılar. Tepenin etrafı ve yukarı çıkan taş merdivenlerin iki yanı dikenli çalılarla çevriliydi. En yukarıdaysa uzun otların arasında yükselen eski bir taş binanın harabesi duruyordu. Basamaklar çatlayıp erimişti, aralardan vıcık vıcık yosunlar sızıyordu. Merdivenin tepesinde onları kemerli bir giriş karşılayacaktı. Rüzgâr kulaklarına belli belirsiz sesler taşıyordu. Müzik ve kahkahalar, bir duyulup bir kayboluyordu.

Hazel birden nerede olduklarını anladı. Oysa burayı daha önce sadece duymuştu.

Burası kasaba kurucularının toplantı evi olarak inşa

etmeye çalıştıkları binaydı. Ama sonra bu tepenin Hava Halkı için kutsal olduğunu öğrenmişlerdi. Anlatılanlara göre, gün içinde inşaat ne kadar ilerlerse ilerlesin gece her şey yıkılıyordu. Otları köklerinden temizleseler bile ertesi sabah her yerin yeniden otlarla kaplı olduğunu görüyorlardı. Kürekler kırılıyor, çalışanların başından kazalar eksik olmuyordu. Kemikler çatlıyor, her yerleri çürük içinde kalıyordu. Sonunda Fairfold kasaba merkezi güneye taşındığında, yeni toplantı evi kazasız belasız inşa edilebilmişti.

Peri tepelerinin içi boştur, diye anlatmıştı bir gün Bayan Schröder. *Tıpkı perilerin boş sözleri gibi. Hava cıvayla insanı yanıltırlar.*

Hazel bu sözleri hatırlayınca ürperdi.

Jack bu arada yollarına çıkan dikenli bir sarmaşığa yöneldi. Dallarında, adeta birer kürk gibi kadifemsi tüyleri olan kıpkırmızı güller bitmişti. Dallar ağır ağır kıvrılarak önlerinde yepyeni bir yol açmıştı. Jack, Hazel'a sırıtıp kaşlarını kaldırdı.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu Hazel fısıldayarak. Fısıldadığının farkında bile değildi. "Yol benim için açık kalacak mı?"

"Emin değilim. Sen yine de yanımdan ayrılma," dedi Jack, sivri dikenleriyle bir dal yanında sarmal hareketlerle uzarken.

Böylece tırmanmaya başladılar. Hazel, elini Jack'in sırtından ayırmıyor, dik basamakları çıkarken sarmaşığın açtığı yolda kalmaya çalışıyordu.

Jack adeta sekercesine merdiveni tırmandı, sonra

kemerli girişe geldiğinde ayağını üç kere yere vurdu: "Görünmeden yürüyen lord ve leydiler, yeşile bürünmüş lord ve leydiler, ayağımı üç kez yere vuruyorum, izin verin, beni doğuran yeşil tepeye gireyim."

Duyduklarıyla Hazel'ın tüyleri diken diken oldu. Berbat bir şiirdi, çocukken ormanda oynadıkları sırada uydurdukları manilerden bile kötüydü ama aynı zamanda kulağa fazlasıyla kadim geliyordu. Sanki bilinmeyen diyarlara aitti. "Bu kadarcık mı?" diye sordu.

"Bu kadarcık," diye sırıttı Jack ağzı kulaklarında. Sanki Hazel'a meydan okuyordu. "Sıra sende." Ardından kemerin altından geçip kendini gerisin geri bıraktı. Düşüyordu.

Hazel çığlık bile atamadı. Jack'in iyi olup olmadığını görmek için hemen koştu ama Jack ortalıkta yoktu. Buhar olmuştu. Tepenin ortasında duran harabeyi, gümüş bir halı gibi parıldayan uzun otları görebiliyordu. Ne yapacağını bilemediğinden, kemerin altından sıçradı.

Panikle atladığından dikenlerin üzerine konduğunda dengesini yitirip dizlerinin üzerine düşünce canı fena halde yandı. Dikenli çalılar kotuyla yeşil kadife bluzunu yırtmıştı. Başka bir dünyaya geçmemişti. Hâlâ aynı yerdeydi ve yapayalnızdı.

Çalılığı titreten serin bir yelle birlikte kahkaha çınlamaları duyuldu.

"Jack," diye seslendi Hazel. "Jack!"

Gece, sesini yutuvermişti.

Bu kadarcık, demişti Jack. Ama önündeki çalılıklar Hazel için açılmamıştı ve şiir de işe yaramıyordu. Belki

kelimeler yanlıştı. Hazel, yeşil tepede doğmamıştı. Hava Halkı'ndan değildi. Sihir yeteneği yoktu.

Yoksa bu bir tür sınav mıydı? Zorla ayağa kalkıp tekrar merdivenlere indi. Kafiyeler konusunda pek iyi sayılmazdı ama şiiri biraz değiştirirse belki tepe ona da açılırdı, kim bilir? Bu insanın tüylerini diken diken eden bir sihir türüydü. Ayağını üç kez yere vurarak derin bir nefes aldı:

"Görünmeden yürüyen lord ve leydiler, yeşillere bürünmüş lord ve leydiler, ayağımı üç kez yere vuruyorum..." Hazel duraksadı, sonra Hava Halkı'nın şölene girmesine izin vermesini sağlayabilecek tek şeyi düşündü. "İzin verin, şenliğin selameti adına içeri gireyim."

Gözlerini sımsıkı yumup kemerin altına adım attı. Yine düştü ama bu sefer çimlerin üzerine, daha doğrusu açılan toprağın *içine* düştü. Toprağın yoğun mineral kokuları ciğerlerini doldururken tırnakları minik taşları, tohumları deşiyor, tutunacak bir yer arıyordu. Bütün vücudunu sarsan son nefesini aldığında, karanlıktan başka bir şey kalmadı.

Çığlığı dudaklarına takılı kalmıştı. Midesi bulandı. Havada bir tur attığında aşağıdaki dünya çılgın manzarası ve sesleriyle puslu bir hayalden ibaretti. Sonra soluk renkli, uzun ve tüylü bir kök ağına takıldı. Şölen hemen aşağıdaydı. Etraf hareket halindeki minik ışıklar ve zıplayan alevlerle aydınlanıyordu. Dans pistleri ve ziyafet masaları, kürklere, zırhlara, etekleri uçuşan kıyafetlere bürünmüş periler doldurmuştu. Birkaçı onu fark edince parmağıyla gösterip kahkaha attı ama çoğu canlı

bir avize gibi tepelerinde asılı dururken Hazel'ın farkına varmadı. Çevresine bakınırken ileride kayadan oyulmuş gibi görünen devasa gri taş parçalarından oluşan tahtı gördü. Tahtın her yeri oymalarla süslenmişti, üzerinde de zırhlı bir adam oturuyordu. Dalkavuklarından biri kulağına eğilip bir şey söylediğinde adam, başını kaldırıp Hazel'a baktı. Dudaklarında gülümsemeye benzer bir hareketlenme oldu.

Hazel, dolunay gecesi Akçakral'ın sarayına gelmişti. İstese bile hayatı boyunca böylesi aptalca bir karar veremezdi.

Ellerinden güç alıp ayağa kalktı, köklere tutunarak aşağı inmeye başladı. Ama her tuttuğunda kökler parmakları arasından kaçıyordu. Sonunda tekrar düştü ve bu sefer gürültüyle yere yapıştı. Bir süre yukarıdaki kubbe tavanı sinirli bir şekilde gözlerini kırpıştırarak seyredip kendine gelmeye çalıştı. Ardından doğrulup dizlerinin üzerine kalktı. Bu sırada biri kolundan tutup dengesini sağlamasına yardımcı oldu.

"Teşekkürler," dedi Hazel gözlerini açarken. Sonra hatasını anladı. *Onlara asla teşekkür etme.*

Canavar kocaman siyah gözlerinde iğrentiyle karşısına dikildi. Eğri büğrü burnunun ucunda açık renkli tüyler bitmişti, aynı tüyler yanaklarından başına ve omuzlarıyla göğsüne doğru hemen her yerini kaplamıştı. Beline peştamal gibi deriden yamuk yılık bir şey sarmıştı. Yaratık, iğrenç bir şeye dokunmuş gibi Hazel'ın kolunu bırakıp koşarcasına uzaklaştı. Hazel, arkasından bakakalmıştı.

"Affedersiniz," diye seslendi ardından ama özür dile-

yerek iyi bir şey mi yaptığını, yoksa işleri daha da berbat mı ettiğini kestiremiyordu.

Şölen hiç hayal ettiği gibi değildi. Boynuzlu çocuğun geldiği yerleri de hiç böyle hayal etmemişti. Kasabada anlatılan hikâyelerle uzaktan yakından alakası yoktu. Müzik, insanın içini sızlatan bir tatlılıkla çınlıyordu. Hazel, nefesinin kesildiğini hissetti. Başı dönüyordu.

Yaratıklar, toprak zeminde dönüp duruyordu. Bazılarının kolları bacakları upuzundu, akarcasına dans ediyorlardı. Diğerleri ya zıplıyor ya da iki yana sallanıyordu. Minik periler, delik deşik güve kanatlarıyla havada süzülüyor, Hazel'a bakıp dişlerini gösteriyorlardı. Çalı kahverengisi kıyafetleri ve çiçek yaprakları gibi başlarının üzerinde topladıkları saçlarıyla cüce periler, zar atıp kumar oynuyor, kahverengi cam ya da ahşap kupaları başlarına dikiyorlardı. Sanki içten aydınlatmalı gibi etraflarına ışık saçan daha uzun boylu olanlar, yapraklardan yaptıkları elbiseleri, ağaç kabuğundan korse gibi bedenlerine geçirdikleri yelekleri ve gümüş renkli son derece zarif zırhlarıyla dans ediyorlardı.

İnsana daha çok benzeyen diğer yaratıklar, uzun değnekler üzerinde ortalıkta dolaşıyor, düğüm olmuş ağaç kökleri gibi suratlarıyla aşağıdakilere gülücükler saçıyordu.

Hepsi aynı zamanda hem korkunç hem de çok güzeldi. Hem de hepsi.

Bütün bunların ortasında, tehlikenin farkında olmayan tanıdıklarını gördü. Fairfold sakinleriydi bunlar. Anaokulunda öğretmen olan Bayan Donaldson, çıplak ayaklarıyla baykuş suratlı bir yaratığın karşısında dans

ediyordu. Kapıdan kapıya dolaşıp bıçak bilemek gibi tuhaf işler yapan uzun saçlı Nick, siyah ipek şalını arkasında uçuşturarak, ağzı kulaklarında ortalıkta koşturuyordu. Yanında biri daha vardı. Hazel, genç adamın adını hatırlamıyordu ama daha önce onunla karşılaşmıştı. Kasabadaki süpermarkette, genellikle depo bölümünde çalışıyordu. Bir keresinde reyonlardan birinde elmaları havaya atıp tutarak jonglörlük yaptığına tanık olmuştu. Bunun dışında başkaları da vardı ama yüzlerini göremese bile kıyafetlerinden çok fazla olmadıklarını kestirebiliyordu.

Peki gerçekten insan mıydılar? Yoksa insan kılığına girip kasabada yaşayan periler miydi gördükleri? Eğer insanlarsa, burada olduklarının farkında mıydılar? Yoksa onlar da Hazel'ın geçen gece başına geldiği gibi yataklarında ayakları çamurlu bir şekilde mi uyanacaklardı?

Tanıdıkları arasında sadece insanlar yoktu. Yaratıklardan birini de tanımıştı. Her yerinden kıl fışkıran ve altın renkli böcekleri avuç avuç ağzına atan köşedeki devin adı Etkafa'ydı. Hazel yaratığın, insan etine merakını duymuştu, hatta upuzun keskin kılıcıyla küçücük bir kız olduğu günlerde, devin ininin nerede olduğunu bile tahmin etmişti. Sanki Etkafa da onu tanımış gibi bakıp kırmızıya bulanmış ağzıyla sırıttı.

Devam et, diye kendine hatırlattı Hazel. *Burada direk gibi durma. Dolaş.*

Ağır adımlarla dolaşmaya başladığında nereye gittiğinden pek emin değildi. Henüz Jack'i görmemişti ama buralarda bir yerde olmalıydı. Öte yandan şölende tek başına dolaşmaktan ödü koptuğundan titremesinin

önüne geçemiyordu. Yine de boynuzlu çocuk, canavar ve gizemli Kendi'den gelen gizemli mesajlarla ilgili cevapları bulması gerekiyordu. Yoksa kendini tehlikeye atıp böylesi bir dehşet yaşaması boşuna olacaktı.

Dans edenlerden uzak kalmaya çalışarak tepeyi gezdi. Havadaki gül, şebboy ve adaçayı kokuları başını döndürüyordu.

"İçki ister misin?" diye sordu, kısa boylu, uzun burunlu bir yaratık. Güdük bir kuyruğu ve kargalarınki kadar siyah gözleri vardı. Taşıdığı minik tepside ahşaptan oyulmuş yüksükten biraz büyük sayılabilecek kupalarla içecek dağıtıyordu. "Mısırlar ve ay adına yemin ederim ki daha tatlısını içmemişsindir."

"Yok, teş..." Hazel, yine bir yaratığa teşekkür etmemek için hemen susup başını iki yana sallamakla yetindi. "Ben böyle iyiyim."

Yaratık omuz silkip uzaklaştı ama şu küçücük konuşma bile Hazel'ın tüylerini diken diken etmeye yetmişti. Bütün kuralları bilse de kurallara harfi harfine uymak oldukça zordu. Ağzından tahmin edemeyeceği bir kolaylıkla yanlış bir şey kaçırabilirdi.

Kızıl kahve saçlarını kalın beliklerle örmüş bir kadın, keçi başlı kavalyesiyle yanından geçerken bir kahkaha attı. "Bir keresinde benim resmimi çizmemiş miydin sen?" diye sorduğunda Hazel şaşırdı.

Bir an için bunun mümkün olup olamayacağını düşündü. Sonra birden hep sonu Ben'in yeteneğine bağlanan eski hikâye aklına geldi. "Annemi kastediyorsunuz."

Kadın kafası karışmış gibi kaşlarını çattı. "O kadar eski

olabilir mi? O zaman şimdiye iyi bir müzisyen olmuşsundur! Lütfum karşılığında bana bir şarkı besteler misin?"

Hazel başını iki yana salladı. "Müzisyen olan ağabeyim. Ben o zaman henüz doğmamıştım, üstelik müzikte berbatımdır. Şarkı söylememi istemezdiniz." Peri kadına, Ben'in sihirli yeteneğinden neredeyse nefret ettiğini söyleyip söylememeyi aklından geçirdi ama bunun perilerin nezaket kurallarına uygun olacağından şüpheliydi. "Ama şey... Ben'e sizi gördüğümü söyleyebilirim."

"Söyle," dedi peri kadın. "Gelip Melia için müziğini çalsın, ben de dilinden yakutlar düşmesini sağlayayım."

Bu bir iyilikten çok tehdide benziyordu; yine de Hazel başını salladı çünkü başka ne yapabileceğini bilmiyordu. Sonunda hafifçe eğilip selamlayarak yanlarından ayrıldı. Hızla ilerlerken eğlenen kalabalığı dirsek atarak yarıyordu. Flütçü ve kemancıların, pudra gibi kanatları olan iğne inceliğindeki perilerin, sisten kıyafetlere bürünmüş simsiyah dudakları ve dilleri olan yemyeşil kadınların, omuzlarına dökülen saçlarının tepesine dallardan ördükleri taçları takan uzun parmaklı kızların, devasa kol ve bacaklarını yosunların kapladığı, ağızları taş gibi dişlerle dolu iri yarı, eğri büğrü yaratıkların yanından geçti.

O arada biri kolunu kavradı. Kolunu kurtarmak için hızla çekip kızgınlıkla döndüğünde kim olduğunu gördü.

"Hazel." Biraz paniklemiş gibi görünen Jack nefes nefeseydi. "Seni bulamadım."

"Beni bıraktın." Hazel'ın sesi, niyetlendiğinden daha sert çıkmıştı.

"Tam arkamdaydın," diye üsteledi Jack.

"Merdivenlerdeki gibi peşimden geleceğini sandım."

"Eh, öyle olmadı," dedi Hazel.

Jack'in yanında biri vardı. Gümüş kahverengi ağaç gövdesinden teni olan uzun boylu zayıf bir peri kadındı bu. Gözleri sürekli renk değiştiriyor, bir altın kıvılcımlar çakıyor, ardından zümrüt yeşiline dönüyordu.

Jack'in Elf annesinden başkası olamazdı. Gözleri tıpkı hikâyede anlatıldığı gibiydi.

"Kızıl saç," dedi kadın, Hazel'ın başını iki yana eğip inceleyerek. Sonunda saçlarını tepesinde toplayıp topuz yaptı. "Kızıl saçlıların cadı olduğu söylenir. Sen de cadı mısın, çocuk?"

"Hayır efendim," dedi Hazel, en azından nazik davranması gerektiğini hatırlayarak.

"Peki, burada ne işin var? Ya da şöyle sorayım: Seni kim getirdi?"

"Kendi," dedi Hazel, ismin kadında bir çağrışım yapmasını umarak.

"Ah, sen ne hınzırsın!" dedi Elf kadın kaşlarını çatarak.

"Kim olduğunu biliyorsunuz demek!" dedi Hazel, heyecandan nefesi neredeyse kesilirken. "Lütfen söyleyin."

"Nasıl hatırlamazsın?" Kadının çatık kaşları, çenesini tutması için Hazel'a bir işaret oldu. Kadın dönüp upuzun parmağını Jack'e doğrulttu. "Bence seni buraya bu çocuk getirdi. Ondan başkası olamaz. Ve çok büyük bir yanlış yaptı. Her ne arıyorsan, burası sana göre değil."

Hazel, Fairfold'dan bahsetmeden nasıl bir cevap verebileceğinden emin değildi. Jack'in uyarılarını da hatırlayınca konuyu Kendi'ye nasıl getireceğini de kestiremi-

yordu. "Jack mi? Ah evet, beni buraya o getirdi ama..."

Peri kadın ikisinin etrafında dolanırken Jack, kadından korumak istercesine Hazel'ı kendine çekti. Annesinin sesi yükseldi. "*Jack* mi? Sana bu adı mı verdiler? Karındeşen Jack gibi mi? Yoksa Çakal'ın kısaltması mı?"*

Jack, "Bu türden gösterişli isimler pek bana göre değil. Bugünlerde sadece Jack ismini tercih ediyorum," diye karşılık verdiğinde Hazel güldü. Daha doğrusu ağzından küçük bir havlama gibi kaçan kahkahaya engel olamadı. Kendisini bu kadar gergin hissederken Jack'in her zamanki esprili hazırcevaplığı hem sürpriz olmuş hem de rahatlamasını sağlamıştı.

"Fairfold'ta takılmak istiyorsa ben ne yapabilirim? İnsan evladı oyunu oynamak istiyorsa, bana ne? Ölümlülerin yemeklerini yiyebilir, ölümlülerin yataklarında uyuyabilir, ölümlü kızları öpebilir ama asla insan olamayacak. Her zaman rol yapacak." Kadın, doğrudan Hazel'la konuşsa da Jack'e laf soktuğu açıktı. Hazel, onların daha önce kaç kere bu konuda tartıştıklarını merak etti.

Jack sırıttı. "Ekildiğin yerde büyürsün," dedi. Hazel bu deyimi daha önce de duymuştu ama o zaman tuhafına gitmiş, pek anlam verememişti.

Kadın istifini bozmadı. Gözleri hâlâ Hazel'daydı. "Demek destandaki gibi onu beyaz atından çekip indirmeye geldin, ha? Yoksa onu bizden mi kurtaracaksın?" diye sorarken, uzun parmaklarıyla tepelerindeki devasa köklerden oluşan kubbeyi işaret ediyordu. "Ah, belki de

* İngilizce'de 'çakal' kelimesinin karşılığı 'jackal'dır. -ed.n.

o seni kurtarmak için buradadır?"

"Yeter," dedi Jack, bir kolunu Hazel'a siper ederek. "Bu kadar yeter, tamam mı? Onunla böyle konuşmaktan vazgeç."

"Unutma, kan kanı çeker," dedi kadın.

Uzun boylu şövalyelerden biri yaklaşıp onları hafifçe eğilerek selamladı ve bakışlarını Hazel'a dikti. Gümüş zırhı parlıyordu, altın omuz paletlerinin üzerine acıyla çığlık atan insan yüzleri işlenmişti. "Akçakral onu görmek istiyor."

Jack'in Elf annesi başını sallayıp oğluna bir bakış fırlattı. "Kralımızın lütfuna mazhar oldun," dedi ama sesi söylediklerini yalanlarcasına soğuktu.

Hazel, elbette Akçakral'a dair anlatılanları duymuştu. Kasaba halkı her gündönümünde ona özel hediyeler bırakırdı. Hava kötüleştiğinde, Akçakral'ın kızgın olduğunu söylerlerdi. Mevsimler şaşırdığında, onun uyuyakaldığına yorulurdu. Hazel, onun gerçek biri olabileceğini hiç düşünmemişti. Öylesine güçlü ve uzak bir figürdü ki onun bir efsaneden başka bir şey olabileceğine ihtimal vermemişti.

"Yolu gösterin," dedi Hazel şövalyeye.

Jack onunla gitmeye yeltendiğinde annesi kolunu tutup uzun ince parmaklarını koluna sardı. Her ne kadar saklamaya çalışsa da sesinde samimi bir korku vardı. "Sen değil. Sen benimle kalıyorsun."

Jack başını havaya dikip ona döndü. İnsan kıyafetleriyle bile, soyunun asaletini yansıtıyordu. "Marcan'ın insanlarla arası pek iyi değildir," dedi. Bakışları şövalyeye

kaydı. "Öyle değil mi?"

"Kimse seni çağırmadı, *ikame*," dedi şövalye pis pis sırıtırken. "Hem, Hazel'ın benimle gelme konusunda bir sorunu yok. Daha önce de kılıçlarımız çarpışmıştı."

Hazel, onun ne demeye çalıştığından emin değildi. Belki çocukken savaştığı yaratıklardan biriydi. Her halükârda Jack itiraz etmeye hazırdı. Sanki silah aranıyormuş gibi elini kotunun cebine kaydırdı.

"Sorun değil," dedi Hazel. "Jack, gerçekten ben iyiyim."

Jack'in elf annesi, uzun gövdesiyle eğilip oğlunu alnından öptü. Onun kaybettiği oğlunu özleyebileceği Hazel'ın aklına hiç gelmezdi. Hatta Jack'in Gordon'larla birlikte yaşamaya başlamasının hikâyesinde, karşı tarafın da ayrı bir hikâyesi olabileceğine ihtimal vermemişti. Ama şimdi kendisini merak etmekten alamıyordu.

"Ölümlüler seni hayal kırıklığına uğratır," dedi kadın, dudaklarını alnından ayırmadan fısıltıyla.

Dişlerini sıkan Jack ateş saçan gözlerle geriledi ama Marcan'ın Hazel'ı toprak zeminde uzaklaştırmasına izin verdi.

Akçakral, Hazel'ın yukarıdan gördüğü üzere muhteşem taş bir tahtta oturuyordu. Koçlarınkini andıran boynuzları, kaşlarının üzerinden kıvrılarak uzuyordu. Üzerindeki minik bronz pullardan oluşan parlak zırhı, tıpkı Hazel'ın küçükken hayal ettiği gibi bir ejderhanın pullarını andırıyordu. Yemyeşil berrak ve parlak gözleri, insanın aklına zehirli iksirleri, hatta gündelik hayattaki gargara sularını getiriyordu. Her parmağında, incelikle

işlenmiş farklı yüzükler vardı.

Kucağında altın bir kılıçla süslü bir kalkan duruyordu. Hazel bir an için bunun kaybettiği kılıcı olduğunu düşündü. Fakat adım atacak gibi olduğunda, kılıcın kabzasının çok daha sade olduğunu gördü. Bütün şövalyelerde benzer kılıçlar vardı. Hepsi parlak bir metalden dövülmüşlerdi, volkan camından kınlarında cilalı güneş gibi parlıyorlardı.

Akçakral'ın ayağının dibine, çıplak bir yaratık çömelmişti. Bu, Hazel'ın yıllar önce anlaşma yaptığı periydi. Kediye benzeyen yaratık, soluk kızıla çalan bir tene sahipti. Yaratık yarı açık gözkapaklarının arasından ona baktı. Sonra pençeyi andıran uzun tırnaklarıyla el salladı.

Hafıza kaybı ve canavarlarla ilgili özenle hazırladığı sorular, Hazel'ın aklından uçup gitmişti. Bir dizinin üzerine çöktü. Bunu yaparken, ışığı yansıtan gümüş bir para gibi süslü taşların arasında parlayan bir şey gördü.

"Sör Hazel," dedi Akçakral, öne eğilip ürkütücü gözleriyle onu süzerek. Bütün yakışıklı masal prensleri gibi hem çok güzel hem de dudağının kenarındaki zalim kıvrım nedeniyle aynı zamanda korkunç görünüyordu. "Buraya gelmeni emrettiğimi hatırlamıyorum."

Hazel başını kaldırıp ona bakarken şaşkındı. "Yok, ben..."

"Aslında dolunay şölenine *asla* gelmemeni söylediğimi çok iyi hatırlıyorum. Üstelik dün gece bizimle avlanmana büyük ihtiyacımız varken çağrıma kulak asmadın. Bizimle anlaşmanı hemen unuttun mu? Küstahlığınla bana meydan okuyorsun, Hazel Evans. Bütün yüreğinle

istediğin dileğini yerine getirmedim mi? Seni dostlarımdan biri yapmadım mı? Bilesin, bunları senden kolayca geri alabilirim. Bana hizmet etmenin çok daha berbat yolları var."

"Ben..." Hazel, konuşmak üzere ağzını açtı ama kelimeler bir türlü gelmedi.

Akçakral birden kahkahalarla gülmeye başladı. "Ah," dedi, Hazel'ı annesiyle karıştıran peri kadından farklı bir edayla. "Sen benim Hazel'ım değilsin, yanılıyor muyum? Sen benim şövalyem değilsin. Sen, gündüz yaşayan Hazel Evans'sın."

BÖLÜM 14

Hazel olduğu yerde çakılı kalmıştı. Şölenin sesleri, şimdi kulaklarındaki bir uğultudan başka bir şey değildi.

Sör Hazel, demişti Akçakral.

Jack'in Elf annesi de ona tuhaf bir şey sormamış mıydı? *Demek destandaki gibi onu beyaz atından* çekip indirmeye *geldin, ha? Yoksa onu bizden mi kurtaracaksın? Ah, belki de o seni kurtarmak için buradadır?* Birinin beyaz attan çekilip indirildiğine dair destanı duymuştu. Perilerin kraliçesinin hizmetine girmek zorunda bırakılan ve cesur bir ölümlü kız olan Janet tarafından kurtarılan insan şövalye *Tam Lin*'in hikâyesiydi bu.

Hazel, cevizle gelen mesajı düşündü. *Borcunu ödemen için yedi yıl kaldı. Oysa pişman olmaya vaktin kalmadı.* Bir de onu buraya getiren şövalyenin söyledikleri vardı. Sözüm ona daha önce kılıç çarpıştırmışlardı.

Ne düşüneceğini bilemiyordu.

"Nasıl..." diyebildi zorlukla.

"Yaptığın anlaşmayı hatırlamıyor musun?" Akçakral öne eğildiğinde boynuzları da birlikte geldi.

"Size hayatımın yedi yılını söz vermiştim. Bunu unutmam mümkün değil." Hazel derin bir nefes aldı. Sinirleri yatışmaya başlamıştı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atarken sırtını dikleştirip kendini söz savaşına hazırladı. Sonuçta öyle ya da böyle aradığı cevaplar buradaydı. Sadece doğru soruları doğru bir şekilde sorması yeterdi. "Ama... size borcumu ödediğimi mi söylemek istiyorsunuz? Ben hatırlamıyorum... bunu yaptığımı hiç hatırlamıyorum."

Kral sabırla gülümsedi. "O hatıraları senden aldığım için cömert bir kral sayılmaz mıyım? Her gece, uykuya daldıktan sonra, şafak vakti başın yeniden yastığa değene kadar benimsin. Her gece emrimdeki şövalyemsin. Gündüzlerin senindir. Sende her zaman potansiyel vardı ve ben bu potansiyele rehberlik ettim. Seni benim sağ kolum yaptım."

Hazel, haftalarca uyumayan insanların öleceğinden emindi. Hele *yıllarca* uyumamak saçmalık derecesinde komikti. Dahası geceleri bu tepenin altında şövalyeler tarafından tıpkı onlar gibi olmak üzere eğitildiğini düşünmek akla mantığa sığmazdı. Akçakral'ın tahtının yan tarafında dikilen üç şövalyeye baktı. Fi tarihinde yapılmış bir tablodan çıkmış gibi görünüyorlardı. "Bunun olması pek mümkün değil," dedi.

Sanki yeterli bir açıklamaymış gibi elini havada sallayan Akçakral, "Ama mümkün," demekle yetindi. Hem

soru hem de cevap sihirdi. "Pencerene geldik, her gece seni uçurup sarayımıza getirdik. Hayatın boyunca hayal ettiğin şövalye oldun."

Nefes al, diye hatırlattı kendine Hazel. *Nefes al.*

Philadelphia'dayken üstünden bir türlü atamadığı yorgunluğu hatırladı. En azından şimdi bu yorgunluğun nedenini biliyordu. Annesinin söylediği gibi sebep ergenlik sancıları değildi. "Ben hiç sizin şövalyeniz olma hayali kurmadım."

"Sahi mi?" diye mırıldandı Akçakral, sanki Hazel'ın içini ondan daha iyi okuyabildiğini düşünüyormuş gibi. "Anlaşmamızı gündüz hayatında anlatmanı yasaklamıştım ama şu anki şaşkınlığın karşısında keyif almıyor da değilim."

Hazel, ne söyleyeceğini bilmiyordu. Kendinden kuşku duyar olmuştu. Hayatı boyunca değer verdiği her şeye ihanet etmiş gibi hissediyordu ama bu ihanet duygusunun ne kadar derinlere indiğinden emin değildi. Şövalyelerle birlikte at sürüp, dudaklarında zalim bir sırıtışla insanlara acı çektirdiği rüyasını hatırlayınca ürperdi. Gerçekten öyle biri mi olmuştu?

Kral güldü. "Eee, Sör Hazel, madem şövalyem olarak gelmedin, niye buradasın?"

Hazel'ın hızlı düşünmesi gerekiyordu. Güveninin neredeyse sıfırlandığı diğer hayatına dair bütün düşünceleri geriye itmeliydi.

Akçakral, muhtemelen Severin'in tabutunu kırdığını biliyordu. Ben'in peşinden ormana gittiği için bütün gece uyumadığından, diğer kimliği devreye girmemişti.

Haliyle bu konuda sorgulanmamıştı. Ve kral geceleri başka bir kimliğe bürünmesini istemediği için gizemli Kendi olması mümkün değildi. Yani Hazel'ın şövalye kimliğinin, bu sarayda birlikte çalıştığı biriyle ittifak kurmuş olması gerekirdi.

Hazel'ın gözleri, Akçakral'ın ayaklarının dibinde yatan yaratığa kaydı. Yedi yıl anlaşmasını bu yaratıkla yapmıştı ve yaratık anlaşmayı Akçakral adına yaptığına göre belki hâlâ Hazel'ı etkileme gücü vardı.

"Fairfold'daki canavar yüzünden buradayım. Onu nasıl öldürebileceğimi öğrenmek için geldim."

Kralın eli gümüş süslemeli kupasına giderken gülümsemesi soğuktu. Kupayı dudaklarına götürdü. Etrafındaki birkaç dalkavuk gülüştü. "Canavarın adı Keder. Sertleşmiş ağaç gövdesinden teniyle peri metallerini bile bükebilecek güçte kadim ve korkunç bir yaratık. Onu öldüremezsin. Sen sormadan söyleyeyim; dokunduğu anda damarlarına nüfuz eden yosun sayesinde getirdiği uykunun tek panzehiri, kendi özsuyu olan kanıdır. Peki söyle bakalım, Hazel Evans? Yeni bir anlaşmaya ne dersin?"

"Ne tür bir anlaşma?" diye sordu Hazel.

"Canavar şu anda Severin'in peşinde. Uzun yıllar sonra, onu kontrol etmenin bir yolunu keşfettim. Şu anda benim emrimde." Akçakral, kemikten yüzüğünü göstermek için elini kaldırdı ve Hazel'ın yüzünü ekşitmesine aldırmadan devam etti. "Bana Severin'i getirirsen, canavarı Fairfold'dan çekerim. Hatta halkımın kasabayı korumasını sağlarım. Hayat yine eskisi gibi olur."

Hazel öyle bir şaşırdı ki küçük bir kahkaha attı. "Severin'i getirmek mi?" Kral, ayı ve yıldızları getirmesini istemiş olsa aynı şeydi.

Kral, eğleniyormuş gibi görünmüyordu. Hatta sabırsızlanmaya başlamıştı. "Evet, şövalyeme bu emri vermek istemiştim ama dün gece gelmedin. Bu geceyi de sayarsak, bana iki gece borçlusun. Keder, boynuzlu oğlanın peşinde. Hapishanesinden kaçan oğlumdan bahsediyorum. Canavar, Severin'e yardım eden herkesi öldürüp gazabımla yüzleşmesi için onu karşıma getirecek."

Severin'i ona getirmek. Oğlunu. Hayallerindeki prensi. Gerçek bir prens. Bunu gerçekten yapabilir miydi? Hazel merak ediyordu. Tekrar gülmekten korkuyordu. Her şey çok saçma geliyordu. "Neden ben?" diyebildi.

"Bir ölümlünün onu yenmesinin daha uygun olacağını düşünüyorum," dedi Akçakral. "Şövalye yanın beni hafife almaman gerektiğini bilir ama oğlumu uyarmak gibi romantik hayallere kapılman ihtimaline karşılık seni uyarmama izin ver. Halkına zalimlik yaptığımı düşündüğünü biliyorum ama parmağımın tek hareketiyle neler yapabileceğimi görmen iyi olur." Şövalyelerinden birine döndü. "Bana Dikensiz'i getir."

Birkaç dakika sonra grimsi teni ve sivri kulaklarıyla sinirli görünen bir yaratık, kirli şapkasını önünde tutarak Akçakral'ın önüne geldi.

"Kasabada ne tür zevkler yaşamana izin veriyorum, Dikensiz?"

Cin omuz silkti. "Çok az. Krema çalıp tabak çanak kırıyorum. Bir keresinde kadının biri bulaşık suyunu

üzerime döktüğünde onu suda boğdum. İzin verdiğinizden daha fazlasını asla yapmadım."

Hazel, duyduğu korkunç şeylerin böylesine rahatça anlatılmasına şaşırıp kalmıştı. Ama şaşıran başka kimse yoktu. Akçakral, yaratık sanki normal peri kaprisi yapıyormuş gibi ona bakıyordu. Belki ona göre gerçekten de kapristen başka bir şey değildi. "Yine de daha ileri gitmelerine izin vermediniz, değil mi?" diye sordu krala.

"Siz ölümlülerin ne kadar aptal olduğunu görmek adına çok daha fazlasına izin verdim. Ama şimdiki soruma özellikle dikkat etmeni isterim." Akçakral, Dikensiz'e döndü. "Sana istediğini yapma izni verseydim, neler yapardın?" Sonra yan gözle Hazel'a baktı.

"Ne mi yapardım?" Ufak cinin şehvetle attığı kahkaha, Hazel'ın tüylerini diken diken etti. "Yangın çıkarır, içindeki insanlarla birlikte evleri yakardım. Kemikleri sızlayana kadar onları çimdiklerdim. Yemek yiyememeleri için onları lanetler, sonra geriye kalanı iştahla kemirirdim. İzin verseniz ne mi yapardım? Neler yapmazdım ki?"

"Kestanenin bir zamanlar bilgelik kaynağı sayıldığını biliyor muydun?" diye sordu Akçakral. "Akıllı ol, Hazel. Dikensiz, ordumdaki en az tehlikeli yaratıklardan sadece biri. Kemik Gelin'in ya da Etkafa'nın bu soruya nasıl bir cevap verebileceğini düşün. Benim muhteşem canavarım Keder'i düşün. İyi niyetimi denemeye kalkma. Ya Severin'i bana getirirsin ya da Fairfold'u yerle bir ederim. Birtakım planlarımı yürürlüğe koydum ve bunların bozulmasını istemem. Keder, şu anda Severin'in peşinde ama canavarıma başka işlerde ihtiyacım var."

Hazel, nefes alamadığını hissediyordu. Arkadaki müzik hâlâ çalıyordu, insanlar dönerek dans ediyor, kahkahalar atıyordu ama şölen bulanık bir hayalden ibaretti. Sanki konuşma yeteneğini tümden yitirmişti. Kralın tehdidi öylesine göz korkutucu ve dehşetliydi ki Hazel kulaklarına inanmakta zorlanıyordu.

Akçakral'ın gözlerinden okuduğu kadarıyla konuşması da beklenmiyordu sanki. Bir bebeğin beşiğine dönmesini bekliyor gibiydi. Ama Hazel bir şey söylemeden duramazdı.

Boğazını temizleyerek, "Keder'i kasabanın üzerine salarsan, seni durdururum." dedi.

Kral zalimlere yakışır bir kahkaha attı. "Sen mi? Bir çalıkuşunun fırtınayı durdurduğu gibi mi? Hadi git Sör Hazel, git de şölenin tadını çıkar. Yarın vakit kaybetmeden ava çıkacaksın. Sana iki gün, iki gece veriyorum."

Omuzlarında çığlık atan insan yüzleri işlenmiş apoletleri olan şövalye, Hazel'ı dirseğiyle dürttü. O sırada bir lavta çalmaya başladı. Dikensiz iki büklüm selam vererek geriledi ve kalabalığın içinde gözden kayboldu. Hazel, huzurdan çekilmesi gerektiğini anlamıştı.

Akçakral, "Ah," dediğinde Hazel tekrar ona baktı. "Bir şey daha var. Oğlumun bir kılıcı var. Onu benden çaldı. Kılıcı getirirsen, yedi yıllık borcunu silerim. Şimdi sana bu görevi vermeme sevindin mi?"

"Sana ne zamandır hizmet ediyorum?" dedi Hazel. "O sözü neredeyse on bir yaşımda vermiştim. Şimdi on altı yaşındayım. Arada aşağı yukarı beş yıl var."

"Ama bana sadece yarısı kadar hizmet ettin," dedi

Akçakral. "Bana hâlâ gündüz saatlerini borçlusun."

Hazel, uyuşmuş gibi kalabalığa yöneldi. Sonunda Jack'i altın tabaklarla dolu bir masanın yanında buldu. Tabaklardaki narların yakut taneleri göz alıyordu. Onların yanında buğulu eriklerle neredeyse kararmış sayılacak kadar mor üzümler vardı.

Jack, kendi halkının arasında. İçten içe bunu hep bilmişti ama gözleriyle görüp gerçekten inanması için onu burada görmesi gerekiyordu. Gizli saklı, hem güzel hem de korkunç bu tepedeki her şey Jack'in aşina olduğu şeylerdi. Buradaki korkunç ve acımasız varlıklara yabancı değildi.

Ama bu çok açık olduğu halde, Hazel için Jack, yabancılar denizinin ortasındaki en tanıdık kişiydi.

"Ne dedi?" diye sordu Jack merakla. Hazel, elini tutunca biraz rahatladı. "Bir şey bulabildin mi?"

Hazel başını iki yana salladı. Bütün gözler ve kulaklar üstlerindeyken, Jack'e bir şey anlatmak istemiyordu. Hem söyleyemeyeceği ama bir şekilde halletmesi gereken bir sırrı daha olmuştu.

Atılacak ilk adım: Geceleri gerçekten kötü yürekli bir şövalye olup olmadığını öğren.

İkinci adım: Mesajları kimin gönderdiğini öğren. Severin'in tabutunu kırmasını sağlayan kişinin, mesajları gönderen kişiyle aynı olup olmadığını öğren. Kılıcın onda olup olmadığını öğren.

Üçüncü adım: Kendi'nin dost mu, yoksa düşman mı olduğunu öğren.

Dördüncü adım: Severin'i Akçakral'a getirmenin yollarını düşün.

Yere oturup ağlamak istiyordu. Bu kadarı fazlaydı. Daha fazlasını kaldıramayacaktı. Ama buraya kadardı. Bunun üstesinden gelebilirdi ve elinden geleni ardına koymayacaktı.

"Geri dönmeden bir şeyler yapmak ister misin?" diye sordu Jack. Üzerine bir tür afacanlık ve rahatlık gelmişti. "Dans edebiliriz."

"Dans olmaz," dedi Hazel, kendini sırıtmaya zorlayarak. "Kural kuraldır."

Jack elinden çekip onu gizli tepenin ortasına çekti. Sanki hayatı boyunca tanıdığı, ağabeyinin en iyi arkadaşı olan ve her zaman sonuna kadar güvendiği Jack, kendinden uzaklaştığında bambaşka biri gibi olmuştu. "Botların parçalanmadan önce bırakırız. Şafak sökene kadar dans etmemize gerek yok. Sözüm söz. Yoksa inanmıyor musun?"

Şölen tuhaf olduğu kadar güzeldi de. Belki Jack ona, öteki hayatında tanıdığı Hazel'a, şölenin ne kadar güzel olduğunu kanıtlamak istiyordu. Oysa her şey o kadar üst üste gelmişti ki Jack'in bu konuda dürüst davranma arzusu konusunda Hazel ne kadar anlayışlı olabileceğinden emin değildi.

Gözlerini devirdi. Ama Akçakral'ın tehditlerinden sonra kafasını biraz olsun dağıtabilmek için yanıp tutuşuyordu. "Boş sözler bunlar."

Jack'in yüzündeki gölgeler dalgalandı. Sonra sırıtıp onu piste çekti.

Çalgıcılara yaklaştıkları anda şarkılar Hazel'ın beynini ele geçirdi. Şölene ilk geldiğinde hissettiği sancıları

yeniden baş gösterdi, kemikleri sızlarken vücudu iradesi dışında hareket etmeye başladı.

Ortam aynı zamanda hem tatlı hem de vahşiydi. Küçüklüğünden beri cesarete, onura ve şansa dair hayal ettiği bitmek bilmez hikâyelerin içine düşmüştü sanki. Neşe bir alev dalgası gibi bütün vücudunu dolaşırken diğer dansçılarla birlikte döndü. Müzik her notasıyla onu ele geçirmişti. Eğleniyor, sonra biraz korkuyor, sonra tekrar keyifleniyordu. Jack'le el eleydi. Sonra el beline kaydı. Ardından temas koptu. Hazel onu aramak için etrafına bakındı ama ortadaki kemancının etrafında dönüp duran bir sürü yaratık vardı. Kalın kaşlı, saçlarını örüp başında taç haline getiren ve güldüğünde neredeyse çığlık atıyormuş gibi görünen bir kız... Pençe gibi ellerini başka bir oğlanın üzerinde dolaştıran bir oğlan... Tepelerindeki kubbe, çok uzaklarda kalmış bir geceyi, uçuşan ışıklar ve köklerden oluşan bir çatıyı andırıyordu. Jack birden yanında belirdi. Bedenleri dansın ritmiyle arada bir buluşuyor, Hazel onun vücudundan yayılan gücü ve sıcaklığı hissedebiliyordu.

Hazel ayakları ağrıyana, bütün kasları sızlayana kadar, bütün tasaları silinip gidene kadar, bir kol beline sarılıp onu dans edenlerin arasından çekene kadar dans etti.

Birden kendilerini toprağın üzerinde buldular. Jack gülüyordu. Alnı terden boncuk boncuk olmuştu. "Çok güzel, değil mi? Eşi benzeri yok," dedi.

Hazel'ın başı dönüyordu. Aynı zamanda, çok sevdiği birini kaybetmiş gibi içini keder sarmıştı. Dört ayak üstünde dönerek dans eden perilere doğru ilerledi. Onların

arasında dans ederse, sanki her şey yoluna girecekti.

"Hey, dur bakalım!" diyen Jack onu çekerek dans edenlerden uzaklaştırdığında Hazel afalladı. "Yapma. Hadi tatlım, gitme zamanımız geldi. Üzgünüm. Seni böyle kötü yapacağını düşünemedim."

Tatlım. Bu kelime havada asılı dururken, Hazel içine düştüğü puslu rüyadan uyanır gibi oldu. Ama hayır, Jack bunu öylesine demiş olmalıydı. Hem insanlar sadece kayıp kedileri, bıcırık bebekleri ve eski filmlerde sevgilileri için *tatlım* derdi. Gözlerini kırpıştırıp Jack'e bakarken biraz daha ayıldı.

Jack yine kahkaha attı, fakat bu sefer biraz endişeliydi. "Hazel?"

Hazel utanarak başını salladı. "Tamam, artık iyiyim."

Jack kolunu onun omzuna atıp yarı sarılır gibi yaptı. "Güzel."

O sırada dans pistinden koşup gelen bir kız Jack'in yakasına yapıştı. Hazel daha ne olduğunu anlayamadan da dudaklarını Jack'in dudaklarına yapıştırdı.

Delikanlının kolu Hazel'ın omzundan kayıp eli yana düşerken gözkapakları titreşerek kapandı. Kızın kıpkırmızı büyük bir ağzı, çok açık bir maviye çalan teni ve dağınık kahverengi saçlarına taktığı mavi gülleri vardı. Denizcileri fırtınanın göbeğine dümen kırmaya itecek kadar olağanüstü güzellikteydi. Hazel, onların daha önce tanışıp tanışmadıklarını, tanışıyorlarsa nasıl tanıştıklarını elbette bilemezdi, fakat Jack'in boyun kaslarıyla peri kızın onun beline yapışan, oradan da pantolonunun içine kayan parmaklarını izlerken yanaklarının alev alev

yanmasına engel olamıyordu. Nasıl hissetmesi gerektiğini kestiremiyor, aynı zamanda her ne hissediyorsa bir an önce kaybolsun istiyordu. Jack, kızdan uzaklaşıp sersemlemiş gözlerle Hazel'a baktı.

O sırada, kıpkırmızı şarapla dolu gibi görünen kupalarla, altın zırh giymiş bir yaratık yanlarından geçiyordu. Peri kız kupalardan birini alıp dudaklarına götürdü. Sonra Hazel'a döndü.

Ve bu sefer, ateşli bir şekilde onu öptü. Hayrete düşüp afallayan Hazel geri çekilmedi, kızdan kaçmadı. Kızın yumuşacık dudaklarını ve içtiği şarapla serinleyen dilini dudaklarında hissedebiliyordu. Zaten kız, birkaç saniye sonra, ağzında tuttuğu şarabı Hazel'ın ağzına boşalttı.

Sakın yemeklerini yeme, sakın içeceklerini içme. Bu en önemli, en çiğnenmemesi gereken kurallardan biriydi. Çünkü bu yemeklerin tadına vardıktan sonra, başka her şey tatsızlaşır, yediğin her şey küle ya da toza benzerdi. Ya da delirip başına şapka niyetine kocaman bir mantar geçirerek, hayali çekirge ordusunun peşinde olduğun inancıyla kasabada oradan oraya koşmaya başlardın. Hatta muhtemelen ikisi birden olurdu.

Hazel, aptallık ettiğinin farkındaydı. Başının nasıl bir belada olduğunu da çok iyi biliyordu.

Yine de şarap, bir yıldız yağmuru gibi boğazından aşağı akıp gitti. Jack'e bakıp aptal aptal sırıttı. Sonra kulaklarındaki kükremeyle birlikte her yer kararda.

BÖLÜM 15

Ben, Hazel'ın odasının kapısında durmuş, inanamayan gözlerle kardeşinin yatağına, daha doğrusu yatağın üzerinde tükenmez kalemle karalanmış kâğıt parçasına bakıyordu:

Sakın Jack'e kızma. Götürmesini ben istedim. Sadece iyi olduğumu ve yalnız başına kalmayacağını bilmeni istiyorum.

Kırık elini duvara indirdiğinde yüzünü acıyla buruşturdu ve parmaklarına yapışan boya parçalarına kaşlarını çatarak baktı. Öfkelenmişti. Hazel'a, kendine, bütün dünyaya kızgındı.

Hazel'ın prensi özgür bıraktığı halde neden *böbürlenip* hava atmadığını, yağmurda aptal gibi ormana gitmesine neden engel olmadığını, neden hiçbir şeye anlatmadığını anlayamıyordu.

Belki kalbini kırmak istememişti. Ama bu bile Ben'in

kendisini dayanılmaz bir şekilde ezik hissetmesine neden oluyordu.

Hazel, hayatın getirdiklerine meydan okumayı kendine görev edinmişti, hep öyle biri olmuştu. Her zaman insanları, kasabayı, eksiklikleriyle yüzleşmek zorunda kalmasınlar diye annesiyle babasını, avı bıraktıktan sonra ödlekliğiyle yüzleşmek zorunda kalmasın diye Ben'i korumak için elinden geleni ardına koymamıştı. Okul saldırıya uğradığında herkes paniklerken, Hazel içeride kalıp Molly'ye yardım etmişti. O gün kapıdan nasıl çıktığını unutamıyordu; o bildik kasıntı yürüyüşüyle sihir gücüne ve perilerin lütfuna ihtiyacı olmadığını açıkça ortaya koyuyordu.

Ben hikâyeler anlatırdı. Hazel o hikâyelerin ta kendisi olurdu.

Hazel cesurdu. Bu akşam kaçıp gittiği için aynı zamanda tam bir gerzekti.

"Ben?" diye seslendi annesi aşağıdan. "Her şey yolunda mı? Bir yere mi çarptın?"

"İyiyim," diye seslendi Ben. "Her şey yolunda."

"Hadi o zaman aşağı gel. Kardeşini de getir."

Annesi mutfaktaydı. Babasının boya lekeleriyle kaplı bol gömleklerinden birini üzerine geçirmiş, buzdolabında son kullanma tarihi geçen yiyecekleri ayıklıyordu. Ben içeri girince elindeki küflenmiş yoğurt kabından başını kaldırdı. "Baban aradı. Birkaç günlüğüne gidip Queens'te yanında kalmamızı istiyor."

"Ne? Ne zaman?"

Annesi, plastik kabı çöp kutusuna attı. "Kardeşinle

hazır olduğunuz anda. Bu kasabadan bazen gerçekten nefret ediyorum. Son günlerde olanlar tüylerimi diken diken ediyor. Hazel nerede?"

Ben iç çekti. "Gidip bulayım."

"Yanınıza fazla bir şey almayın."

Ben, bir an için tüylerinin diken diken olduğunu söylerken annesine aslında *korktuğunu* mu kastettiğini sormak istedi. Gerçekten *kötü* şeylerle karşılaştığında nasıl sakin kaldığını öğrenmek istiyordu. Ben böyle durumlar karşısında bazen aklını yitirecek gibi oluyordu çünkü.

Dışarı çıktı. Ne yapabileceğinden emin değildi, o yüzden sonraki bir saat boyunca evin önündeki basamaklarda oturup tohumları patlayana kadar yerden kopardığı tilkikuyruklarına düğüm üstüne düğüm attı, hâlâ biraz aydınlık olan gökyüzündeki ayı seyretti. Hazel'ı korumak onun göreviydi, sonuçta Hazel onun küçük kardeşiydi ama annesi eninde sonunda onun evde olmadığını anlayacaktı.

Ben, sonunda kalkıp tel kapıyı ardından çarptı.

"Hazel yok," dedi.

Annesi ona döndü. "Nasıl yani?"

"Ne nasıl yani?" dedi Ben. "Gitmiş. Burada değil. Muhtemelen kasabada neler olup bittiğini anlamak için saatler önce evden çıkmış."

Annesi saçma sapan konuşuyormuş gibi ona baktı. "Ama bu çok tehlikeli."

Ben kendine hâkim olamadan kıkırdayarak merdivenleri tırmanmaya başladı. "Evet, biliyorum."

Jack'i aramayı denedi ama karşısına doğrudan tele-

sekreter çıktı. Hazel'ın telefonu yatağının üzerindeydi. Ben bitkin ve bıkkın bir halde kendini yatağına attı. Bir önceki gece uyuyamamıştı. Ne yapacağı hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Uzanmış ne yapacağını düşünürken gözleri kapanmaya başladı. Ve bir süre sonra kıyafetleriyle uyuyakaldı.

Açık pencereden esen serin rüzgârla uyandı. Gözlerini kırpıştırarak dışarıdaki karanlığa baktı. Hâlâ sersem gibiydi. Ne kadar uyuduğunu bilmiyordu ama bir şeylerin yaklaşmakta olduğunu midesinin kasılmasından anlayabiliyordu. Dışarıda bir şey vardı. Adrenalin ve korkuyla birlikte hissettiği tuhaf bir heyecanla damarları buz kesti.

Uyumadan önce penceresinin kapalı olduğundan emindi.

Hazel'la ormana gittikleri günlerde, etrafta bir canavar göremese bile canavarın onları gözlediğini hissettiğinde olduğu gibi dehşetle ense kökü ürperdi.

Sonra kulağının dibinde bir ses duydu. "Benjamin Evans."

Korkuyla doğrulmaya çalışırken üzerine dolunay ışığı vuran çocuğu gördü. Yatağın yanında duruyordu. Ben'in kıyafetlerini giymişti. Bir an Ben gözlerini kırpıştırarak ona bakakaldı. Kapüşonu çocuğun yüzünü gölgeliyordu ama Ben bu kazağı tanıyordu. Elf prensi giysin diye eski püskü masanın üzerine düzgün bir şekilde katlanmış halde ormandaki taş kulübede bırakmıştı.

"Selam," diye ciyakladı Ben kendini zorlayarak. Ciyaklamasa daha iyi olacağını biliyordu. Hatta korktuğu halde korkmadığını göstermek için bir şeyler söy-

lemesi gerekiyordu. "Sonunda beni öldürmeye mi karar verdin?"

Severin, başındaki kapüşonu arkaya itti. Kum rengi dalgalı saçları yanaklarına dökülüyordu. Ben, kulaklarının altına kadar uzayan boynuzların sivri uçlarını görebiliyordu. Prensin yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu.

İnsanın kalbini durduracak kadar güzeldi. Ve o Hazel'a aitti. Prensi özgür bırakan Hazel olmuştu, o yüzden âşık olmaları kaderlerinde yazılıydı. Öpüşmüşlerdi. Muhtemelen bir asır sonra ilk öpücüğüydü. Hazel belki ona âşık olduğunun henüz farkında değildi ama eninde sonunda kaderini kabullenecekti. Masallarda böyle olurdu.

Ben avarenin tekiydi. Severin'e saniyesinde âşık olabilirdi.

"Sana bir hikâye anlatmaya geldim," dedi Severin. Sesi yumuşaktı. "Bana zamanında bir sürü hikâye anlattın. Şimdi sıra bende."

"Neden?" diye sordu Ben. Hâlâ Severin'in odasında olduğu gerçeğini kavramakta zorlanıyordu. "Ne istiyorsun?"

Karanlık olduğu halde duvarlarında asılı duran aptalca posterlerin ve toplama zahmetine girmediği için hâlâ yerde yatan kot pantolonlarının farkındaydı. Kirli sepeti doluydu ve dolabın yanındaki mantar panonun üzerinde uyuyan boynuzlu çocuğun bir fotoğrafı asılıydı. Odasındaki her şey korkunç bir utanç kaynağıydı.

"Ne mi istiyorum? Bir sürü şey. Ama şimdilik sadece konuşalım," dedi Severin. "Sesinin... titremesi geçmiş gibi görünüyor. Kardeşlerini konuşalım."

"Kardeşlerim mi?" diye tekrarladı Ben. "Sana Hazel'ı anlatmamı mı istiyorsun?"

"Yanlış anladın," dedi Severin. "Sadece dinlemeni istiyorum."

Ben, onun Hazel'ı öpmeden önce ne söylediğini hatırladı. Kelimeler adeta tenini yakmıştı. *Her bir sırrını biliyorum. Bütün rüyalarını biliyorum.*

Hazel'ın sırlarını biliyorsa, kesin Ben'inkileri de biliyordu. Tabutun yanına her gün giden, cam hapishanesinde uyuyan çocuğun başında kendi kendine konuşan Ben'den başkası değildi. Geçen yılbaşı gecesi ucuz şampanyayı fazla kaçırıp Namiya'nın partisinde dışarıdaki çalılara kustuğunu, bir erkeğe ilk kez dokunduğunda nasıl tehlikeli bir heyecana kapıldığını, okulda birbirinden nefret edenlerle, aslında birbirinden nefret etmese de nefret ediyormuş gibi yapanları birer birer anlatmıştı. Belki Hazel, sırlarını anlatmama konusunda sonuna kadar haklıydı. Ben, ağzında bakla ıslanmadığının farkındaydı.

Severin derin bir iç çekip konuşmaya başladı. "Fairfold'un etrafını saran yoğun ormanlık alanlarda olduğu gibi genellikle tek başına dolaşan kaçıklar perilerle uğraşır. Ve peri sarayındaki seçkinler, tek başına dolaşan bu kaçıklardan pek hoşlanmazlar. Bu kaçıklar fazlasıyla yabani, fazlasıyla çirkindir. Zalimliklerinin sınırı yoktur."

"Tek başına dolaşan kaçıklar mı?" diye sordu Ben, anlamaya çalışarak.

"Düzenbaz pukalar. Yanlış bir adım attığında ba-

taklıklarına girenlerin derisini kemiklerine kadar yüzen yeşil leydiler," dedi Severin. "Sanatçılara inanılmaz bir yaratıcılık gücü verirken korkunç bir çaresizliğe bulaştıran içi boş kadınlar. Uzun tüylü kuyrukları ve bitmek bilmez iştahlarıyla devler. Şakacı cüce cinler, evcil öcüler, rengârenk ışıldayan saydam kanatlarıyla periler... Hepsi. Vahşi ormanın derinliklerinde ya da ölümlü birinin ocağında yuvalanan yaratıklar. Saraylarda yaşamayan, kralcılık, kraliçecilik ya da şövalyecilik yapmayanlar. Babam kadar seçkin olmayanlar."

"Ah." Ölümlü kelimesi Ben'i afallatmıştı. Fazlasıyla demode ve tuhaf bir kelimeydi. Ölümlü demek, sonunda ölüm olduğu anlamına gelirdi.

Severin yanağına dokunduğunda Ben alev alev yanaklarındaki serinliği hissetti. Boynuzlu çocuğun parmakları bir tutam saçı alıp kulağının arkasına çektiğinde burnuna toprak ve yeşillik kokuları geldi.

Her bir dokunuşta Ben'in bütün vücudu kaskatı kesiliyordu.

Severin elini çektiğinde Ben dokunuşunun herhangi bir anlamı olup olmadığını merak etti. Boynuzlu çocuğun gözleri her zamankinden çok daha parlaktı, bakışlarında daha yoğun bir ifade vardı. "Kız kardeşim Sorrel'i, babam kendi diyarından kaçmadan önce saraydaki bir leydi doğurmuştu. Kaçarken bebeği yanında götürmüştü. Aradığım kılıç da dahil olmak üzere yedi sihirli kılıçla, metalden her şeyi yapabilen Grimsen adındaki yaratık da yanındaydı. Babam maiyetiyle birlikte Fairfold'a gelip ormanların kralı olarak bilinen akçaağaçtan esinle-

nerek Akçakral adını aldı. Ama bu ismin çok daha sinsi bir anlamı daha var. Belki daha önce duymuşsundur: *Mein Vater, mein Vater, jetzt fasst er mich an! Erlkönig hat mir ein Leids getan!*'

Ben başını iki yana salladı. Kulağa Almanca gibi geliyordu.

Severin, Ben'den ve yataktan uzaklaştı. Pencere pervazına yaslanıp omzunu cama dayadığından Ben'in nefesi yine tıkanır gibi oldu. Dudakları kuruduğundan diliyle ıslattı.

"*Babam, babam, hızla beni yakaladı. Sonunda Akçakral canımı çok yaktı.*" Severin'in yumrukları sıkılırken parmaklarında karanlığa rağmen parlayan yüzükleri, ödünç giydiği kot pantolon ve kapüşonlu kazakla tam bir tezat oluşturuyordu. "Sizinkilerin yazdığı bir şiir. Çocuğu Akçakral yüzünden kollarında ölen bir adamı anlatıyor. Akçakral et yerine acı yer, şarap yerine keder içer. Buraya yerleştikten sonra ormanda tek başına dolaşan kaçıkları etrafına topladı ve birlikte olduğu bir yaratıktan bir oğlu oldu. Babasının halkına benzese de alnından çıkan boynuzlarını annesinden almıştı. Annem, ormanda tek başına dolaşan kaçıklardan biriydi. Bir pukaydı. Yani damarlarımda kanını taşısam da babamın veliahtı olamam. Ben ağaçların, yaprakların, ormandaki açık havanın yaratığıyım. Babam beni biraz olsun sevseydi, belki o zaman annem hâlâ hayatta olurdu."

Boynuzlu çocuk gerçekten bir prensmiş, diye düşündü Ben. Severin'in daha önce gözlerinin önünde annesinin öldürüldüğünü anlattığı geldi aklına. Onu babası mı öldürmüştü?

Severin anlatmaya devam etti. Bir şarkının notaları gibi yükselip alçalan sesiyle iyi bir anlatıcıydı. "Yine de kendimi babama kanıtlamak için uğraştım. En sevdiği çocuğu olduğu için Sorrel'in böyle bir derdi yoktu. Onun, sürgüne gelmesine neden olan Kraliçe Silarial'ı nasıl alt edeceğine dair planlarını dinlerdim. Ne hırsı ne de kini yatışmak biliyordu. En azından benim bir etkim olmuyordu. Kız kardeşim ona buraya gelmenin kaderlerinde olduğunu, Fairfold'un keyfini çıkarması gerektiğini söylüyordu. Sorrel hem ormanı hem de kasabayı çok seviyordu. Ölümlü bir oğlana âşık olana kadar her şey yolundaydı."

Bunu, sanki kız kardeşi ölümcül bir hastalığa yakalanmış gibi dile getirmişti.

"Âşık olması kötü mü oldu?" diye sordu Ben. Severin'in yatağa, yanına gelmesini istiyor, sonra bu düşünceyi kafasından kovuyordu. Kendini aptal gibi hissediyordu.

Elf prensin kaşları kalktı. "Babam açısından mı? Kız kardeşim daha kötü bir şey yapamazdı."

"Sen de baban gibi mi düşünüyordun?" Ben, kralın oğluna olan nefretinin boyutunu merak ediyordu.

"Ah, aynen öyle. Çocuğun adı Johannes Ermann'dı. Açık renk saçları, geniş omuzları vardı. Bütün gün ormanda uzun uzun yürür, hayaller kurar, karşısına çıkan gölcüklere ve yabani çiçeklere övgü niteliğinde şiirler düzer, dinlemek isteyen herkese bu şiirlerini ezbere okurdu. Ondan hiç hoşlanmamıştım," dedi Severin. "Aslında onu ben öldürdüm."

Ben elinde olmadan bir kahkaha attı. Tam bir masal

gibi delice ve ürperticiydi dinledikleri.

Gerçekten eğleniyormuş gibi Severin de sırıttı. Belki Ben'in kahkahasına gülüyordu ya da belki işlediği cinayeti hatırlayınca keyiflenmişti. Yine de gülümsemesi o kadar güzeldi ki Ben onun bir insan olmadığını bütün gerçekliğiyle yeniden kavradı. Onu sıradan bir insan olarak hayal etmek bile büyük aptallık olurdu.

"Onu hemen öldürmedim; belki öldürseydim, her şey farklı gelişirdi. Kardeşim, ay ışığından dokunmuş elbiselerini, ormandaki vahşi zevkleri elinin tersiyle itip onun karısı oldu. Almanya'daki kayınvalidesinin verdiği ağır mı ağır, üstüne oturmayan, eski püskü ipek gelinliğe razı gelerek kiliselerinden birinde evlilik yemini etti."

Ben, hayalinde canlandırmaya çalıştı. Cam tabutun yanında fısıldamak, bir konser sahnesinde şarkıcının yanına çıkabilmek için çığlık atmaya ya da bir film yıldızına yanaşmaya çalışmaya benziyordu. Ama onca kalabalığın içinden seçildiğinde ne olurdu? Konser sonrası partiye davet edildiğinde ne olurdu? Peri karısıyla eve dönen Johannes'in de böyle mi hissettiğini merak ediyordu.

"Babam, Sorrel'in evlenmesine izin verdi ama kocasının bir şartı yerine getirmesi gerekiyordu. Ne olduğunu biliyor musun?"

Ben bilmiyordu. "Bir sınav gibi mi?"

Severin başını iki yana salladı. "Bir tabu, bir yasak. Hayatın boyunca yapman ya da yapmaman gereken bir şey. Eğer kardeşimi üç kere ağlatırsa, Johannes onu bir daha asla göremeyecekti. Johannes çaresiz kabul etti. Sorrel, iyi bir eş oldu; yemek yaptı, kıyafetleri tamir etti,

bahçeye baktı, pazar günleri kiliseye gitti. Kocasının mutluluğu için mutlu bir yuva yaratmaya çalıştı ama bu hayata ne kadar ait olmaya çalışırsa çalışsın farklı olduğu ortadaydı. Ceketinin manşetlerine rengârenk güller ve yapraklar dikti. Bir gökkuzgununu beslemeye başladı. Açık saçık şarkılar söylerken, şifalı bitkilerden reçeller yaptı. Öte yandan Fairfold'a bayılıyordu. İşte bunu hiçbir zaman anlayamadım. Kasaba sakinleri ona tuhaf gözlerle baktığı halde, hepsini çok seviyordu. Çocuklarla oynamayı, dedikoduları dinleyip kahkahalarla gülmeyi çok seviyordu. Ve ne kadar diş bilersem bileyeyim, kocası Johannes'e âşıktı. Bir şeyi anlamalısın. Biz, sizler gibi âşık olmayız. Aşkımız kazanıldığında korkutucu derecede bir sadakat gerektirir. Gelgelelim evlendikten sonra Johannes'in kardeşime karşı duyguları değişti. Sorrel ona sonsuz sadakat beslese de kardeşimin garipliklerinden daha çok korkar oldu."

"Salağın tekiymiş yani?" diye sordu Ben, sırtını yatak başlığına yaslayarak. Yatakta oturduğu halde başka birinin trajediyle biten evliliği gibi hassas bir konuda konuşmak tuhafına gidiyordu. "Sorrel'le evlendiği için pişman mı olmuş?"

"Bizler çok severiz, sonra aşkımız birden biter. Bizim için aşk zamanla azalmaz. Daha çok bükülmüş bir dal gibi kırılıverir."

Ben için aşk, içinde yeniden doğmak istediği bir ateşti. Aşkın onu yeniden yaratmasını isterdi. Sorrel'in yeni bir hayata başlamak için neden kaçmak zorunda kaldığını anlayabiliyordu. Ve başından beri ilk defa, bunun

aslında ne kadar kötü bir karar olduğunu da kavrayabiliyordu. "Onlarda da böyle mi oldu?"

"Korkarım hayır." Severin başını çevirdi hafifçe. Parmakları hâlâ camdaydı. Yüzü ay ışığındaki bir hayalet gibi görünüyordu. Ben, konuşurken ifadesi görünmesin diye onun başını çevirdiğini düşündü. "Belki Johannes şartı hatırlamıyordu. Belki sonuçlarını düşünmedi. Sonuçta kız kardeşimi ağlattı. İlk seferinde Johannes, topluluk içinde tuhaf davrandığı için onu azarlamıştı. İkinci seferinde, kilisede ayinlere doğru düzgün eşlik etmediği için sitem etmişti. Üçüncüsündeyse kardeşimi dövmüştü. Dördüncüsü olmayacaktı.

"Babamın Doğu Sarayı'ndan getirdiği yedi sihirli kılıçtan ikisi çok özeldir. YürekAvcısı ve YürekSızısı. YürekAvcısı savurduğun anda hedefe isabet ederdi. YürekSızısı ise taştan metale kadar her şeyi kesip geçebilecek güçteydi. Babam Johannes'i öldürmem için YürekSızısı'nı bana verdi. Kızgındım, insanlardan yeterince nefret ediyordum ve aynı zamanda babamı memnun etmek için yanıp tutuşuyordum. Sorrel bir gün şifalı bitki toplamak için dışarı çıktığında eve girip Johannes'in işini gördüm."

"Onu öldürdün mü? Soğukkanlılıkla?" Kâbus gibi bir hikâyeydi. Bunu çocuklar dinlese, gözlerine uyku girmez, geceleri karanlıkta her bir tıkırtıdan ürkerlerdi.

"Johannes'in kanı yeterince sıcaktı," dedi Severin, ormana dalarak. "Benimki de öyle. Öfke gözümü öyle bürümüştü ki Sorrel'in nasıl hissedeceği aklıma bile gelmemişti."

"Çünkü hâlâ kocasına âşıktı, değil mi? Ona karşı duyguları, kuru bir dal gibi henüz kırılmamıştı."

Elf prens başını iki yana salladı. "Sanırım dayanılmaz bir şeydi. Belki de aşk konusunda sizden farklı değilizdir. Belki herkes için aşkın bitmesi, bir dalın kırılmasından ibarettir. Ya da ister peri ister insan olsun, belki herkes kendi tarzında âşık oluyordur. Affedersin. Babamın halkımız hakkında böbürlenmeleriyle büyüdüm ve on yıllar boyunca siz insanları dinlediğim halde, önyargılarımın yarattığı kötü alışkanlıklardan henüz sıyrılmış sayılmam."

Sorrel'in duygularının değişip değişmediğini sorarken son derece ciddi olan Ben, Severin'in onu yanlış anlamış olması ihtimali karşısında dehşete düştü. "Yok, ben..."

"Anlamadım," dedi Severin. "Johannes sırf bir insan olduğu için hayatının bir değeri olabileceğini düşünemedim. Ölümü niye sorun olsundu ki? Kardeşimin böylesi bir yaratığı sevmesi, hatta çektirdiği acılara katlanması bana çok gülünç geliyordu. Adam ona iyi davranmadığında neden yeni birini bulmamıştı? Bir günün ne kadar uzun sürebileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Tek bir ölümlü hayatın, bitmek bilmez bir acıya dönüşebileceğini bilmiyordum. Bilemedim."

Ben farkında olmadan yataktan kalktı. Belki bu, dünyanın en berbat fikriydi, hatta her an bayılabilir ya da oracıkta ölebilirdi ama elini Severin'in sırtına koyup parmaklarının ucuyla gerilen kaslarını ve ensesine dökülen ipeksi saçlarını hissetti.

Severin önce kaskatı kesildi, sonra titreyerek uzun

bir iç çekti. "Belki kıskançlık kanıma girmişti. Sonuçta Sorrel, saraydaki tek sırdaşımdı. Babama karşı hep yanımda yer alırdı. Üzüldüğümde benim için aptalca şarkılar söylerdi. Onsuz yapayalnızdım ve onu geri istiyordum. Hepimiz kendimizi çok güzel aldatabiliyoruz."

Ben hâlâ ona dokunuyordu. Elini çekmese parmaklarını Severin'in omzuna, oradan da göğsüne kayacaktı ve bu çok saçma bir hareket olurdu. Ben, boynuzlu çocuktan yayılan ezilmiş çim kokusunu içine çekti, teninden yayılan sıcaklığı hissetti.

Bir keresinde Severin'in tabutuna bir çocukla gitmiş, tabutun üzerinde çocukla öpüşürken aslında boynuzlu çocukla öpüştüğünü hayal etmişti.

Severin'e bunu da anlatmıştı. Ve ona anlattığı en utanç verici şey bu değildi. Her şeye rağmen, Ben elini çekmedi.

Biraz sonra Severin tekrar konuşmaya başladı. "Kardeşim, ölen kocasının ardından sonsuz bir mateme tutuldu. Evini terk edip ormandaki yosunların arasına kapanarak ağladı. Kederi öylesine büyüktü ki böcekler ve kuşlar, fareler ve geyikler, ormandaki her şey onunla birlikte ağlıyor, kederden çürüyüp toza dönüşüyorlardı. Taşlar ve ağaçlar da kederine ortak oldu, ağaçlar çatlayıp yapraklarından soyundu. Yanına gidip artık üzülmemesi için yalvardım ama yaptığım şey için benden nefret ediyordu. Asla mateminden vazgeçmedi. YürekSızısı'nı önüne atıp benden intikam alması için yalvardım ama beni dinlemedi bile. Matemi onu dönüştürmüştü. Hüzün ve kederin yarattığı bir gece canavarına dönüştü. Ve bütün bunlar benim suçumdu."

"Canavar... *kardeşin* mi?" diye kekeledi Ben.

"Evet," dedi Severin. "Kasabanıza musallat olan yaratık, bir zamanlar benim kız kardeşimdi. Bunu anlatmak için sana geldim. Ve onu kurtarmak için elimden geleni ardıma koymayacağımı bilmen gerekiyor. Öte yandan nasıl bir tehlike içinde olduğunu da anlamanı istiyorum."

Ben, kız kardeşler meselesini anlamıştı. Hikâyeyi anlamıştı. Ama Severin'in neden bunları anlatmak için kendisini seçtiğini anlayamıyordu.

"Yani beni *uyarmaya* mı geldin?"

"O gece sesini duyduğumda, hemen tanıdım. Sesini kendiminkinden bile daha iyi tanıyorum. Sayısız yıllar boyunca konuşmamıştım. Şimdi konuşabiliyorum. Ve seninle konuşmak istedim. Sonuçta sana büyük bir borcum var."

"Borç mu?" Severin'in her söylediğini tekrarladığı için Ben kendisini aptal bir papağan gibi hissediyordu.

"Onca konuşanı dinlerken seslerin ve ardı ardına eklenen kelimelerin karmaşasında az daha deliriyordum. Üstüne bir de aradaki boşlukları ekle. Sonra sen gelip konuştun... *benimle* konuştun. Artık senin ziyaretlerin sayesinde zamanı tutabiliyordum."

Ben'in yanakları kıpkırmızı kesildi. Bunu beklemiyordu. Severin'in, kalbini daha öncekilerden çok daha kötü bir şekilde kıracağının farkındaydı çünkü Ben çoktan hançeri kalbine yemişti. Üstelik bıçağın kabzası tamamen yabancı birinin elindeydi.

Severin'i henüz tanımıyordu ama onu bütün kalbiyle seviyordu.

Elf prensi hikâyesine devam etti. Babasının Sorrel'in bir canavara dönüşmesiyle nasıl üzüldüğünü ama bir taraftan da yana yakıla onu kontrol edebilmenin bir yolunu bulmaya çalıştığını anlattı. Bunu yapana kadar Sorrel'i hapsetmek için Grimsen'e güçlü bir kasa yaptırmasını emretmişti. Kasa kanla sulanmış demirle gözyaşı kristallerinden yapılmıştı. Oysa Severin babasına karşı gelmiş, Akçakral'ın kardeşini hapsetmesine itiraz etmişti. Babası bunun üzerine Severin ve Sorrel'in hiç doğmamış olmasını dilediğini söyleyerek bütün öfkesini kusmuş, yeni bir çocuk yapmaya yemin etmiş, gün gelip çocuk ona ihanet ederse gözünün yaşına bakmadan boğazını kesivereceğini söylemişti. Babası gırtlağı patlarcasına bağırıp çağırsa da Severin geri adım atmamıştı. Kız kardeşinin bir kasaya kapatılmasına izin vermeyecekti.

İşte o zaman Akçakral, hedefi asla ıskalamayan sihirli kılıç YürekAvcısı'nı çekmişti. Severin YürekSızısı'nı ormanda bıraktığı için çaresizdi. Sonuçta kız kardeşi yerine kasaya kapatılan o olmuştu ve Ben'in kardeşi özgür kalmasında rol oynayana kadar hapis kalmıştı.

Ben onun anlattıklarına, kelimelerin anlamına odaklanmaya çalışsa da tek düşünebildiği artık kendine hâkim olamadığıydı.

✦ BÖLÜM 16 ✦

Jack "Uyan," diyordu. Sesi yukarılardan bir yerden geliyordu. Hazel, yanağındaki eli hissetti. Jack'in sesi bütün gece bağırmış gibi boğuktu. "Lütfen, lütfen, lütfen. N'olur uyan."

Gözlerini açmaya çalıştı. Sanki gözkapakları yapışmıştı. Sonunda gözlerini kırpıştırarak açmayı başardığında Jack'in daha önce hiç tanık olmadığı kadar kızgın göründüğünü fark etti. Delikanlı yumruğunu yere indirip gözlerini yumdu ve derin bir nefes aldı.

"Sen ne yaptığını *sanıyorsun*?" diye bağırdığında sesi ağaçların arasında yankılandı. İşte o zaman Hazel hâlâ ormanda olduklarını fark etti. Ot ve yosundan oluşan bir yığının üzerinde yatıyordu. Gökyüzü şafağın soluk gri rengine boyanmıştı.

Doğrulmaya çalışsa da başı hâlâ dönüyordu. "Bilmiyorum," dedi perişan bir halde. "Ben... Bilmiyorum. Özür dilerim. Ne... ne oldu?"

"Kendini bir yeraltı gölünde boğmaya çalışmadan önce mi?" Jack sinirli adımlarla yeri bir halı gibi kaplamış çam dikenlerinin üzerinde yürüdü, başını bir ağacın gövdesine yaslayıp üstlendiği yükün ağırlığına inanamıyormuş gibi başını sallayıp yukarıdaki bulutlara baktı. "Yoksa konuşmak yerine asal sayıları sıralamandan öncesini mi anlatayım? Peki ya ayı gibi kıllarla kaplı çam yarması bir şövalyeye kafa tutmana ne dersin? Herifin kılıcından nasıl sıyrılıp kaçtığını hâlâ aklım almıyor. Hele bayılmakla kalmayıp bir türlü ayılmamana ne demeli? O kadar endişelendim ki! Üstelik başımızda bir sürü bela varken!"

"Özür dilerim," diye tekrarladı Hazel halsizce. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Elf kızın dudaklarındaki bal ve şarap tadından sonrasını hatırlayamıyordu. Ondan sonrası kapkara bir boşluktu.

"Özür dileme," dedi Jack, yüzünü ovuşturarak. "Ben... ben pek kendimde değilim. Söylediklerimi ciddiye alma."

Hazel kollarından güç alıp doğruldu ve etrafına bakındı. Başının dönmesi hafiflemeye başlamıştı. "Buraya nasıl geldik?" diye sordu. Ormanın neresinde olduklarını kestiremiyordu. "Yürüdük mü?"

"Seni taşıdım," dedi Jack çarpık bir gülümsemeyle.

Hazel kendini, salyalar akıtan ağır bir un çuvalı gibi hissediyordu. Demek kendini daha küçük düşmüş hissetmenin dibi yoktu.

"Teşekkürler," derken yüzünü ekşitmemeye çalıştı. Sonra Elfler'in teşekkürden hoşlanmadığını hatırladı. Daha önce bu kuralın Jack için geçerli olduğu aklına bile

gelmemişti ama şölenden sonra artık farklı düşünmesi gerektiğinin farkındaydı. "Özür dilerim." Bu üçüncü özür dileyişiydi ve kendini tutmasa ardı ardına özürleri eklemeye meyilliydi.

"Hazel," dedi Jack uzun bir iç çekişle. "Kızgın değilim, tamam mı?"

"Tamam." Hazel ona inanmıyordu ama tartışmanın anlamı yoktu. Kendini tekrar yere bıraktı.

Ayakları ıslaktı, botları sırılsıklam olmuştu. Buraya nasıl geldiklerini hatırlamıyordu ama bir tahmini vardı. Yeraltı gölü. Botlarını çıkarmak istiyordu ama aynı zamanda kıpırdamaya hali yoktu. Burada öylece yatıp kendine hayıflanmak istiyordu.

Jack, yanı başında yerden çıkan bir kökün üzerine oturdu. Ceketini bir yerlerde kaybetmişti, gömleğinin önü sanki biriyle sertçe itişip kakışmış gibi biraz yırtılmıştı. "En azından *sana* kızgın değilim. Daha çok kendime kızıyorum."

"Neden?" diye sordu Hazel. Kulaklarına inanamadığından kıkırdamadan edememişti. "Çok iyi bildiğim halde kuralları çiğnedim."

"Peri şarabı içen her insan senin gibi davranırdı. Dünya kurulduğundan beri *bütün* insanlar aynı tepkiyi verdi. Seni durdurmam gerekirdi. O kızla ne yaptığınızı seyrederken kendimi kaptırmıştım ve kılımı bile kıpırdatmadım. Bazen onlarla birlikteyken başka birisi olduğumu hissediyorum. Yani insan değil de *farklı* bir yaratık gibi. Ama sen... benim seni korumam gerekirdi. Oysa bir şey yapmadım, üstüne üstlük bir de sana bağırıyorum. Eh,

ben de az suçlu değilim. İki annem de senden özür dilemem için başımın etini yerdi. Çok üzgünüm, Hazel."

Perilerin konuşma tarzı hâlâ ses tonundan hissedilebiliyordu. Bu haliyle tuhaf da olsa daha çok kendine benziyordu. Bazen insanlar uykudan henüz uyandıklarında artık çoktan unuttukları bir aksanla konuşmaya başlardı ya, işte aynen öyleydi.

Güneş ağaçların arasından sızıyor, yeri ve otları ısıtıyordu. Dallarda kuşlar birbirlerine sesleniyor, yan taraftaki böğürtlen çalılarından nefis kokular yayılıyordu.

Şafak sökmek üzereydi.

"Ben iyiyim," dedi Hazel, Jack'in eline uzanarak. Jack yanına uzanıverdi.

"İyi olmanda hiçbir katkım yok," dedi.

"Olur mu öyle şey? Gerçekten *iyiyim*. Müthiş bir maceraydı." Hazel iç çekti. "Ama Akçakral bana bir şey söyledi. Severin'i ona götürmemi istiyor."

"Severin mi?" diye tekrarladı Jack.

"Prens," diye açıkladı Hazel. "İki günüm var. Onu bulamazsam, Akçakral peri halkını kasabaya salmakla tehdit etti."

Jack kaşlarını kaldırdı. "Onunla konuştuktan sonra bir şey öğrenemediğini söylemiştin."

"Yalandı," dedi Hazel, dudaklarını çarpıtarak.

Jack kızgın görünmüyordu. Daha çok meraklanmıştı. "Neden?"

Soru sormazsan yalan söylemek zorunda kalmam. Nereden hatırlıyordu bunu? Bir tekerleme gibi beyninde yankılanıp duruyordu. Hazel derin bir nefes alıp elinden

geldiğince dürüst olmaya karar verdi. "Yüzündeki ifadeyi görmek istemiyordum çünkü dehşete kapılacaktın. Şu anda da öyle bakıyorsun. Bir de başımızın ne kadar belada olduğunu kabullenmiş olacaktım."

"Bunu tek başına üstlenmek zorunda değilsin," dedi Jack, sırtüstü uzanıp gözlerini ağaçların arasından aydınlanmaya başlayan gökyüzüne dikerek.

Hazel, bir macera arkadaşının nasıl bir şey olduğunu hatırladı. Bir zamanlar Ben'in yanında olmaktan vazgeçmesinin ne kadar korkunç bir şey olduğunu düşünürdü. O zamanlar şövalyeliğin kaderinde olduğuna inanırdı. Ben'in şövalyesiydi. Kılıcını çekip hep önden giden, herkesi kurtarıp destanını anlatabilmesi için ağabeyini koruyan bir şövalye.

"Bunu öylesine söylemiyorum çünkü o zaman bir anlamı olmazdı." Jack'in sırıtışı göründüğü gibi kayboldu. "Ama düşünüyordum da... Akçakral neden seni seçti? Neden Severin'i senin bulabileceğini düşünüyor? Peki neden sen bu soruları kendine sormuyorsun? Hazel, bana anlatmadığın başka neler var?"

"Nasıl yani?" dedi Hazel, biraz zaman kazanmak için. Kalbi üç kat hızlı atmaya başlamıştı. Jack, onun ne tür işlere bulaştığını anlayabilecek kadar zeki biriydi. Hatta kimlere *ne* söz verdiğini bile tahmin edebiliyordu belki de.

Söylemediklerini açık bir kitap gibi okuyabilen, onları tahmin edebilen birinin düşüncesi bile ona her şeyi anlatması için yeterli olabilirdi. Artık yalnızlıktan yorulmuştu. "Ödüm kopuyor. Kalbim saatte milyon kez atıyor. Bak. Elini ver."

Jack başını iki yana salladı ama sonra teslim olup Hazel'ın elini alarak göğsüne koymasına izin verdi. Şimdi açık avcuyla serin eli Hazel'ın kalbinin üzerindeydi. Sanki incitmekten korkuyormuş gibi dokunuyordu.

"Herkesin ödü kopardı," dedi. "Bu çok normal."

"Ben hiç normal olmak istemedim," dedi Hazel alçak sesle. Hayatı boyunca hiç normal hissetmediğini itiraf etmek yüreğini sızlatıyordu. Sonra daha alçak sesle devam etti. "Kafamı dağıtmam lazım. Yardım et."

"Ben mi?" Jack, yarı açık gözleriyle ona baktı. Eli hâlâ göğsündeydi.

"Ne?" dedi Hazel, imalı bir gülümsemeyle. Delikanlının yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu ama vücutlarının yakınlaşmaya başladığının farkındaydı.

"Yani gerçekten?.."

"Hem de çok," diye onun sözünü tamamladı Hazel, kararlı ve yumuşak bir sesle.

Jack, tek bir kelime daha etmeden dudaklarını yaklaştırdı. O saniyede Hazel'ın düşünebildiği tek şey Jack'in onu gerçekten isteyip istemediğiydi. Yani öpüşmeyi değil de *Hazel'i* gerçekten istiyor muydu?

Öpüşmeleri başta şölendeki dansın bir parçası gibiydi. Sanki çılgın bir rüyada gibiydiler. Öpüşürlerken Jack onun kendinde ve iyi olup olmadığını sanki dokunuşlarıyla öğrenmeye çalışıyordu. Hazel ise dudakları ayrıldığı anda birden buharlaşabileceğinden korkuyordu.

Yuvarlanarak üzerine uzandığında altta kalan Jack'in kolu Hazel'ın beline dolandı, parmak uçları sırtında dolaşırken onu sertçe kendine çekti. Adeta ağır çekimde

gibiydiler, sanki yerçekimi kaybolmuştu. Hazel, delikanlının tişörtünü telaşlı parmaklarla başından yukarı çekiştirirken yanağını onun güneş yanığı yumuşacık tenine dayadı. Jack, genzinden müstehcen bir hırıltı saldığında, Hazel kendinden geçti. Bir taraftan da şu anda yaptığı şeyi, bir arkadaşıyla yapmanın tuhaflığını düşünmeden edemiyordu.

Geri çekilip Jack'e baktı. Delikanlının dudakları şişmişti, nefes nefeseydi. Gözleri kapalı olduğu halde "Hazel," dedi.

Hazel, duymak istemediği bir şeyi duymak üzere olduğunu sezebiliyordu. Özür duymak istemiyordu, özür dilemek istemiyordu, bu ânı sonlandırmayı hiç istemiyordu.

Hemen onun dudaklarına yapışıp sertçe yere bastırdı. Jack'in elleri belinden yukarı kayıp bluzunun altından sırtında dolaştı. Fermuarını açıp kotunu baldırına kaydırdığında fazlasıyla seksi ve yakışıklı görünüyordu. Hazel ellerini delikanlının sımsıkı karnına bastırdığında kasıkları çarpıştı.

"Hazel," dedi yine Jack. Bu sefer, Hazel'ı kendinden uzaklaştırmak için ellerini omuzlarına dayamak zorunda kalmıştı. Başta sanki kafasını toplamaya çalışıyormuş gibi alçak sesle söylemişti bunu ama konuşmaya başladığı anda gerisi geldi. Telaşlıydı. "Hazel, senden hoşlandığımı bilmeni istiyorum. Ve yani... belki delinin tekiyim ve deli olduğumu bilsen bunu benimle yapmak isteyip istemeyeceğini bilmiyorum. Bence deli olduğumu bilsen, buna devam etmezdin. Zaten bu yüzden bunları söylüyorum. Ama devam etmeye kararlıysan, çenemi ka-

pamaya tam anlamıyla hazırım."

Hazel birden kaskatı kesildi. Paniğinin baş gösterdiği o küçücük ânı hissedebiliyordu. Gizlemeye çalışsa da artık çok geç kalmıştı. Jack, onu sandığından çok daha iyi tanıyordu ve bu kadarı fazlasıyla rahatsız ediciydi.

Jack başını bir kez sallayıp, Hazel'ın ellerinin arasından fermuarına uzandı.

"Benden *hoşlanıyor* musun?" diye sordu Hazel. Bunu Jack'in ağzından bir kez daha duymak zorundaydı. Çünkü bu sözleri söylerken ne kadar ciddi olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

Jack, tuhaf bir şekilde ellerini yüzüne götürüp gözleriyle yanaklarını ovuşturdu. "Evet. Şaşırdın mı? Ben de herkes biliyor sanıyordum. Carter neden sürekli seninle uğraşıyor sanıyordun?"

"Bilmiyorum," dedi Hazel. "Benden hoşlandığın için olamaz!"

Jack'in yüzünde beliren şehvetli ve bir parça çaresiz ifadeye, Hazel daha önce hiç tanık olmamıştı. "Partilerde seninle öpüşmeyi defalarca aklımdan geçirdim. Seni bir ağaca yaslayıp, umursamadığın o diğer çocukları bertaraf etmek istedim. Ama ağabeyinin en iyi arkadaşı olduğum için falan bana güleceğinden korktum."

"Ben'i üzmek isteyeceğimi de nereden çıkardın?"

Jack omuz silkti. "Bence ikiniz de herkesten biraz tatmak istiyorsunuz."

Haklılığı sinir bozucuydu. "O zaman niye yapmadın? Neden beni öpmedin?"

Kahkahası sessiz bir nefes gibiydi. "Başka bir konuda

mış gibi yapmak isteyebileceğim en son şey. Sana karşı duygularım olsa da yokmuş gibi davranmak istemedim. Ama yani... Senden uzun zamandır hoşlanıyorum. Annem bir keresinde sana tıpatıp benzeyen bir kız göstermişti."

Hazel, konuşmaya odaklanabilmek için kendini geri çekti. Jack'in sıcak bedenini hissederken düşünemiyordu. "Tıpatıp bana benzeyen mi?"

"Aynen. Yani halkımın sihirle başkalarının yerine geçebileceğini sen de biliyorsun. Benimle oyun oynuyorlardı." Kaşlarını çattı. "Hazel! N'oldu?"

Hazel'ın midesi bulanıyordu.

"Hazel?" dedi Jack yine daha yüksek bir sesle. Elini Hazel'in yüzünün önünde salladı. "Bak, ödünü koparmak falan istememiştim. Söylediğimi unutabiliriz."

"Sorun söylediklerin değil," dedi Hazel alçak sesle. Üstünü başını düzeltmeye girişti. "Sana söylemem gereken bir şey var. Çok önce söylemem gerekirdi."

Hazel tamamen doğrulup otururken Jack bekledi. Neden sır sakladığını anlayışla karşılamasını umduğunu biliyordu. Hazel'ı uzun zamandır tanıyordu.

Zaten Hazel da daha düşünmeye fırsat bulamadan anlatmaya başlamıştı. Ağabeyiyle çıktığı av maceralarından peri halkıyla yaptığı anlaşmaya, çamurlu ayakları ve parmaklarına batmış cam kıymıklarla nasıl uyandığından canavarla ilgili muammayla Akçakral'ın şölende söylediklerine kadar her şeyi bir bir anlattı.

Jack, hayretler içindeydi. "Bunca süredir emrinde olduğunu mu söyledi? Şövalyesi miymişsin?"

Hazel iç çekti. "Sanırım böyle söyleyince kulağa çok saçma..."

İşte o zaman Jack yerden uzun bir dal kaptı. Adeta uluyarak ayağa fırladı ve dalı Hazel'a doğru savurdu.

Afallayan Hazel düşünmeden savunmaya geçmişti. Tekmesini delikanlının midesine indirip elindeki dalı aldı. Sanki zaman donmuştu, her şey bir anda oluvermişti. Jack inleyerek çamur ve yapraklarla kaplı yere dizüstü çöktü. Hazel farkında olmadan kalın dalı havaya kaldırıp ona doğru bir adım attı ancak kafasına indirmeden hemen önce kendine geldi.

Kendini sırtüstü yere bırakan Jack, hayretler içinde kahkahalar atıyordu.

"Sen delirdin mi?" diye bağırdı Hazel. "Ne yaptığını sanıyorsun? Neden gülüyorsun?"

Jack başını iki yana sallarken bir eli karnındaydı. Diğer elinden güç alıp hafifçe doğruldu. "Bilmiyorum. Belki şey yaparsak... of, canımı çok fena yaktın. Belli ki kral doğru söylüyormuş. Dövüş konusunda oldukça ustasın."

Onu ayağa kaldırmak için Hazel elini uzattı. "İyi misin?"

"Bir yerlerim morardı ama bunu hak ettim," dedi Jack, sendeleyerek ayağa kalkarken. "Pek de müthiş bir plan sayılmazdı, ha?"

"Kralın şövalyesi olduğumu bilmiyordun, öyle mi? Bana söylemen yasak olan uyarılardan biri bu değil miydi yani?"

Jack başını iki yana salladı. "Bilseydim söylerdim. Bir

yolunu bulurdum. Hazel, yemin ederim, bunu yapardım."

Hazel, kendine rağmen gülümsedi. "Ben sadece... Korkarım bir çuval inciri berbat ettim."

"Bu mümkün değil," dedi Jack, elini tutup parmaklarını sıkarak. "Henüz her şey mahvolmadı, o yüzden her şeyi mahvetmiş olamazsın." Bir an için devamını getirecekmiş gibi göründü ama bariz bir şekilde başka bir şey söylemeye karar verdi. "Hadi, ikimizin de şu anda tek ihtiyacı biraz uyumak. Üstelik şimdi harekete geçmezsek, evlerimize çaktırmadan girme şansımızı kaybederiz."

"Evet, haklısın." Hazel'ın çözmesi gereken o kadar çok mesele vardı ki uyuma fikri fazlasıyla iyi geliyordu. Bir süreliğine her şeyi unutmak, hayal edebileceği en iyi şeydi.

Birlikte ormanın kıyısına kadar yürüdüler. Jack'in evine varmışlardı. Çimlerin üzerinde ilerlediler. Güneşin tereyağı kıvamındaki soluk aydınlığı, doğudaki ağaçların arasından kendini göstermeye başlamıştı.

"Eve gidebilecek kadar iyi misin?" diye sordu Jack.

Dokunuşları hâlâ hafızasında, nefesi hâlâ ciğerlerindeydi. Hazel, ona yeniden dokunmamak için kendini zor tutuyordu. Hâlâ gülümsediğini görmek, hâlâ hoşlandığını bilmek istiyordu.

"İstersen seni eve bırakayım," diye devam etti Jack.

Hazel, başını iki yana salladı. "Ben giderim, sorun olmaz."

Jack, elleri cebinde bir adım geriledi. Sonunda küçük de olsa bir gülümseme belirmişti dudaklarında. "Birkaç saat sonra görüşürüz."

O sırada evin kapısı açılıverdi ve geceliğinin üzeri-

ne mavi renkli sabahlığını geçirmiş halde Jack'in annesi dışarı çıktı. Yalınayaktı. Saçlarını da mavi ipekten bir eşarpla bağlamıştı. "Carter! Hemen buraya– *Jack?*"

İkisi de öylesine şaşırmıştı ki cevap veremeden öylece kaldılar.

"Jack!" dedi yine kadın, çimlerin üzerinden onlara doğru gelirken. "Kardeşin olsa bunu yaptığına şaşırmazdım. Ama senmişsin! Ve *Hazel Evans.* Bütün geceyi bir delikanlıyla geçirdiğini bilse annen ne derdi..." İyice yaklaşıp iki gencin halini görünce sustu.

Hazel'ın yüzü yanıyordu.

"Neredeydiniz siz?" diye sordu Bayan Gordon.

"Söylediğiniz gibi," dedi Hazel hemen. "Geceyi dışarıda geçirdik."

"Ormanda mı? Hem de dolunay zamanı?" Kadın, daha çok kendi kendine konuşuyormuş gibi alçak sesle söylemişti bunları. Sonra Jack'e dönüp karşısına dikildi. "Onu oraya mı götürdün? Bunu nasıl yaparsın?"

Jack, annesinin kelimeleri sihirli birer darbeymiş gibi geriledi.

"Kasabada hakkında konuşulanları bilmiyor musun? Herkes olanların suçunu sana yüklüyor."

"Ama bu onun–" diye araya girmeye çalıştı Hazel.

Bayan Gordon elini havaya kaldırıp onu susturdu. "İkinizin de konuşmaya hakkı yok. Jack, bir süre daha dışarıda kal. Eve giremezsin. Hazel'ın evine ya da başka bir yere git. Ve benden haber alana kadar geri dönme. Anlaşıldı mı?"

Bayan Gordon'ın Jack'i evden kovabileceği, Hazel'ın

aklının ucundan bile geçmezdi. Evet, cezalandırabilirdi. 'Ev işlerini üzerine yıkabilir, cep telefonunu elinden alabilir, okul harçlığını kısabilirdi ama bu kadarı çok ağırdı. Oğlu değilmiş gibi onu nasıl böylesine evden atabilirdi ki?

Jack çenesini sıktı, gözleri her zamankinden daha fazla çakmak çakmaktı ama itiraz etmedi. Affetmesi için, onu eve alması için annesine yalvarmadı da. Bir açıklama bile yapmadı. Sadece bir kez başını salladı. Sonra sırtını dönüp yürümeye başladı.

Hazel peşinden koştu. "Bizim eve gidiyoruz," dedi.

Jack yine başını salladı.

Hiç konuşmadan yolun kıyısından hızlı adımlarla yürümeye başladılar. Serin ve taze sabah havası Hazel'ın ciğerlerine iyi geliyordu. Danstan bacakları ağrıyordu ama yine de asfalt üzerinde sağlam adımlarla ilerleyebiliyordu. Güneş hızla yükselip sırtını ısıtsa da arabaların yola dökülme saati için henüz çok erkendi, o yüzden asfaltın ortasına geçip yol şeritlerinin üzerinde yürümeye başladı. Jack de adımlarını ona uyduruyordu. Bu halleriyle, bela aramak için yeni ve tuhaf bir kasabaya giden iki silahşora benziyorlardı.

BÖLÜM 17

Ben çalışma masasında otururken, uyuyan Severin'i seyrediyordu. Camın ardından fısıldadığı çocuğun, şu anda yatağında yattığı, başını yastığına koyduğu gerçeğine inanmakta hâlâ zorlanıyordu. Gencin boynuzlarından biri yastığa gömülmüştü. O yastık ki Ben uyurken üzerine salyalarını akıtmış, zaman gelmiş üstüne kapanıp hıçkıra hıçkıra ağlamıştı. Şimdi düşününce bir açıdan iğrenç geliyordu. Ama o yastık aynı zamanda Severin'in orada olmasının o kadar da imkânsız olmadığının kanıtıydı. Ben'in odası hayatının on yedi yılı boyunca biriktirdiği bir sürü çerçöple dolu sıradan bir oda olmuştu ve Severin'in sıradan olmadığı kesindi.

Karanlıkta saatlerce konuşmuşlardı. Severin duvarın dibine çökmüş, başını arkaya yaslamıştı. Şafağa doğru gözleri kapanmaya başladığında Ben onun uzun boynunu seyretmişti.

"Yatağıma geçebilirsin," demişti Ben, yer açıp çarşafı

düzeltirken. "Dinlenmek istiyorsan yani."

Bunun üzerine Severin'in gözleri kocaman açılmıştı. Kafası karışmış gibi kirpiklerini kırpıştırmıştı. Hatta nerede olduğunu hatırlamaya çalışıyormuş gibi görünmüştü. "Hayır. Bunu yapamam. Çünkü uyursam bir daha uyanamam diye korkuyorum."

Ben merak etmişti. "Büyü bozulduktan sonra hiç uyudun mu? Çünkü üzerinden iki gün geçti. Kırk sekiz saat?"

Severin belli belirsiz başını sallamıştı.

"Bir de *bir daha hiç uyumamayı* düşünüyorsun öyle mi?" diye sormuştu Ben, kaşlarını abartılı bir şekilde kaldırarak.

Severin'in dudakları hafifçe kıvrılmıştı. "Laf soktuğunu anlamayacak kadar yorgun olduğumu mu sanıyorsun?"

"Laf falan sokmuyorum," demişti Ben sırıtarak. "En azından *tam olarak* bir laf sokmadan bahsedemeyiz."

Severin bir homurtu eşliğinde ayağa kalkmış, ardından Ben'in *Yıldız Savaşları* desenli retro nevresiminin üzerine uzanmıştı. Hazel'a komik göründüğünü söylese de gizliden gizliye bu nevresimi gerçekten çok seviyordu.

"Yeterince uyumadım mı?" dedi Severin ama son hecelere doğru sözleri ağzının içinde yuvarlanıp gitmişti. Bütün vücudu gevşemiş, anında uykuya dalmıştı. Boynuzlarını çevreleyen dağınık dalgalı siyah saçları ve hafifçe aralanmış yavruağzı dudaklarıyla, her zamanki gibi güzel görünüyordu. Artık büyünün laneti kalktığı için uykusu huzursuzdu. Gözleri kapaklarının altında

sürekli hareket ediyor, yatakta bir o yana bir bu yana dönüyordu. Belki cam tabuta hapsedildiğinden beri ilk kez rüya görüyordu.

Böylece Ben, gökyüzü aydınlanana kadar tek başına oturdu, duygularıyla savaştı. Sonra merdivendeki gıcırtıyı duydu. Kapıya gidip hafifçe araladı. Kardeşi koridordaydı. Jack de onunla birlikteydi. Hazel, dün sabah giydiği yeşil kadife bluzuyla bir partiden dönüyormuş gibi görünüyordu. Kot pantolonu çamur içindeydi, bluzunun bir yanında dikişleri parçalanmıştı. Karmakarışık saçlarının arasında yaprak parçaları vardı. Ben, ikisinin Hazel'ın odasına girişini izledi.

"Burada olmamın sorun çıkarmayacağından emin misin?" diye fısıldadı Jack, yatağın kıyısına otururken.

Hazel başını iki yana sallayıp başını salladı. "Annem böyle şeyleri umursamaz. Hem seni pek sever."

Bu ikisi nereden geliyorlardı? Kapanan kapıyı seyreden Ben, gördüklerine anlam vermeye çalışıyordu. Muhtemelen Severin'i nasıl kurtardığıyla ve son zamanlarda sürekli söylediği yalanlarla ilgili bir yere gitmişlerdi. Öte yandan ikisinin aynı yatağa gireceği düşüncesiyle, tamamen farklı nedenlerden dolayı endişelenmekten kendini alamıyordu.

Kardeşini seviyordu ama onun bir sürü kalp kırdığını çok iyi biliyordu. Jack'in de yüreği yaralananlardan biri olmasını hiç istemezdi.

Koridor yine karanlığa gömüldü. Fakat birkaç dakika sonra Hazel tekrar odadan çıktı. Ben, onun banyoya gittiğini sandı. Belki onu orada sıkıştırıp neler olup bit-

tiğini öğrenebilirdi. Ama Hazel aniden durdu. Duvara kapanıp ağlamaya başladı.

Sessiz hıçkırıklarla iki büklüm olurken acı çekercesine karnını tutuyordu. Neredeyse hiç ses çıkarmadan yavaşça kayarak dizlerinin üzerine düştü. Gözyaşları yanaklarından süzülüyor, ileri geri sallanırken çenesinden aşağı damlıyordu.

Hazel hiç ağlamazdı. Çelikten yapılmış gibiydi o; asla bükülmezdi. Kimse Ben'in kız kardeşinden daha dayanıklı olamazdı.

İşin daha da beter yanı sanki ustalaşmış gibi, sanki yalnızken hep yapıyormuş gibi sessizce ağlayabilmesiydi. Küçükken Hazel'ın pervasızlığını ve canının istediği gibi davranabilmesini Ben çok kıskanırdı. Kılıç sallamayı öğrenmek istiyorsa ya YouTube videoları izler ya da kütüphanede kitapları karıştırırdı, annesiyle babası da araştırma yapmak yerine pratik yapması gerektiğini ona söyleme zahmetine girmezlerdi. Kimse ona yeteneğin boşa gitmemesi gerektiğine, yeteneğin sorumluluk getirdiğine, sanatın ne kadar önemli olduğuna dair dersler vermeye kalkmazdı.

Şimdi birbirlerine ne kadar özenli davranırlarsa davransınlar, çok sıradan şeylerle birbirlerinin en hassas noktalarından vurarak birbirlerini incitmekten ne kadar korktuklarını anlayabiliyordu. Ama karşındaki insana karşı özenle davranmak, onu incitmemeye çalışmak incelik isteyen bir işti. Başardığını düşünürken, düşüşe geçmen işten bile değildi.

Birkaç dakika sonra Hazel kadife bluzunun eteğiyle

gözlerini sildi. Ardından bütün vücudunun sarsılmasına neden olan son bir iç çekişle ayağa kalkıp odasına geri döndü.

Ses çıkarmadan odanın önüne gelen Ben kapı kolunu çevirdi. Hazel, ağlamaktan şişip kan çanağına dönmüş gözleriyle saçlarındaki yaprakları temizlerken Jack botlarının bağcıklarını çözüyordu. Birden ikisi de donakaldı.

"Benim," dedi Ben.

"Biz şey... yani düşündüğün gibi değil..." diye söze başladı Jack, gözleri yatağa kayarken. Ben bunun, "*Onunla yatma fırsatı için yanıp tutuşsam da kız kardeşinin namusuna göz dikmedim,*" demekle bir olduğunun farkındaydı. Bu arada Hazel da onu atlattığı için özür dilemeye koyulmuştu.

Elini kaldırıp ikisini de susturdu. "Neler olup bittiğini anlamam için teker teker anlatmaya başlayın. Hazel'ın başlamasını tercih ederim ve hemen bir açıklama bekliyorum. Bu gece nereye gittiğinizle başlayabilirsin."

"Peri şölenine gittik," dedi Hazel, bütün ağırlığıyla yatağa otururken. Bitkin görünüyordu, gözlerinin altında koyu halkalar belirmişti. Ben, onun bu kadar kolay teslim olacağına hiç ihtimal vermediğinden biraz şaşkındı. "Gidişim umduğum şekilde olmadı ama bir şeyler öğrendim. Akçakral, kasabanın emniyeti karşılığında oğlunu yakalayıp ona götürmemi istiyor. Yalnız bir sorun var; herif kafayı sıyırmış. Yok hayır, aslında iki sorun var; deliliğinin yanı sıra kasaba emniyetine bakış açısı da tam bir saçmalık."

Ben ona bakakaldı. Çok sayıda olmasa da peri hal-

kından birileriyle daha önce de karşılaşmıştı ve bu kadarı bile ödünün kopmasına yetmişti. Bile isteye aralarına karışma fikrini bile korkutucu buluyordu. Hele en az üç yaratığı öldüren Hazel söz konusu olduğunda, aralarına karışınca başına neler gelebileceğini düşünmek tüylerini diken diken ediyordu. Kardeşinin cesaretine hep şaşırmıştı ama şu anda resmen yerlere yapışmak istiyordu. "Akçakral, oğlu *Severin*'i ona götürmeni mi istiyor?"

Hazel gözlerini ona dikti. "Severin'in onun oğlu olduğunu nereden biliyorsun? Geçen gece konuştuğumuzda bunu bize söylememişti."

Ben omuz silkti. "Tahmin ettim. Hem başka kim olabilir ki?"

Hazel başını iki yana salladı. "Berbat bir yalancısın. Hâlâ dünkü kıyafetlerin üzerinde. Belli ki burada sır saklayan bir tek ben değilim. Peki *sen* bu gece neredeydin?"

Ben derin bir iç çekip odaya girerek kapıyı arkasından kapattı. "Hiçbir yerde. Buradaydım. Severin geldi. Benden yardım istedi."

Jack'in kaşları yaşadığı şokla havaya kalkarken Hazel kaskatı kesildi. Sanki bir şey yapması gerektiğini düşünüyor ama ne yapacağını kestiremiyordu. Ben, onu arada sırada böylesine şaşırtabilmekten aldığı zevki saklamakta zorlanıyordu.

"O... boynuzlu çocuk ne dedi?" diye sordu Hazel,

Jack, şifonyerin yanındaki koltuğa otururken son derece rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Anlaşılan yaklaşmakta olan tartışmanın tarafı olmaktan çekiniyordu.

"Her şeyden önce, sihirli kılıcını geri istiyor," dedi Ben.

"Umarım ona herhangi bir söz vermemişsindir," dedi Hazel. "Kılıç bende değil. Sen sormadan söyleyeyim; kılıcı kimin aldığını ya da nerede olduğunu bilmiyorum. Şölende kılıçla ilgili ipucu arıyordum."

"Ormanda başka neler öğrendin?"

Hazel yüzünü sıvazlayarak yan gözle Jack'e imalı bir bakış fırlattı. "Fazla bir şey öğrenemedim," dedi sonunda. "Severin'le yeniden iletişime geçebilir misin? Bizimle buluşmasını sağlar mısın?"

"Bilemiyorum. Onu Akçakral'a teslim etmek üzere tutsak almayı falan düşünmüyorsundur umarım? Onu incitmene izin veremem."

"Ne istersem öyle yaparım," dedi Hazel ayağa fırlayarak. Dişlerini sıkıyormuş gibi çene kasları atıyordu.

Koridorda kapıya doğru ilerlerken, Ben bir an için ona tek bir şey bile söylememeyi aklından geçirmişti. Ama okulda insanların yaşadığı dehşeti ve Severin'in Hazel hakkında söylediklerini hatırlamıştı. "Benden sakladığın *her şeyi* anlatacak mısın?"

Hazel'ın gözleri Jack'e kaydığında bir süre bakıştılar. Jack'in kaşları kalkıyordu. Böyle bakıştıklarına göre en azından bir kısmını Jack'e anlatmış olmalıydı.

"Anlatacağım," dedi Hazel. "Daha önce anlatmalıydım. Ama hemen şimdi anlatmak zorunda mıyım? Çünkü ayakta duramıyorum ve anlatacak çok şey var."

Kulağa yeni bir mazeretmiş gibi gelse de Ben bu sefer ona inandı. Gerçekten yorgun ve tuhaf bir şekilde kırılgan bir hali vardı. "Tamam. Ama Severin odamda."

"Ne?" Hazel yataktan fırladığı gibi kapıya yöneldi.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Ah, hayır," dedi Ben. "Hayır, yalanlar söyleyip sırlar saklarken bana böyle çıkışmaya hiç hakkın yok. En iyi arkadaşımı bile yalanlarına ortak ederken, bana kızamazsın."

Hazel'ın yüzü dalgalandı. "Seni korumaya çalışıyordum."

Jack, bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu. Çakmak çakmak gözleri ve çöken yanaklarıyla o da fena halde yorgun görünüyordu.

Ben devam etti. "Şu anda uyuyor. Sorularla başının etini yiyebilmeniz için onu uyandırmaya niyetim yok." Kalbi deli gibi atıyordu. Kardeşine bildiklerini anlatması için baskı yapmış olsa da tepkisini gördükten sonra Hazel'ın sakladığı sırların sandığından çok daha büyük ve tehlikeli olduğunu sezebiliyor, duyacaklarından bir parça ürküyordu.

"Burada kalmasını sağlayabilir misin?" diye sordu Hazel.

Ne yapması gerektiği hakkında Ben'in en ufak bir fikri bile yoktu. "Olur. Sen dinlendikten sonra duruma bakarız."

Jack, hemen yan odada milyonlarca kez uyumuşken bir kızın odasında kalmanın hiç de uygun kaçmayacağını hatırlamış gibi ayağa kalktı.

"Hayır, kal," dedi Hazel, onun parmaklarını tutarken alçak sesle.

Jack, reddedemeyecek kadar çaresiz görünüyordu.

İşte o anda Ben, Elf prensin Hazel'ın kaderi olup ol-

madığı konusunda şüpheye düştü. "İyi uykular," dedikten sonra, Jack'in düşünmesine fırsat bırakmadan geri çıktı. Severin'i herhangi biriyle paylaşmaya henüz hazır değildi. Onu daha yeni yeni tanımaya başlamıştı. Bir insan gibi onunla yakınlaşmanın mümkün olduğunu düşünüyordu.

Koridordan odasına geçti. Kapıyı açıp Severin'i yatakta göremeyince başından aşağı kaynar sular döküldü. Sanki Severin'in adını yüksek sesle söyleyerek, kız kardeşine onun gece ziyaretini anlatarak büyünün bozulmasına neden olmuştu. Pencere açıktı, perdeler rüzgârla dalgalanıyordu. Dışarıdaki ağaçlardan uçup gelen birkaç kahverengi yaprak yerde öylece kıpırdanıyordu.

Panik halinde pencereden çatıya çıktığında, gevşek duran kiremitlerden biri aşağı uçtu. Sabah olmuştu, gökyüzü parlak bir ışıkla parlıyordu. Çiy, her şeyin ıslak görünmesine neden oluyordu.

Serin sabah havasıyla ciğerlerini doldurdu. Bir an için sadece ağaçları ve yolu gördü. Ama birkaç saniye geçmeden, evin yanındaki büyük çınarın üst dalında oturan Severin'i seçti.

Rahatlayarak tuttuğu nefesini bıraktı ve kaymamaya çalışarak çatıda ilerledi. "Hey, sen..."

"Ben üzerine kavgaya tutuşulacak bir şey değilim," dedi boynuzlu çocuk. Ben'in kapüşonlu kazağını çıkarmıştı. Üzerinde sadece tişörtü ve kot pantolonu vardı. Çıplak ayaklarını, ağacın gövdesine dayamıştı. Ama soluk sabah ışığında, dalların gölgesine sığınmış haliyle bu dünyadan olmadığı açıkça göze batıyordu.

"Biliyorum," dedi Ben, evin yanındaki ağaca yaklaşırken. "Özür dilerim. Ne kadarını duydun bilmiyorum ama belli ki önemli bir kısmını duymuşsun. Dinle. Hazel, istese bile seni incitemez."

Severin gülümsedi. "Benim de bir kız kardeşim var, unuttun mu? Kardeşinin hatalarını görmezden gelmenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi bilirim. Bana unutamayacağım kadar büyük bir iyilik yaptın, Benjamin Evans. Bu gece imdadıma koştun. Senden daha fazlasını isteyemem."

Ben, ağaca geçerken ayağını nereye koyacağını kestiremiyordu. Bir an için ayağının kayacağını sandı ama sonra hemen dengesini buldu. "Hazel, şölene gitmiş. Babanla görüşmüş. Baban onunla konuşmuş. Bir sonraki hamlemizi kestirebilmek için bütün bilgilerimizi bir havuzda toplamalıyız. Hem aksine davransan da Hazel'dan hoşlandığını biliyorum."

Severin, onu kolundan kavrayıp dalın üstüne çektiğinde Ben dengesini daha kolay sağlayabildi. "Onu öptüğüm için mi?"

"Hazel öyledir... insanlar Hazel'dan *hoşlanır*. Erkekler ona bayılır. Dünya üzerinde hiçbir şey ona zarar veremezmiş gibi, kimse ona ulaşamazmış gibi, sanki çok daha büyük ve önemli işlere odaklanmış gibi kimseye bir şey anlatmaz. İnsanları deli eder. Onu sevimli bulurlar."

"Peki sen sevimli değil misin?" diye sordu Severin.

Ben, onun dalga geçip geçmediğinden emin olamıyordu. "Eminim onu öptüğünde, can sıkıcı bir ahmak olmadığını fark etmişsindir." Oysa kelimeler daha du-

daklarından dökülürken pişman olmuştu. Kendine güvensiz olmak başka bir şeydi, öyle olduğunu göstermek bambaşka bir şey.

Severin onu uzun uzun süzdü, sonra eğilip dudaklarını Ben'inkilere bastırdı. Meraklı, bir parça şehvetli bir öpücüktü. Elini Ben'in ensesine götürerek, dengesini sağlamak için ağaç yerine ondan destek aldı. Ben'in parmakları Severin'in deniz kabuğu kadar sert ve soğuk boynuzlarının arasındaki saçlara dalmıştı. Birkaç dakika sonra geri çekildiğinde korku, öfke ve arzunun bileşimi bir duyguyla titriyordu. Çünkü evet, bunun olmasını istemişti. Ama yüzüne vurulması gerekmiyordu.

"Titremenden hoşlandığımı söylemem yanlış mı kaçar? İrkilmenden?" dedi Severin.

Ben yutkundu. "Titrememin hoş bir şey olduğunu hiç sanmıyorum."

Boynuzlu çocuk, iki kaşını birden kaldırdı. "Peki seni öperken sence nasıl hissetmişimdir?"

Ben aşağıdaki otlara bakıp derin bir iç çekti. Bunu Severin'in *söylemesini* tercih ederdi. Parmakları ensesini sımsıkı kavradığında, dudakları birleştiğinde ne hissettiğini söylemesini istiyordu. Ama bu çocukça bir istekti. "Seni anlıyorum. Canavar bir kız kardeş ve katil bir baba gibi gerçek sorunlarla uğraşırken kıskançlık sana komik geliyordur."

Severin kıpırdadığında dallar hışırdadı. Gözleri derin ormanlar ve unutulmuş dereler kadar yeşildi. Saçları yüzüne düşmüştü. "Benim sorunlarım aynı zamanda sizin de sorununuz. Aslında benim sorunum Fairfold'un so-

runu. Bundan kaçamazsın. Sen ve kardeşin birbirinize önem veriyorsunuz. Birbirinizi seviyorsunuz. Ama sevginizi göstermek için birbirinize her gün buketler dolusu yalanlar veriyorsunuz."

"Hiç de öyle değil."

"Seni tanıyorum, Benjamin Evans," dedi Severin. "Unuttun mu?"

Ben oturduğu yerde biraz kayınca az daha dengesini yitiriyordu. Severin'in soğuk ve mesafeli biri olduğunu sanıyordu. O hep *peri masallarındaki prensler* gibi güzel ve uzak gelmişti. Prensin onu çok iyi tanıdığını, hatta birçok sırrını dünya üzerindeki herkesten çok daha iyi bildiğini unutup duruyordu.

"Defalarca beni sevdiğini söyledin," dedi Severin yumuşak bir sesle. Bunu duymak bile Ben'in yeniden yanaklarının yanmasına yetmişti. "Ama belki de asıl sevdiğin, camdaki yansımandı."

Ben'in içini böylesine okuyabilmesi hiç adil değildi. Hem de hiç. Severin'in kendine duyamadığı güven üzerinden onunla oyunlar oynamasını hiç hak etmemişti. O güven eksikliği ki keskinliğiyle yıllar boyunca Ben'in ruhunda derin yaralar açmıştı. Bu yaraların derinliğini ölçmeye kalksa, öğrenmesine fırsat kalmadan kanamadan ölüp giderdi.

"Ben... hayır, hiç alakası yok," dedi sonunda. "Ama evet, masallardaki, şarkılardaki, şiirlerdeki gibi bir aşk yaşamak istedim. Yıldırım gibi çarpan bir aşk. Ve kusura bakma, çünkü... evet, biliyorum, beni gülünç bulmanı anlayabiliyorum. Komik olduğumu düşünüyorsun.

Benimle dalga geçiyorsun. Aptalca davrandığımın farkındayım ama en azından bunun farkındayım."

Severin, su gibi akışkan bir hareketle ağaçtan çatıya atladı. Saraylılara yakışır bir zarafetle, uzun etek giymiş bir leydinin atından inmesine yardım etmek istercesine elini uzattı. "Ben de biliyorum, Benjamin Evans. Ve kesinlikle sandığın kadar aptal değilsin."

Ben uzatılan eli tutup çatıya geçti. Pencerenin önüne gelmişlerdi ki evin önüne bir kamyonet yanaştı. Ben'in annesinin bir arkadaşıydı bu. Evlerin kapı, pencere pervazlarına minik yeşil adam yüzleri oymaları yapan heykeltıraş kadının adı Suzie'ydi ve vücudunun her yeri dövmelerle kaplıydı. Kiliseye ya da önemli bir yere gitmeye niyetliymiş gibi bugün etek giymiş, saçlarını atkuyruğu yapmıştı.

"Tuhaf," dedi Ben, Suzie eve girene kadar yerinden kıpırdamadan. "Gidip neler olduğuna bakayım."

"Ve benim kalıp kalmayacağımı merak ediyorsun," dedi Severin.

Ben başını salladı.

"Bıraktığın yerde kalacağım," dedi peri prensi, çalışma masasının önündeki tekerlekli sandalyeye oturup yosun yeşili dipsiz gözleriyle Ben'in gözlerinin içine bakarak. Ben, prensin odaya göz gezdirdiğinde görebileceği bütün utanç verici detayları zihninde sıraladı ama sonra Severin'in zaten bilmediği hiçbir ayıbının kalmadığını fark etti.

Bu arada Severin, aklından geçenleri okuyormuş gibi sırıtıyordu.

Ben, merdivenlerden aşağı indi.

"Ay iyi, uyanmışsın," dedi annesi. Her zamankinden farklı giyinmişti; kot pantolonunun üzerinde boya lekeleri yoktu, üstüne bol gelen çiçek desenli bir bluzunu turkuaz ve gümüş boncuklardan oluşan üç kolyeyle tamamlamıştı. Uzaktan bakıldığında saçlarındaki kır teller de belli olmadığından, Hazel olduğu sanılabilirdi. "Kardeşinin sabah geldiğini duydum. Söyle, hemen çantasını hazırlasın. Döner dönmez yola çıkıyoruz."

"Şimdi nereye gidiyorsun?"

"Gordon'ların evinde bir kasaba toplantısı var. Jack konusunu konuşacağız."

"Jack mi?" diye sordu Ben.

"Onu sevdiğimi biliyorsun. Ama kasabadakiler onun Elfler'le birlikte hareket ettiğini söylüyor. Diğerleri de perilerin yanında yaşamaya giderse, kasabadaki kötü olayların son bulacağına inanıyor."

"Sen bunlara inanmıyorsun, değil mi?" Ben, Hazel'ın yatak odasında yere kıvrılmış yatan arkadaşını düşündü. O anda annesinin söylediği gibi düşünen kasabalılara karşı öfkeyle doldu.

Yol için hazırladığı kahve kupasını ve üzerine mavi iple kuş desenleri işlenmiş kahverengi eski deri çantasını alan annesi iç çekti. "Bilemiyorum. Onun birileriyle birlikte hareket ettiğini falan düşünmüyorum ama sonuçta bebekken *onlardan* alınmıştı. Belki onu geri istiyorlardır. Belki intikam falan peşindedirler. Annesi olsam, en azından ben öyle yapardım."

"Olanlar Jack'in suçu değil."

"Bak, henüz herhangi bir karar alınmış değil. Gordon'larla oturup meseleyi tartışacağız, o kadar. Ve geri geldiğimde, umarım bir süreliğine kasabadan ayrılabileceğiz."

"Anne," dedi Ben. "Jack'e bir şey yapmalarına izin verirsen, seni asla affetmem. O bizden biri. Hepimiz gibi insan."

"Ben sadece senle Hazel'ın güvende olmasını istiyorum," dedi annesi. "Kasabadaki herkes çocuğunun iyiliğini düşünüyor."

"O zaman bizi Fairfold'da yetiştirmemeniz gerekiyordu belki," diye çıkıştı Ben.

Annesi sertçe ona baktı. "Buraya senin için geri döndük, Benjamin. Philadelphia'da kalabilirdik ve birçok insanın hayal bile edemeyeceği yeteneğini geliştirmeye devam edebilirdin. Fairfold'dan ayrı kalamayan sendin. Yaralandıktan sonra müziği bırakan, kendine başka bir hayat için şans tanımayan sensin."

Ben öylesine afallamıştı ki cevap veremedi. Philadelphia'yı hiç konuşmazlardı. En azından bu şekilde konuşmazlar, yaşadıkları kötü günlerden hiç bahsetmezlerdi. Hele bebekliğinden beri hayatını biçimlendiren o tuhaf hikâyeye hiç değinmezlerdi. Hazel, göl kenarında o çocuğun cesedini bulduktan sonra da kardeşiyle hiç konuşmamışlardı. En başında anne babalarının, ormana tek başlarına gitmelerine nasıl izin verdikleri hiç tartışılmazdı. Ben, bunun bir aile geleneği olduğunu varsaymıştı. Bütün aile fertlerinin sorunlu olduğu yönler vardı ve kimse bunlarla birbirini rahatsız etmemeliydi.

Belli ki artık bu gelenek yıkılmıştı.

Kapıya varan annesi omzunun üzerinden ona baktı. Sanki boyunu posunu ölçüyordu. "Kardeşine hazırlanmasını söyle, tamam mı?"

Tel kapı gürültüyle çarptı ama Suzie dışarı çıkmak yerine hole geri dönüp Ben'in koluna dokundu. "O çocuğun bizim gibi insan olduğunu söylüyorsun. Bundan nasıl emin olabilirsin? Nasıl bir yüreğe sahip olduklarını nasıl bilebiliriz ki?" Sonra Ben'in cevap vermesine fırsat bırakmadan dışarı çıktı. Birkaç saniye sonra çakıl yolda dönen tekerleklerin sesi duyuldu.

Ben başını tezgâha dayadı. Aklı karman çormandı. Sonra ne yapacağını bilemediğinden, tezgâha dört kupa dizip kahveyle doldurdu.

Herkes için uyanma vakti gelmişti.

✦ BÖLÜM 18 ✦

Hazel, ağabeyi haricinde hiçbir erkekle aynı yatakta uyumamıştı. Ona göre bu, ilişkilerde iyi olmadığı bütün alanların altını daha da çizecek bir şeydi. Hep yatakta dört döneceğini, yatak arkadaşının üzerinden yorganı çekeceğini, uykusunda tekmeler savuracağını düşünmüş, daha bunları yapmadan bile suçluluk duygusuna kapılmıştı. Hesaba katmadığı şeyse, başını yastık yerine Jack'in koluna dayamanın nasıl bir his olabileceğiydi. Ensesinin altındaki kolun ne kadar sıcak olacağı ya da çaktırmadan onun kokusunu içercesine içine çekebileceği de aklının ucundan bile geçmemişti. Jack ormanların, vadilerin ve derin göllerin kokularını taşıyordu. Vücudunun ne kadar sert olabileceğini de bilmesi mümkün değildi. Nasıl duracağını bilemiyormuş gibi sırtında tembelce dolaşan parmaklarının, tüylerini böylesine diken diken edebileceğini Hazel hayatta tahmin edemezdi.

Jack duygularını açtığından beri ilk kez Hazel kelimelerin şımarıklığını yaşıyordu. *Senden hoşlandığımı bilmeni istiyorum, senden hoşlanıyorum,* demişti. Hem de Hazel, Akçakral'ın hizmetinde olduğunu söylemeden hemen önce. Ona kendine dair bir ton şeyi anlatmamış olmasına rağmen *Senden hoşlanıyorum,* demişti. Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki inanması zordu.

Bunun bir sonucu da Hazel'ın Jack'e ondan hoşlandığını söyleyecek fırsat bulamamış olmasıydı.

Şimdi söyleyebilirdi. Jack'i uyandırıp bir şeyler söyleyebilirdi. Belki Jack de kendisi gibi uyumuyor, uyukluyordu. Belki kulağına fısıldayabilirdi. Aklından bunları geçirip bir şey yapmaya karar vermeye çalışırken merdivenlerde adım seslerini duydu.

Ağabeyi kapıyı çalmadan, elinde üç kupa kahveyle odaya girdi. Arkasında kendi kahve kupasıyla boynuzlu çocuk duruyordu. Ben'in kıyafetleri içindeki Severin, tıpkı ormandaki gibi rahat görünüyordu.

Hazel'ın yakalaması gereken Severin. Hazel'ın özgür bıraktığı Severin. Çapkın gülümsemesiyle Severin.

Hazel, esneyerek yorganı üzerinden itti. Yataktan çıktığında şifonyerin üzerinden uzun çubuğu alıp kılıç çeker gibi Severin'e doğrulttu, sonra saçlarını toplayıp çubukla topuz yaptı.

Severin'se şerefe der gibi kupasını havaya kaldırıp onu selamladı. "Demek hâlâ kılıcımı bulamadın." Dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırdıktan sonra kupasından bir yudum aldığında Hazel yanaklarının kıpkırmızı olmasına engel olamadı.

Ben odanın ortasına yürüyüp zeytin dalı önerisi niyetine kahve kupasını uzattı.

Hazel kahvesinden büyük bir yudum aldı ama o kadar yorgundu ki kafeinin hiçbir faydası yoktu. Yine de soya sütüyle bulanan sıcak sıvı, damağında ağlamaktan kalan hüzünlü tadı silmeye yetti. Sonra aynanın yanındaki sandalyeye çöktü. "Neler oluyor?"

"Sizin evde bir tür kasaba toplantısı yapıyorlar," dedi Ben, Jack'e dönerek. "Amanda meselesi ve okulda olanların, senin perilerin arasına geri dönmediğin için gerçekleştiğini konuşuyorlar. Seni geri vermeyi tartışıyorlar. Seni buradan hemen götürmemiz lazım. Seni bulamayacakları bir yere götürmemiz gerekiyor."

"Ne?" derken Jack'in gözleri kocaman açılmıştı. Elleriyle yüzünü sıvazladı, sonra parmaklarını saçlarından geçirdi. "Annem öyle mi düşünüyor?"

"Jack, sokaktan alıp tekrar sokağa bırakabileceğin bir köpek yavrusu değil ki," dedi Hazel.

"Bence annenle babanın bu tartışmada bir suçu yok," dedi Ben. "Bence bir avuç ödlek, aptalca işler çeviriyor."

"Beni o yüzden evden kovdu," dedi Jack, kendi kendine konuşurcasına. Sanki buna inanmak istiyor ama yanılmaktan da fena halde korkuyordu. "Beni evde istemediği için kovmadı. İnsanların toplantı için geleceğini bildiği için beni gönderdi. Ama annem... ama ben orada olmazsam, ailemi suçlayacaklar." Ayakkabılarını giymeye başladı.

"Jack, kasabadaki herkes orada olacak," dedi Hazel. "Bunların senin suçun olmadığını biliyorsun. Bunların

seninle hiç alakası yok. Hem de hiç."

"Ben de onlara bunu söyleyeceğim," diyen Jack, odadan çıkıp merdivenlerden indi.

"Ben de gidiyorum," dedi Hazel. Giymeye uğraşmadan botlarını kaptı. Sonra Ben'e dönüp, "Sen onu burada tut," dedi. "Biz geri gelene kadar burada kalması lazım."

Merdivenlerden aşağı koşarken arkadan Severin'in sesini duydu. "Bence ben de gelmeliyim. Hâlâ uyuyormuşum gibi insanların yanı başımda benimle ilgili konuşmasından sıkıldım."

Ama Hazel bahçeye çıktığında, Jack'in Ben'in arabasını çalıştırdığını gördü. Ben'in yedek anahtarını nerede tuttuğunu biliyordu muhtemelen. Araba yola fırlamadan hemen önce, Hazel kendini yolcu koltuğuna atacak zamanı ancak buldu.

Krem rengi boyasıyla Gordonlar'ın evi, son derece bakımlı kolonyal tarzında bir evdi. Küçük bir tepenin üzerinden, daha küçük ve daha bakımsız evlere bakıyordu. Büyük ve eski bina, mükemmel bir şekilde restore edilmişti. Kasabanın yarısı için parti verilebilecek kadar büyüktü ki bu iyi bir şeydi çünkü şu anda göründüğü kadarıyla gerçekten de kasabanın yarısı evdeydi.

Evin önüne park eden arabaların tekerlekleri Bay Gordon'un çimlerinde izler bırakmıştı. Hazel, Jack'in babasının bütün yaz boyunca alnında biriken terlere rağmen bahçeyi biçtiğine, suladığına, tohumlar ektiği-

ne tanık olmuştu. Bahçeye ne postacı ne Carter'ın ya da Jack'in bir arkadaşı girebilirdi. Bahçe, koşmak için can atsa bile oradan geçmemesi gerektiğini bilen köpekler için bile yasak bölgeydi. Bay Gordon'un onca uğraşının boşa gitmesi Hazel'ın içine dokundu. Sanki kasabadaki kurallar aniden değişivermişti.

Jack, her saniye daha hızlı adımlarla eve yaklaşırken yumruklarını sıktı.

Kapıyı hafifçe açıp koridora girdi. İçerideki bütün ahşap mobilyalar pırıl pırıl beyaza boyanmıştı. Kasabalıların kâh ayakta durduğu kâh kucaklarındaki karton bardakları dengede tutmaya çalışarak katlanan sandalyelere oturduğu odalardaki mobilyalar da güneşin ışıklarıyla parlıyordu. Belli ki tabureler ve diğer sandalyeler, kalabalığa oturacak yer olsun diye komşulardan toplanmıştı. İçeri giren iki genci kimse fark etmedi.

Postanede çalışan Bayan Pitts, Jack'in annesine bakarken başını iki yana sallıyordu. "Nia, kimse böyle olsun istemezdi. Yine de yaptığın şeyi düşünmeden... yani yaptığın şey, orman halkıyla ilişkilerimizi gerdi. Jack'i onlardan çaldığından beri kasabada bir şeylerin ters gitmesi bir tesadüf değil."

Bu doğru muydu? Hazel o zamanlar daha küçücük bir bebekti. Belki de henüz doğmamıştı bile. İnsanlar, bir zamanlar Hava Halkı'nın böylesine kana susamış bir hale dönüşmeden önce kasabada hayatın çok daha güzel olduğunu söylerdi. Hazel bunun on yıllar öncesine dayandığını düşünmüştü, oysa kendi kısa ömründen bile daha kısa bir süreden bahsediyorlardı.

İşler ne zaman kötüleşmişti?

"Eğri oturup doğru konuşalım," dedi şerif. "Geçen ay, ormanda bir şeyler oluyordu. Bazılarınız kayıtlara geçmeyen birkaç kazayı duymuşsunuzdur ama okulda olanları herkes duydu. Amanda Watkins, bulduğumuz ilk kazazedeydi. Hâlâ komada. Bir ay önce, kasabanın hemen dışında serseri kılıklı bir çocuk bulundu. Otlar her yeri sarmıştı, sarmaşıklardan arabası görünmüyordu. Ve iki hafta sonra, evinin hemen arkasında ormanda oynarken yaprak yığınlarının içine kıvrılmış bir şekilde bulunan Brian Kenning var. Periler bizlerle uğraşıyor ve boynuzlu çocuğun uyanmasıyla kurtulacağımıza inananlarınız varsa, artık bunun bir safsata olduğunu anlamıştır."

Hazel, Akçakral'ın sözünü hatırladı. Severin'i ona götürürse, kasabada hayat normale, *bir zamanlar olduğu gibi* güzel günlerine geri dönecekti. Kral, büyük cömertlik göstermişçesine lütfetmişti. Hazel, Fairfold'da işlerin ne kadar kötüye gittiğini sözüm ona biliyordu, kasabanın bütün sırlarını bildiğine inanıyordu. Ama görünen o ki gerçeğin kıyısında bile değildi.

Ne mi yapardım? demişti cüce cin. *İzin verseniz ne mi yapardım? Neler yapmazdım ki?*

"Bir *ikameye* güvenemeyiz," dedi Bay Schröder. "Onu geri istemeseler bile, Jack'i burada istemiyorum. Bu fazlasıyla tehlikeli."

"Jack, çocuklarımın arkadaşı," dedi Hazel'ın annesi. "Onu bebekliğinden beri tanırım. Çoğumuzun en az bir kez karşılaştığı Hava Halkı'ndan biri olduğu için onu

suçlamak doğru bir iş olmaz. O burada yetişti. Hepimiz gibi o da Fairfold kasabasının sakinlerinden biri."

Annesi konuşurken Hazel yüreğinde bir gurur patlaması hissetti ama diğerlerinin ikna olmadığı açıkça görülebiliyordu. Herkes kararını çoktan vermişti.

"Hava Halkı, Fairfold'da bize karşı iyi davrandı," diye araya girdi Bayan Kirtling. Duvardaki İspanyol-Amerikan Savaşı'ndan kalma kılıçların altında dururken, yenilmez görünüyordu. Yıllar önce belediye başkanlığı yapmıştı ve herkesin hatırladığı kadarıyla iyi bir belediye başkanı olmuştu. "Bir anlaşmamız vardı. Bir şey bu anlaşmayı zedeledi."

"Bize karşı her zaman *iyi* değillerdi," dedi Jack'in annesi, isyan edercesine. "İşinize geliyor diye tarihi yeniden yazmaya kalkmayın sakın. Hayır, Jack bize geldikten sonra işlerin kötüye gitmesi bir tesadüf değil. Hatırlarsanız, Carter'ı kaçırmalarından önce de çocuklarımızı bizden almazlardı."

"Eh, belki *iyi* diyerek abartmış olabiliriz," dedi Bayan Kirtling. "Ama bu kasabada yaşamanın, başka her yerden daha farklı olduğunu inkâr edemezsin. Üstelik en iyi üniversitelerden birine gitmeye hak kazanmış kocanı buraya sürükleyecek kadar burayı seviyorsun. İstediğin normal bir hayat olsaydı, onunla birlikte Chicago'da yaşardın. Ve orada bir Jack'iniz asla olmayacaktı."

Hazel, yanı başındaki Jack'in kasıldığını hissetti.

"Oğlunu Malumlar'dan geri aldın, hatta annesinin basiretsizliğinden faydalanarak onların çocuğunu da uzun süre yetiştirdin. Ama onu sonsuza kadar yanında

tutmayı düşünmüş olamazsın."

Hazel, koridordaki vestiyerin üzerinde üniversite broşürlerini görmüştü. Jack'in annesinin, oğluyla ilgili uzun süreli planları olduğu kesindi. Salona bakınca okuldan öğretmenleri, esnafları, hayatı boyunca tanıdığı arkadaşlarının anne babalarını, hatta birkaç çocuğu seçti. Çoğu korku içinde yaşamaktansa Jack'i perilere geri vermenin daha doğru olacağına inanıyormuş gibi başını sallıyordu.

Öte yandan Hava Halkı, Fairfold'da sadece turistlere zarar verirdi. Yani zarar görenler, turistlik yapmış olurdu, öyle değil mi? Perilerin gazabına uğramak için yanlış bir şey yapmış olman gerekir. Birileri bir yanlış yapmış olmalıydı. Tabii suçlanacak bir günah keçisi olduğunda, kimsenin kendi hatalarını kabul etmesi gerekmeyecekti.

"Tıpkı o sevimli şahin yavrularından birini bulmak gibi," dedi Franklin'in ablası Lexie Carver. İçerideki en genç kadındı. Yoldan trafik kazasına kurban giden yaban hayvanlarını toplayarak pişirip yemeleriyle kötü bir şöhret edinmiş ailesi, uzaktan da olsa devlerle akrabaydı. Tabii bu sadece bir söylentiydi, isteyen inanır istemeyen inanmazdı. "Eve götürüp bakmak, küçük et parçalarıyla beslemek istersin ama böyle yaparsan, zavallının bütün avlanma güdülerini yok edersin. Bir süre sonra kendi başına hayatta kalması mümkün olmaz. Jack, buraya ait değil Nia. Burası onun için iyi değil. Doğru da değil."

"Hah, bu metafor için biraz geç kalmadın mı?" dedi Carter, içeridekileri dinlemek için sindiği merdivenlerde ayağa fırlayarak. "Olan oldu. Annem onu o minik et parçalarıyla besledi. Aslında onu geri gönderirsek, ha-

yatta kalamayacağını söylediğinin farkında değil misin?"

"*Carter*," dedi Jack'in annesi. Konuşmaması için uyaran bir tonda söylemişti bunu.

"Pardon," dedi Carter ağzının içinde. Tekrar merdivene oturmaya yeltendi ama sonra kapıda duran Hazel'la Jack'i fark edince öylece kalakaldı.

"Herkesin düşüncesini dikkate alacağız ama umarım bunun bir aile kararı olduğunun ve..." diye söze başladı Jack'in annesi ama gözleri Carter'ın baktığı yöne kayınca o da dondu kaldı. Salondakiler mırıldanmaya başlamışlardı bile. Sonra kapıda duranın, hakkında konuştukları kişi olduğunu, söyledikleri her şeyi duyduğunu fark edince hepsi birden sustu. Çıt çıkmıyordu.

"Giderim," dedi Jack sessizlikte.

İnsanlar gergin bir şekilde kâğıt bardaklarıyla oynayıp çaylarını yudumladılar. Kimse ne diyeceğini kestiremiyordu.

Yanlış anlamış numarasına yatan Hazel, onun kolunu kavrarken, niyetlendiğinden daha yüksek bir sesle "Oldu," dedi. "Haklısın. Hadi, *gidelim*. Birlikte gidiyoruz. Hemen."

"Hayır," dedi Jack, başını iki yana sallayarak. "Ben gideceğim. Onlara döneceğim. Hepiniz bunu istiyorsanız, giderim."

Annesi itiraz edercesine başını salladı. "Kalıyorsun." Çelik gibi sesiyle adeta meydan okuyordu ama Hazel salondakilerin birbirlerine bakarak baş salladıklarını görebiliyordu. Jack'in önerisini kabul ediyorlardı. Fairfold gibi bir kasabada, tek bir kelime bile geri dönülmez bir

söz anlamına gelirdi.

"Gidemezsin," dedi Hazel.

Jack başıyla reddetti.

"Söyle onlara," diye yakardı Hazel. "Onlara Akçakral'ı ve Keder'i anlat. Onlara gerçeği anlat. Ben sana kefilim."

"Bana inanmazlar," dedi Jack. "Sana inanmamak için de bin bir bahane bulacaklarından eminim."

"Nia, lütfen biraz mantıklı ol. Belki bizimle yaşamak istemiyordur. Biz onun gerçek halkı değiliz." Salondaki kadınlardan biri konuşmuştu. Hazel, kimin konuştuğunu anlayamadı çünkü kulaklarında davul gibi atan nabzı düşüncelerine bile engel oluyordu. Yüreği sıkışırken baktığı her yerde renklerin birbirine bulandığını zannetti.

"Merak etme anne," dedi Carter. "Jack bir yere gitmiyor."

Jack, bariz bir öfkeyle kardeşine döndü. "Benim adıma karar veremezsin."

"Benim gitmeme ne dersin? Belki kaçırdıkları halde onlardan geri alındığım için kızgındırlar? Bu hiç aklınıza gelmiş miydi?" Carter, daha az değerli olduğunu söyleme cesareti gösterecek biri var mı gibisinden etrafına bakındı. "Belki de onu değil, sadece beni istiyorlardır."

"Sen çok asil bir çocuksun," dedi Bayan Kirtling. "Ama sanmıyorum ki..."

"Jack, beni dinle," dedi annesi, kapıya doğru yürüyerek. "Kendi hayatını tehlikeye atman gerekse bile başkalarını korumak elinden geliyorsa, kimsenin incinmesine izin vermezsin. Sen iyi bir çocuksun. Hep başkalarının iyiliğini düşünürsün, hep de böyleydin. Ama bu öd-

leklerin seni zorlamasına ya da oyuna getirmesine izin vermemelisin." Meydan okurcasına salondakilere baktı. "Babanla benim başta gitmene izin vermeyeceğimize ama eninde sonunda kasabanın selameti açısından senden vazgeçeceğimize inanıyorlar. Sıkıştırıldığımızda senden vazgeçeceğimizi sanıyorlar. Eminim diğer ailen de aynen böyle düşünüyordur."

Odadakiler fısıldaşmaya başladı.

Jack, afallamış görünüyordu. Boş bakan gözleri, yaşadığı şokun etkisi olabilirdi fakat annesinin bundan sonra söyleyebileceklerinden korktuğu da açıkça okunabiliyordu.

Annesi, duvarın dibinde kollarını göğsünde kavuşturmuş babasına baktı. "Annenle bu konuyu dün gece uzun uzadıya konuştuk," dedi adam. "Bütün kasaba yansa bile, bizim için önemli olan sensin."

Bu sefer Jack şaşkınlıkla, belki de biraz keyif, hatta mahcubiyetle küçük bir kahkaha attı. Kasabalıların yüzünde beliren ifadeye bakılırsa, Hazel bunun tuhaf kaçan bir tepki olduğunun farkındaydı. Periler cenazelerde güler, düğünlerde ağlarlardı; insani durumlarda insani tepkiler vermezlerdi.

"Bu iş iyice şova dönüştü," dedi Bayan Holt, mor rujlu dudaklarını sıkıp elini gözüne götürürken. Parmakları ıslanırken belli bir belirsiz bir hıçkırıkla etrafına bakındı. Ne yapacağını bilemiyormuş gibi görünüyordu.

Sonra şerif de ağlamaya başladı. Ve ağlama, bütün salona yayıldı. Herkesin gözleri doluyordu. Hazel'ın annesi ulurcasına haykırırken saçını başını yoluyordu.

Hazel, Jack'e baktı.

Delikanlının dudakları incecik bir çizgiye dönüşmüştü. Olanları aklı almıyormuş gibi başını iki yana salladı. Keder buradaydı.

Hazel, yaratığın sesini kafasının içinde duyabiliyordu. Sanki bir anda bir nehrin akıntısına kapılmıştı. Derinlerde sürüklenirken yönünü tayin edemiyor, nerenin yukarı, nerenin aşağı olduğunu kestiremiyordu...

Gözlerini kırpıştırdı. Jack, saçına bir düğüm atmıştı, ardından ensesine fısıldadı. "Ben izin verene kadar ağlamayacaksın," dedi.

Keder'in sihrine karşı koruma sağlamıştı. Hazel, yanaklarının sırılsıklam olduğunu fark etti. Ne zaman ağlamaya başladığını hiç hatırlamıyordu ama salondakiler hâlâ hıçkırarak ağlıyorlardı.

Ön kapı ardına kadar açıldığında Ben koşarak içeri geldi.

"Buradan çıkmamız lazım!" diye bağırdı, neredeyse camları patlatacak kadar güçlü bir sesle. Herkes ona baktı. "Canavar ormanda. Geliyor."

Hemen arkasında Severin duruyordu. Hazel bir an için salondaki diğer herkes gibi ilk kez görüyormuş gibi ona baktı. Uzun boyuyla bu dünyaya ait olamayacak kadar yakışıklıydı, kahverengi dalgalarının arasından yükselen boynuzları ve yosun yeşili gözleriyle onları izliyordu. Sıradan kıyafetler giymiş olmasının önemi yoktu; kesinlikle sıradan biri değildi. Herkesin hayal ettiği perilerin tam karşılığıydı. O, kasabalıları Fairfold'a getiren, tüm tehlikelerine rağmen burada kalmak istemelerine neden olan hayalin ta kendisiydi.

Ve Hazel o anda, umut ve dehşeti aynı anda yaşarken onların neler hissetmiş olabileceğini kavradı. Ta içinde hissedebiliyordu. Severin, onun prensiydi. Prensini kurtarması, prensinin de onu kurtarması gerekiyordu.

"Kendinizi koruyun," dedi Severin, duvarda asılı duran iki kılıca yönelip tek bir hamlede metalik bir fısıltıyla kınlarından çekerken. Kılıçları bir elinden diğerine aktarıp dengelerini kontrol etti. Sonra kapıda duran Hazel'a bakıp sırıtarak kılıçlardan birini ona fırlattı.

Hazel, kılıcı havada kaptığında bunu yapıp yapamayacağını düşünmemişti bile. Kılıç, kolunun bir uzantısı gibi tam ona göreydi. Sanki eksik bir organı tamamlanmıştı. Kılıcın ağırlığı mükemmeldi. Belli ki süs için yapılmamıştı, gerçek bir kılıçtı. Pahalı olup olmadığını merak etti çünkü canavarla kapışırken zarar görmesi çok olasıydı.

Damarlarındaki kan coşarken heyecanlandığını hissetti.

"Normal kılıçlar ona zarar veremez," dedi Hazel, boynuzlu çocuğa doğru yürürken.

"Geri göndersek yeter," dedi Severin kapıya yönelerek. "Onu yorman yeterli. Aslında kimseye zarar vermek istemiyor."

Jack kıkırdadı. "Tabii, tabii."

Dışarıdaki rüzgâr, ağaçları sarsıyordu.

Gözlerinden yaşlar boşalan Carter, salonda ilerleyip annesinin karşısına dikildi. Jack, babasının kulağına bir şeyler fısıldayıp parmaklarını gri saçlarına daldırdı.

Hazel, kendini hazırladı. Birden şüpheye kapıldı.

Şövalye kişiliğini Akçakral eğitmişti ama gündüzleri on iki yaşındakinden daha iyi kılıç sallayabileceğinden emin değildi. Üstelik artık sihirli bir kılıcı da yoktu. Her şeyi yüzüne gözüne bulaştıracaktı.

Derin bir nefes alıp gözlerini yumdu.

Sen bir şövalyesin, dedi içinden. *Sen bir şövalyesin. Gerçek bir şövalye.*

Gözlerini yeniden açtığında, canavar ön kapıya gelmişti bile. Salonda ağlayıp duranlar artık çığlık atmaya başlamışlardı. Bazıları başka odalara ya da merdivenlere koştu, diğerleri mobilyaların ardına sindi ve birkaç tanesi dehşetten taşa dönmüş gibi öylece kalakaldı.

Hazel, dimdik durdu. Keder'i buzlu camın ardından gördüğünde, onun eğri büğrü korkunç bir yaratık olduğunu hayal etmişti ama karşısında duran şey, yosun ve kurumuş sarmaşıklarla kaplı canlı bir ağaçtı. Kemik yerine dalları vardı, kökleri etek gibi ayaklarının etrafına yayılıyordu. Başındaki birbirine girmiş incecik dallar, toprak topakları ve yapraklarla matlaşarak dikilmişti. Kabuktaki iki budaktan kapkara gözler bakıyordu. Yanakları, gözyaşı gibi görünen yapış yapış kırmızımsı özsuyla sırılsıklamdı. Korkunç göründüğü kadar güzeldi de.

Evdeki herkesten en az iki karış daha uzun olduğu için insanlara tepeden bakıyordu.

"Sorrel," dedi Severin, kız kardeşine tereddütle yaklaşırken. O bile hayretler içindeydi. Muhtemelen kardeşinin, dünyadan koparılıp yıllarca o korkunç uyku hapishanesine kapatılmadan önceki halini hatırlamıştı. "Sorrel, lütfen."

Keder, onu görmezden geliyor gibiydi. Ağlamaktan boğuklaşmış genizden sesi, bir yas korosu gibi evi doldurdu. "Onu sevdim ve o öldü ve gitti ve kemikler. Onu sevdim ve onu benden aldılar. Nerede? O nerede? Öldü ve gitti ve kemikler. Öldü ve gitti ve kemikler. O nerede?"

Evdeki herkes hüzne teslim olmuştu. Hıçkırırken sarsılıyorlardı.

Keder, Severin'e doğru bir adım attığında yandaki sehpalardan birini devirdi. Konuşurken sesi daha çok ağaçların arasında eserken uğuldayan rüzgârı andırıyordu. "Onu sevdim ve onu sevdim ve o öldü ve gitti ve kemikler. Onu sevdim ve onu benden aldılar. Nerede? O nerede? Öldü ve gitti ve kemikler. Öldü ve gitti ve kemikler. Onu babam aldı. Onu kardeşim öldürdü. O nerede? Öldü ve gitti ve kemikler. Öldü ve gitti ve kemikler."

"Böyle olsun istemezsin," dedi Severin. "Bunu yapmazsın. Lütfen. Beni seni durdurmaya zorlama."

Keder, biraz daha yaklaştığında Hazel'la Severin ona yol açtı. İnsanlar korkuyla çığlık atıyordu. Bayan Kirtling panikle kaçmaya çalışırken doğrudan canavarın karşısına geldiğinde, kupkuru parmaklarıyla uzun bir kol uzanıp bir örümcek ağını dağıtır gibi kolayca kadını yana itti. Bu küçücük hareket bile Bayan Kirtling'in duvara çarpıp acı dolu bir inlemeyle yere yığılmasına yetmişti.

Duvarda açılan çatlaktan, sandalı dolduran su gibi yosunlar odanın içine yayılmaya başladı.

Salonun diğer ucundaki bir kadın öksürmeye başladı. Öksürürken ağzından toprak parçaları püskürtüyordu.

Ne yapması gerektiği hakkında hiçbir fikri olmayan

Hazel, kılıcını canavarın yan tarafına savurdu.

'Hayatı boyunca ormanın derinliklerindeki canavara dair hikâyeleri dinlemişti. Her zaman, canavar yok edilirse, perilerin yine sihir diyarının hayali yaratıkları olarak kalacaklarını düşünmüştü. Dahası bunun bir hayal olduğunu bildiği halde, içten içe kılıcını canavara indirdiğinde derin yaralar açabileceğine inanmıştı.

Oysa şimdi savurduğu kılıç darbesi bir sıyrık bile açamamış, sadece Keder'in uzun parmaklarıyla ona doğru dönmesine neden olmuştu. Hazel eğildiğinde kuru yaprakların ve taze toprak kokusunun üzerinden yalayıp geçtiğini hissetti. Bu arada Keder'in saçlarını yakalamasını engelleyecek kadar hızlı eğilememişti. Birkaç saç teli başından koparken gözlerinin önünde yıldızlar çaktı. Canavar, elindeki saçları ip gibi kullanıp savurduğunda Hazel bir top gibi kanepenin üzerine uçtu. Elindeki kılıç da metalik tıngırtılarla yere düştü.

Aldığı darbeden canı yanan Hazel kendini zorlayarak ayağa kalktı. Başı ağrıyordu, vücudundaki bütün kemikler yerinden oynamış gibi sızlıyordu. Kılıcına doğru koştu, kaptığı gibi havaya kaldırıp canavara döndü.

Severin, canavarın arkasına geçmiş, dalları ve sarmaşıkları zapt etmeye çalışıyordu ama Keder bir silkinişte onu yere devirip üzerine yöneldi. Severin yerde yuvarlanıp ayağa fırlarken, Hazel'ın daha önce hiç kimsede görmediği kadar hızlı ve kendinden emindi. Boynuzlu çocuk kılıcını havada salladı. Kılıcı ustalıkla kullanıyordu. Yine de keskin metal, canavarın gövdesinden sekti. Canavar, onu bir kez daha yere devirdi.

Tam o sırada Jack'in babası, merdivenlerden koşarak indi. Elinde bir av tüfeği vardı. Tüfeği omzuna yerleştirip Keder'e nişan aldı.

"Lütfen yapmayın," diye seslendi Severin yattığı yerden. Hazel, Bay Gordon'un bunu duyduğundan emin değildi. Adam tetiği çekti.

Silah sesi adeta bir gök gürültüsü gibi evin içinde patladığında Hazel durduğu yerde sarsıldı. Fakat kurşunlar canavarın kabuğuna çarpıp, çocukların fırlattığı çakıl taşlarıymış gibi yere yuvarlandı. Keder, bu sefer Bay Gordon'a yöneldi.

Elinde büyük bir şamdanla Carter araya girse de yaratık uzun parmaklarıyla onu yakaladığı gibi kendine çekti. Hazel hemen koşup kılıcını Keder'in sırtına indirdi. Ama canavar, hissetmedi bile.

"Hey!" diye bağırdı Jack. Sonra canavarın gövdesinde bir şey patladı. Bütün evi alkolün yakıcı kokusu sarmıştı. Jack, vitrinde duran viski şişesini canavara atmıştı.

"Seni ateşe veririm," diye devam etti, titreyen parmaklarıyla kibriti tutarken. "Onlardan uzak dur. Defol git."

Canavar, duyduklarını değerlendiriyormuş gibi bir anlığına durdu. Carter, parmaklarının arasından kurtulup yere düştü. Baygındı, dudaklarının üzerini yeşil bir leke kaplamaya başlamıştı.

Her şey çok ani oldu.

Hazel, odanın diğer ucundan annesinin çığlığını duydu. O tarafa doğru baktığında Ben'in, annesini eski piyanonun arkasına çektiğini gördü.

Jack kibriti çaktı.

Canavar ona doğru atıldığında Jack'in elindeki kibrit titreyerek söndü. Hazel kendini ikisinin arasına attı. Kılıcını kaldırıp yaratığın gözlerine savurdu. Sivri metal Keder'in yanağını sıyırdı ama artık gözlerinden özsu akmıyordu.

Jack titreyen elleriyle bir kibrit daha çakmaya çalıştı. Sonunda başardığında, bütün salonda korkunç bir rüzgâr esmeye başladı. Uzaklarda bir yerlerde kargalar çığlık çığlığa bağrışıyordu.

Severin, kükreyerek tekrar yaratığın sırtına saldırdı. Dallarına tutunarak, kılıcı boğazına dayadı. Canavarı durdurmayı, onu korkutmayı umuyordu. Ama Keder yine silkinip ondan kurtulmaya çalıştı. Bu arada yaratığın kollarında, yanlarında, uzun parmaklarında yaralar açma umuduyla Hazel da kılıcını sallayıp duruyordu. Oysa canavar sıyrık bile almıyordu. Keder, bir kez daha onu top gibi havaya kaldırıp fırlattığında aralarına düştüğü insanlar korkuyla çığlık attı.

Bir kez daha her yeri sancıyordu. Kalan gücünü kullanarak ayağa kalktı. Başı zonkluyordu, yorgunluk üzerine bir ağırlık gibi çullanmıştı. Gözlerini kırpıştırarak görüşünü engelleyen kan ve terden kurtulmaya çalıştı. Yenileceğini bile bile canavara daha kaç kez saldırmaya gücünün yeteceğinden emin değildi.

Bu arada Severin de yere düşüp dolaplardan birine doğru yuvarlandı. Hâlâ kımıldıyordu ama Hazel boynuzlu çocuğun pes etmeye yakın olduğunu hissedebiliyordu.

Sonra bir anda piyano sesi her yere yayıldı.

Hazel dönüp baktığında Keder bir kez daha ayaklarının yerden kesilmesine neden oldu. Sert yer döşemesine yapışırken, ciğerlerindeki havanın tümden boşaldığını hissedebiliyordu. Yana yuvarlandığında ağabeyinin piyano taburesinde oturduğunu gördü. Kırık parmakları tuşların üzerinde dolaşıyordu. Ağabeyi piyano çalıyordu.

Notalar etraflarını sardı. Sanki piyano ağlıyordu. Keder, başını havaya dikip uludu.

Sonra notalar birbirine girmeye başladı. Ben devam edemiyordu. İyileşmesine asla izin vermediği parmakları, piyano çalmak için yeterince iyi değildi. Aslında Hazel'ın hayretler içinde onu seyretmesi saçmaydı; şu şaşkınlık ânını iyi değerlendirmesi gerekirdi. Hemen ayağa fırlarken, geç kalmadığını umuyordu.

Saldırmak için atıldı ama Keder onu karşılamaya hazırdı. Yaratık onu kavradığı gibi kanepenin üzerine fırlattığında kanepenin ayakları çatırdayarak Hazel'la birlikte arkaya devrildi. Düşmenin etkisiyle sersemleyen Hazel, başına dikilen yaratığa baktı. Dallar, yosun ve kıvılcımlar çakan gözler...

"Öldü ve gitti ve kemikler. Öldü ve gitti ve kemikler," diyordu Keder alçak sesle. Uzun kolunu Hazel'a doğrulttu.

O sırada Ben şarkı söylemeye başladı. Kırık parmaklarıyla piyanoyu düzgün çalamadığı gibi notalar boğazından düzensiz bir şekilde yükseliyordu. Şarkısı kulağa daha çok ağlıyormuş gibi geliyor, Keder'in acıyla inlemelerini hatırlatıyordu. Sesi alt edilemez korkunçluktaki bir matemden ibaretti. Jack'in saçına attığı düğüme rağmen

Hazel, gözlerinin yanmaya başladığını hissedebiliyordu.

Keder, acı dolu bir inilti koyuverdi. İleri geri sallanırken etrafındaki sandalyeleri deviriyordu. Sivri parmaklarıyla kanepenin döşemesini parçalamaya başladı. Büyük bir acıyla uludu.

"Ben," diye seslendi Hazel. "Daha beter olmasına neden oluyorsun."

Ama Ben susmadı. Şarkısına devam etti. Salondaki kasabalılar da çaresizlik içinde hıçkırıyordu. Üstleri başları, hatta saçları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Teker teker yere yığılıyor, yumruklarıyla duvarları dövüyorlardı. Keder, fırtına gibi savrulup piyanoyu yana devirdi. Korkunç bir çatırtı duyuldu. Canavar, daldan parmaklarıyla yüzünü kapattı. Hıçkırırken omuzları sarsılıyordu.

İşte o zaman Hazel anladı. Ben, canavarı matem fırtınasının içine çekmişti. Acısını ve öfkesini notalara döküyordu. Berbat bir yalnızlığın şarkısıydı bu. Böylesi bir acıyı susturmanın ya da görmezden gelmenin hiçbir yolu yoktu. Savaşmak da imkânsızdı. Acıyı sona erdirmenin tek yolu, acıyla yüzleşmekti.

Bu arada Ben'in şarkısı değişmeye başlamıştı. Bütün gece ağladıktan sonra sabah korkunç bir baş ağrısına rağmen artık yüreğin sızlamaz; işte Ben'in notaları da tıpkı bunun gibi çok daha yumuşak, çok daha tatlıydı. Sanki mezarlıklar üzerinde çiçekler açıyordu. Evdeki kasabalılar, teker teker sustu. Artık ağlamıyorlardı.

Canavar da susmuştu. Hareket etmiyordu.

Ben, şarkısını yavaşça bitirdi. Yorgunluktan piyano taburesinin üzerinde çökmüştü. Hâlâ ağlayan annesi eli-

ni uzatıp parmaklarını Ben'inkilere doladı.

Bir an için huzurlu bir sessizlik oldu. Keder, budağı andıran kapkara gözleriyle tuhaf tuhaf etrafına bakındı. Sanki o anda uzun bir rüyadan uyanmış gibi görünüyordu. Severin de ayağa kalkıp ona doğru yürüdü.

Canavar, uzun ince parmaklarını uzatıp ona baktı. Bu sefer kendindeydi, her şeyin farkındaydı. Yine de yüzünden ne düşündüğü anlaşılamıyordu. Hazel, onun her an saldırabileceğinden endişeleniyordu.

Severin uzanıp kardeşinin yosunlu yanağına dokundu. Canavar neredeyse sevecen bir tavırla yanağını onun eline bastırdı. Sonra aniden geri çekilerek gürültülü adımlarla paramparça olan mobilyaların ve dehşete düşmüş insanların arasından geçip dışarı çıktı. Gitmişti.

✦ BÖLÜM 19 ✦

Hazel, elindeki kılıcı bırakınca metal yerde çınladı. Parmak eklemleri morarmıştı. Aslında *her yeri* morarmış gibi hissediyordu ama en azından kemikleri kırılmadığı için şükrediyordu. Gordonlar'ın oturma odası kırılan çerçeveler, parçalanan koltuklar, yapraklar ve ahşap yer döşemesine saçılan toprak topaklarıyla darmadağın olmuştu.

Bir köşede bir kadın inliyordu. Başka biri hıçkırıyor, hıçkırıkları boğazında boğulup gidiyordu. Kadın kendi haline ağlıyordu.

"Canavarın kanına ihtiyacımız var," dedi Jack, emekleyerek yerde baygın yatan Carter'ın yanına giderken. Hazel şaşkınlıkla dönüp ona baktı çünkü onun böylesine hırçın konuştuğunu hiç duymamıştı.

Onun şaşkın bakışlarını gören Jack başını iki yana salladı. "İnsanları uyandırmak, Carter'ı kendine getirmek için buna ihtiyacımız olduğunu sen söyledin.

Onun kanına ihtiyacımız var."

Hazel başını salladı. Tabii ya! Akçakral da böyle söylemişti. Okuldaki matematik problemi gibi bir bilmeceydi: Canavarın kanı için sihirli kılıca ihtiyacın vardı; sihirli kılıcı elde etmek için, geceleri kim olduğunu öğrenip kabullenmen gerekirdi; geceleri kim olduğunu öğrenmek için, Severin'i kimin kurtarmak isteyebileceğini bilmen gerekirdi; Severin'i kimin kurtarmak isteyebileceğini bulmak için...

"Gelin," dedi Ben. Şarkı söylemekten kısılmış gibi sesi alçak ve çatlaktı. Elini Jack'e uzatıp omzunu tuttu. "Buradan çıkalım. Artık hepimiz aynı şeyin peşindeyiz ve fazla zamanımız yok."

"YürekSızısı," dedi Severin. Başını Hazel'a doğru sallayıp hakkını teslim etti. "İyi dövüştün."

Oysa Hazel, böyle dövüşebileceğini bilmiyordu. Muhtemelen içgüdüleri devreye girmiş olmalıydı. Tabii ne yaptığını düşündüğü anda bocalıyordu. Mesela kılıcı neden belli bir açıyla tuttuğunu ya da bir sonra ne yapacağını düşündüğünde, öylece kalakalıyor, yakaladığı ritim anında bozuluyordu. Korku sayesinde zamanı kollayabilmişti ama artık korkmadığı için ne vücudunu harekete geçirebiliyor ne de yeni hamleler yapabiliyordu.

Jack, gönülsüzce ayağa kalktı. Salondaki herkes ayaklanmış, saklandıkları yerden çıkıyor, merdivenlerden iniyor, kaçarcasına bahçeden arabalarına doğru koşuyordu. "Ben haklı. Buradan hemen çıksak çok iyi olacak."

Kapıya vardığında Hazel arkasına baktı. Annesi salonun diğer ucunda duvara dayanmış, dengede durmaya çalışı-

yordu. Çocuklarına, onları tanımıyormuş gibi bakıyordu.

Hazel bu sefer Jack'e döndü. O da Carter'ın üzerine eğilmiş, annesiyle babasını seyrediyordu. Annesi, oğlunu yerden kaldırmaya uğraşıyordu. Yüzünden gördüğü manzara karşısında acı çektiği anlaşılıyordu. Babası kasaba yansa bile umurunda olmadığını söylemişti ama Hazel onun Carter'ı buna dahil ettiğini hiç sanmıyordu.

"Senin suçun değil," dedi Hazel, Jack'e.

Jack başını salladı. Sonra dışarı çıkıp, Keder'in ardında bıraktığı derin ve çamurlu izlere karışan kasabalıların irili ufaklı ayak izlerinin üzerinden yürüdüler. Geri dönüp verandanın çöken tahtalarına bakan Hazel, kasabalıların bu olayı nasıl yorumlayacağını merak ediyordu. Fairfold sakinleri, bu kasabada yaşamak için yaptıkları anlaşmayla yüzleşecekler miydi? Perilerin sadece sütlerini ekşitmek gibi eşek şakalarıyla kalmayacaklarını, bazılarının kana susadığını kavrayacaklar mıydı?

"Arabayla seyahat edebilecek misin?" diye sordu Ben, Vosvos'a yaklaşırken boynuzlu çocuğa bakarak.

"*Senin* arabanla mı?" diye sordu Severin, Ben'in baktığı yere bakarak. Yüzündeki korkmuş ifadeyi gören Hazel, az önce yaşadıkları korkunç anlara rağmen az daha kahkaha atıyordu. Sonunda boynuzlu çocuk teslim olurcasına başını eğdi. "Kaderimde varsa, yapacak bir şey yok."

Severin, yolcu koltuğuna oturunca Hazel'la Jack arka koltuğa geçti. Hazel, Jack'in elini tutup sıktı.

Delikanlı da onun elini sıktı, sonra parmakları kayarak uzaklaştı.

Eve dönerken sessizdiler. Zaman aktıkça Hazel'ın başı daha kötü zonkluyor, kanepeye çarptığında zedelenen kolları daha çok sızlıyordu. Bileklerinden biri şişmişti. Her yeri ağrıyordu. Dahası gece olduğunda uyuyabilirse, başka birine dönüşecekti. Farklı hatıraları, hatta belki farklı dostları olan bambaşka birine.

Gördüğü rüyayı unutamıyordu. O rüyada Akçakral'ın adamlarından biriydi. Diğer dalkavukları kadar acımasızdı. Hazel, geceleri dönüştüğü kişiden hoşlanabileceğini hiç sanmıyordu.

Evin kapısından içeri girer girmez lavaboya gidip musluktan kana kana su içti. Sonra tezgâha tüneyip üstünü başını düzeltti.

Ben, çaydanlığı ocağa koyduktan sonra dolaptan balı çıkardı. Ardından banyodan oksijenli suyla yara bantlarını getirdi.

"Orada yaptığın şey inanılmazdı," dedi Hazel nazik bir sesle.

Ben omuz silkti. "İşe yaradığına şaşırdım."

"Bu daha da inanılmaz ya!" Hazel, ellerini kotuna sildi.

Severin masadaki sandalyelerden birine, atına ters binen bir peri gibi oturdu. Çenesindeki morluk iyice belirginleşmişti. Jack, mutfağın ortasında nerede olduğunu bilmiyormuş gibi duruyordu.

"Demek YürekSızısı," dedi Severin sonunda. "Ama bize daha anlatmadığın bir sürü şey var, öyle değil mi Hazel? İyi dövüştüğünü söylerken samimiydim. Sana kılıcı, gözlerinde dövüşebileceğine dair cesareti gördüğüm için verdim. Hiç eğitim almamış birindense, az biraz

deneyimi olan birinden destek almak her zaman daha iyidir. Ama senin dövüşme *tarzını* tanıyorum. Bu ölümlülerin kullandığı bir tarz değil."

Hazel, dolaplardan birine uzanıp bir kâse çıkardı. Oksijenli suyu içine döküp ıslattığı bir elbeziyle sıyrıklarını temizledi. Ansızın dehşeti hissetmeye başlamıştı, çünkü baklayı ağzından çıkarma zamanı gelmişti. Konuşmaya başladığında diğerlerine bakamadı. "Şölendeyken son beş yıldır Akçakral'ın hizmetinde çalıştığımı öğrendim. Geceleri uyur uyumaz uyanıp başka birisine dönüşüyorum. Ve kim olduğunu ve neler yaptığını bilmediğim o başka biri, dövüş eğitimi almış. Sanırım hatırlayamasam da vücudum öğrendiklerimi hatırlıyor."

En azından Jack bunları biliyordu. En azından Jack, ağabeyinin ona baktığı gibi bakmıyordu. En azından Jack için bir yabancıya dönüşmemişti.

"Anlamanız lazım," dedi Hazel, kendini devam etmeye zorlayarak. "Uzun zaman önce bir anlaşma yapmıştım ama biliyorum ki..."

"Akçakral'la anlaşma mı yaptın?" diye bağırdı Ben. Hazel tünediği yerde sıçradığında aldırmadan devam etti. "Sen bu kasabada büyüdün. Onlarla anlaşma yapmaman gerektiğini herkesten iyi bilmen gerekirdi."

Hazel, kolunda kaydırdığı kanıyla pembeleşen beze baktı. "Çocuktum. Aptallık ettim. Ne dememi bekliyorsun?"

"Neden yaptın?" diye sordu Ben. "Neyin anlaşması bu?"

Ocaktaki demlik ıslık çalmaya başlamıştı.

Sonsuzmuş gibi gelen uzun birkaç saniyenin ardından Hazel, tünediği tezgâhtan aşağı zıplayıp ocağın altını kapattı. "Perileri kovalayıp maceralara atıldığımız günlerdi," dedi ağabeyine dönerek. "Durmak istemiyordum. Durmak istemediğimi sen de biliyordun."

Ağabeyinin kızmasını bekliyordu. Aptallık ettiği için üzerine yürümesini bekliyordu. Oysa Ben korkmuş görünüyordu. "*Hazel, sen ne yaptın?*"

"Yaptığımız işe son vermeyelim diye bir anlaşma yaptım. Müzikte daha iyi olursan, devam edeceğini söylemiştin." Hazel, sesindeki yakaran çocuk tınısından nefret ediyordu.

"Benim için mi yaptın?" dedi Ben, yüzünde beliren dehşet ifadesiyle.

Hazel başını şiddetle iki yana salladı. Ben tamamen yanlış anlamıştı. "Hayır, *kendim* için yaptım. Durmak istemiyordum. Bencillik ettim."

"Bursu almamı sağladın. Bunu yapan sendin." Ben artık kendi kendine konuşuyormuş gibi alçak sesle konuşuyordu.

"Ben..."

"Bu anlaşmanın içeriği tam olarak neydi?" diye sordu Severin, tarafsız bir rahatlıkla.

"Onlara hayatımın yedi yılını söz verdim. Bunun daha erken öleceğim anlamına geldiğini sanıyordum. Yani hayatımın son yedi yılını kırpıp bir şişeye falan koyduklarını düşündüm."

Severin, karamsar bir ifadeyle başını salladı.

Öte yandan Ben, yedi yıl önce ölme sözü verilen bir anlaşmanın daha iyi olduğunu düşünmüyormuş gibi bakıyordu. Sanki üzerine atılıp kardeşini omuzlarından sarsmak, kendine getirmek istiyordu. Hazel, susabilmeyi diledi. Yaptığı hataların yok olmasını diledi.

"Demek o yüzden bana bir şey anlatmadın," dedi Ben.

"Kimseye anlatmadım. Neden yaptığımın önemi yok. Hem Philadelphia'daki geleceğini de mahvettim. Niyetim ne kadar iyi olursa olsun önemi yok çünkü hayatını mahvettim."

"Sen ne diyorsun?" Ben, kardeşinin söylediklerinden bir şey anlamıyormuş gibi boş boş baktı.

"Ne yaptığımı biliyorsun," dedi Hazel. Açıklama yapmaktan nefret ediyordu. Jack'in endişeli gözlerle onu izlemesinden, yaptığı şeyi duyduktan sonra ona farklı gözle bakması ihtimalinden nefret ediyordu. Bir keresinde yüreğini gümüş bir tepside sunan herkes en iyisini hak ettiğini söylemişti ama yanılıyordu.

"Hazel, ne *yaptın*? Kerem'in seni öpmesinden mi bahsediyorsun?"

"Başka ne olabilir ki?"

Ben, yılmış gibi ellerini havaya kaldırdı. "Bunu *sen* yapmadın... *o* yaptı çünkü pisliğin tekiydi ve on üç yaşındaydı ve yaşadıklarıyla kafası karışmıştı. Ödü kopmuştu. Bak, ben onunla Facebook'ta mesajlaştım. Aramızdaki meseleyi hallettik. Bir erkek arkadaşı var, ailesine açılmış, hatta biraz sorun olsa da ailesi sonunda kabullenmiş. Ama o zaman ödü kopuyordu, ailesi çok üstüne geliyordu ve benden hoşlanmadığını göstermeye

çalışıyordu. Sen de yakınındaydın. Hepsi bu."

"O öpücükten sonra ne olduğunu gayet iyi biliyorum," dedi Hazel, gözünü demlikten ayırmadan çay fincanlarını dizerken.

Ben'in sesi yumuşamıştı. "O olay... kontrolden çıktığım için beni suçlayamazsın. Zaten sürekli kendimle savaşıyordum. Kontrolü elden kaçırmaktan korktuğum için müzik okuluna gitmek istedim. Kerem'i seninle gördüğümde, aklıma ilk gelen şey, belki de benden hoşlansın diye onu büyülemiş olabileceğimdi. Çünkü ondan çok ama çok hoşlanıyordum. Olanlardan sonra, öğretmenimden sonra... bak elime ne yaptım. Bu iyi bir şeydi. Philadelphia'da olanlar tamamen benim suçum. Başka kimsenin değil."

Hazel itiraz etmek, suçun *kendisinde* olduğunu söylemek istiyordu. Sonra bunun ne kadar saçma kaçacağını fark etti. Ağabeyiyle birbirlerinden sır saklıyor, içten içe birbirlerine güceniyorlardı. Meğer bütün bunlar bir hiç uğrunaydı. Ben onu asla suçlamamıştı. Oysa onca zamandır Ben'den sakladığı sırları, birçok kararının merkezinde yer almıştı. Hazel, bir anda omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi hissetti. "Parmaklarını ezmen iyi bir şey değildi Ben. İnanılmaz bir yeteneğin var."

"Bursum için hayatının lanet olası yedi yılını sattın ve bana tek bir kelime bile etmedin." Ben'in sesi hâlâ kızgındı ama kardeşine kızmıyordu. "Söylemeliydin. Belki bir yolunu bulurduk."

"Eh, şimdi bir yolunu bulsak iyi olur," dedi Jack, araya girerek. "Onlara gerisini de anlat."

Hazel anlattı. Mesajlardan, yatağında ayakları çamurlu bir şekilde uyandığından, borcunu ödeme gününün yaklaştığını düşünerek nasıl korktuğundan bahsetti. Şölende olanları ve Akçakral'ın söylediklerini anlattı.

Onun ardından Severin de kendi hikâyesini anlattı. Ben dinlerken onaylarcasına başını sallıyordu. Sonunda "Peki neden şimdi?" diye ortaya bir soru attı. "Asıl soru bu değil mi? Ne değişti? Akçakral'ın planı ne?"

"Keder'i kontrol etmenin bir yolunu buldu," dedi Hazel. "Öyle değil mi?"

Jack başını iki yana salladı. "Yakın zamanda olan bir şey değil bu. Daha gerilere gitmeliyiz. Kasabalıların toplantıda söylediği gibi bir şey tepesini attırdı, sonra vahşi yaratıklarını ortaya saldı. Sekiz yıl önce, Doğu Heyeti ele geçirilmişti. Canını bu sıkmış olabilir mi?"

"Çok yeni olmuş," dedi Ben.

"Heyete kim hükmediyor şimdi?" diye sordu Severin ama Jack cevap yerine sadece ellerini iki yana açmakla yetindi.

"İsimleri aklımda tutmadım," dedi. "Bütün bunlar bana çok anlamsız geliyor."

Severin düşünceli düşünceli başını salladı. "Babamın sarayında konuşabileceğim birkaç kişi var hâlâ. Hiçbiri güçlü değil ama annemin benimle konuştuğunu bilen kişiler bunlar. On beş yıl kadar önce Akçakral'ın vahşi yaratıklardan biriyle sevgili olduğunu söylediler. Ama o da bir ölümlüye âşık olup bir çocuk doğurmuş. Sanırım kasabada ölümler de o zaman başladı, yanılıyor muyum? Ve muhtemelen o zaman kardeşimi kontrol etmenin

güçlü bir yolunu aramaya başladı ve kocasının kemiklerinden büyülü bir yüzük yaptı."

"Yüzük mü?" diye sordu Hazel. Dehşetle içi ürpermişti. Kemik yüzüğü Akçakral'ın parmağında görmüştü ama bunun bir cesedin kemiğinden yapıldığı aklının ucundan bile geçmemişti.

"Evet," dedi Jack, ağzında kötü bir tat varmış gibi. "Ve bahsettiği kadın da benim annem."

Ben'in kaşları havaya kalktı. Severin bile şaşırmıştı.

"Senin annen mi?" diye sordu Hazel. Peri sarayında Jack'in koluna yapışan elf kadını hatırlıyordu. Kadının yüzünde saf korkuyu görmüştü.

Jack başıyla onayladı. "Beni o yüzden sakladı. Akçakral'ın sevgilisiydi ama kral ona karşı hiç iyi olmadı, o yüzden o da bir insanla birlikte olup beni doğurdu. O yüzden beni insanların yanına bıraktı. Aslında beni kraldan korumak istiyordu. En azından, kral olanları unutana kadar."

Hazel, Jack'in bunları daha önce başka birine anlatıp anlatmadığını merak etti. Çay fincanına bakış şekli, kimseyle göz göze gelmemeye çalışması dikkate alınırsa muhtemelen anlatmamıştı.

Severin'in yüzünde pişmanlık belirdi. "Annen kralın güvenini kaybettiyse, onu bir ölümlüyle aldattıysa, sonu çok daha kötü olurdu. Sadece kasaba değil, sadece o zavallı ölümlü adam değil, annen de intikamdan payını alırdı. Mutlaka ona büyük acılar çektirirdi."

Jack'in beti benzi atmıştı. "Hayır. Öyle bir şey olsa, bana anlatırdı."

"Severin'in ölmesini istemesi için yeterli nedenmiş gibi geldi bana," dedi Ben. "Kılıç acaba annesinde midir?"

Hazel küçük bir tereddüdün ardından konuştu. "Bana tuhaf bir şey söyledi. Şölende Kendi'yi aradığımı söylediğimde, bir şeyler bildiğinden şüphelendim ama bana sürekli çenemi sıkı tutmamı söylüyordu."

Jack, sinirle çenesini sıvazladı. "Seni kurtarmak için orada olduğuma dair tuhaf bir şey de söylemişti. Bu toplanan kasabalıların haklı olduğu anlamına mı geliyor? Bütün bunlar benim yüzümden mi?"

"Hayır," dedi Hazel. "Asla. Bu senin suçun değil."

"Ama Jack'in annesi... adı neydi?" diye sordu Severin.

"Eolanthe," diye yanıtladı Jack.

"Onu hatırlıyorum." Severin, Jack'e tuhaf bir bakış fırlattığında Hazel, onun daha fazlasını bildiğinden emin oldu. "Çok güzeldir, akıllı bir kadındır ama kılıçla işi olmaz. YürekSızısı'nı Hazel'dan hileyle ya da güç kullanarak almayı başarmış olsa bile her halükârda birinin onu kullanmasına ihtiyacı olacaktı."

"Pekâlâ, baştan alalım," dedi Ben. "Jack, Elf annesine iyi niyetle tanıdığı bir kızdan bahsediyor, belki onun bir kılıç bulduğunu söylüyor. Peki bu durumda Eolanthe ne yapar? Hazel'ı Severin'in üzerindeki laneti kaldırmaya ikna eder mi? Onu peri prensini uykudan uyandırmaya ikna etse de babasının karşısına geçip YürekAvcısı'nı yenmesini sağlayacak tek kılıcı ona vermemiş olabilir mi?"

Jack başını salladı. Kimseye bakmadan volta atarken düşüncelere dalmıştı. "Hazel ve kılıç hakkında bir şeyler söylemiş olabilirim ama o zaman çok küçüktüm. Hem

Hazel'ın cam tabutu kırmak için ikna edilmeye pek ihtiyacı da yoktu."

Hazel güldü. "Ben'in bile buna ihtiyacı olmazdı."

Ben, ona bakıp dil çıkardı.

"Annen, birileriyle ittifak kuracak birine benzemiyor," diye devam etti Hazel. "Hele benimle ittifak kurması çok zor. Benden hiç hoşlanmadı."

"Sadece kılıcı alsak?" diye sordu Ben. "Belki kılıcı çaldıktan sonra, sırf kafa karışıklığı yaratmak için etrafa ipuçları saçmıştır. Böylece biz ipuçlarını takip edip kılıcı ararken, o da planını işletiyordur."

"Severin'in laneti ne olacak?" diye sordu Hazel. "Onu uyandırmaktaki amacı neydi?"

"Akçakral'ın dikkatini dağıtmak için yapmış olabilir," dedi Jack, kaşlarını çatıp Ben'e bakarak. Sanki tahmin etmektense, şeytani bir plan yapmanın eşiğindeymiş gibi görünüyordu. "Üstelik bu aynı zamanda, Hazel'ın bir zamanlar YürekSızısı'na sahip olduğunun açık bir kanıtı. Sadece YürekSızısı o cam tabutu parçalayıp laneti kaldırabilirdi. O yüzden emin olana kadar kılıç çalmanın bir anlamı yok."

Severin, zarif kaşlarını havaya kaldırdı. "O zaman yine kılıcı kullanmak için birine ihtiyacı olacağı meselesine geri dönüyoruz."

Ben omuz silkti. "Jack'in Elf annesinin güzel ve akıllı olduğunu söylemiştin. Belki Akçakral'ı durdurabilmek için iyi kılıç kullanan birini bulmuştur. Sarayda birkaç cesur yürek vardır herhalde, değil mi?"

"Eh, en azından bir tane var," dedi Hazel, komik ol-

madığı halde sinirle kıkırdayarak. "Onu ben de durdurmak istiyorum."

"Anneme mesaj yollamanın bir yolu var," dedi Jack, çatal bıçakların durduğu çekmeceye giderek. İnce bir et bıçağı çıkardı. "Kan kanı çeker." Mutfak kapısından arka bahçeye çıktı. "Kılıç ondaysa, karşılığında istediği her şeyi yaparım. Beni yanında istiyorsa, kabul ederim. Gerekirse yemin ederim."

"Jack," dedi Hazel. "Bunu yapman gerekmiyor."

"Hem o olmayabilir," dedi Ben. "Henüz tanışmadığımız biri de olabilir. Hatta tanışmış olsak bile tanıştığımızı *hatırlamadığımız* biri bile olabilir."

"Ya da oğlunu Akçakral'dan saklamak isteyen ve kraldan nefret etmesi için yeterli nedeni olan biri de olabilir. Hangisi akla daha yakın?" Jack, perişan görünüyordu. "Kılıcı alamazsak, Carter ölür."

"Jack," dedi yine Hazel ama Jack ona bakmadı. Olduğu yerde kıpırdamadan durdu. Sonra sivri bıçağı işaret parmağının ucuna batırdı, yerden bir yaprak alıp üzerine çalakalem bir şeyler yazdı. Sonra yaprağa fısıldayıp rüzgâra bıraktı.

Hazel yazdığı mesajı görmüştü: *Anne, YürekSızısı sendeyse, Nehir Yolu'nun sonundaki eve getir. İstediğin her şeyi yapacağım.*

Mesaj gönderildikten sonra beklediler.

Ben, Kendi ismini bir yerlerden hatırladığını düşünüyordu. Ballı çay doldurduğu kupasını alıp kütüphanedeki kitapları karıştırmaya gitti. Severin, Ben'in baltasını almak için dışarıdaki barakaya gitmişti. Bir taraftan da

silah niyetine kullanabileceği başka bir şeyler daha bulmayı umuyordu.

Sırlarını ortaya döktükten sonra Hazel kendini son derece savunmasız hissediyordu. Gölgeler üzerine çullanmak için bekliyordu. Kafasını meşgul etmek için evdeki bütün demir eşyaları ve makaslarını aramaya başladı. Tuz, mezar toprağı, yulaf ezmesi, böğürtlen ve tılsım... Bulabildiği her şeyi topladı.

Severin bulduğu silahlarla geri geldiğinde, Hazel bütün eşiklere ve pencere pervazlarına tuz döküyordu.

İşi bittiğinde sandalyelerden birine çöküp uyukladı. Uyumadan Akçakral'a hizmet etmesini sağlayan sihir her neyse, son derece yorucuydu. Kendini yorgunluğa bıraktı.

Uyandığında güneş, erimiş altın parıltılarıyla batmak üzereydi. Severin'in yukarıdan gelen alçak sesli tatlı mırıltılarını duydu. Ardından Ben'in gürültülü kahkahası patladı.

"Selam," dedi Jack, yanına gelirken yumuşak bir sesle. Düşük belli kot pantolonu, tişörtünün altından koyu renkli tenini ortaya çıkarıyordu. Hazel ona dokunmak istiyordu ama bunu yapmamak için yumruğunu sıktı. "Seni... değişmeden uyandırmaya geliyordum," diye ekledi Jack.

Hazel irkildi. Neredeyse unutuyordu.

"Bu olanlar senin suçun değil," dedi Jack. "Bu konuda hepimiz çok netiz."

"Kılıcı kaybettim. Severin'i uyandırdım. Aptal bir anlaşma yaptım. Ne dersen de, sonuçta benim suçum."

Hazel parmaklarıyla saçlarını düzeltti, sonra toplamak için ördü. "Ama gitmek istemiyorsan, annenin seni geri almasına izin vermeyeceğim."

Jack'in dudaklarında beliren kıvrımın, gülümsemeyle alakası yoktu. "Eh, aslında hiç de kötü bir fikir değil. Üniversite sınavına hazırlanmak, yazın iş bulmak ya da hangi bölüme girmek istediğimle uğraşmak zorunda kalmam. Bütün gün mürver şarabı içip bütün gece dans edebilir, gül yapraklarından yatağımda uyuyabilirim."

Hazel suratını ekşitti. "Eminim bunları yapabileceğin üniversiteler vardır. Bahse girerim üniversitelerde, bütün bu alanlarda *uzmanlaşabileceğin* bölümler bile vardır."

"Belki," diyen Jack, başını iki yana salladı. "Fairfold'da sürekli rol yapmak oldukça zorluydu, biliyor musun? İnsan rolü yapmaktan bahsediyorum. Annemin akrabaları arayıp aslında ikiz doğurduğunu ama bebeklerden biri çok hasta olduğu için kimseye ikiz doğurduğunu söylemediğini anlatması tuhaf değilmiş gibi yapmak. Herkesin ona inandığına inanmak. Babamın, varlığımı tuhaf bulmadığını düşünüyormuş gibi yapmak. Yıllardır ormanda gizli bir hayatım yokmuş gibi yapmak. Buradan gitmeyi hiç düşünmemişim gibi yapmak. Sihirli güçlerim yokmuş gibi yapmak... Hayatım her zaman patlamaya hazır bir barut fıçısı gibiydi."

"Eh, işte kibritin burada," dedi Hazel, iki başparmağıyla kendini işaret ederek. Ama kelimelerin yakıcılığını azaltma umuduyla gülümsemeyi ihmal etmedi.

"Selam kibrit." Jack'in ipeksi sesi, bu iki kelimeye sanki tamamen farklı bir anlam yüklemişti. Hazel, or-

manda uyandığı ânı hatırladı. Havayı çam iğnelerinin kokusu sarmıştı. Tümsekli toprağın üzerinde yatarken dudakları birleşince adeta kıvranmıştı.

Ama şimdi baş döndüren çam kokularıyla kaplı ormandan çok uzaktaydılar.

Ve Hazel'ın ona henüz söylemediği bir şey vardı.

"Senden hoşlanıyorum," deyiverdi birden. Kelimeler dudaklarından, adeta bir suçlama gibi çıkmıştı.

Jack kaşlarını kaldırdı. "Sahi mi?"

"Sana yalan borcum mu var?" Artık baklayı ağzından çıkardığına göre üniversitelerden, birilerini öldürmekten ya da strateji falan gibi konulardan bahsedebilirlerdi. Başka *herhangi* bir konu olurdu. Artık perilerden alınmış olması meselesini dert edebilirlerdi. Sonuçta Jack artık biliyordu. Hazel, sonunda baklayı ağzından çıkarmıştı.

"Benden hoşlanıyorsan, neden kızgın bir şekilde söyledin?"

"Kızgın değilim," dedi Hazel. Gerçi sesi yine kızgın çıkmıştı. Hatta öfkeliydi.

Jack iç çekti. "Benden hoşlandığını söylemek zorunda değilsin. Kötü bir gün geçiriyorum diye ya da sırf senden hoşlandığımı söyledim diye buna zorunlu değilsin."

"Biliyorum," dedi Hazel. Gerçekten de biliyordu. Jack'i uzun zamandır seviyordu. Onu o kadar uzun zamandır seviyordu ki aşkı yüreğinden asla eksilmeyen bir sızıya dönüşmüştü. Başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi onu öpen, onu herkesten daha iyi tanıyan Jack... Onu sevdiği halde kendisinden hoşlanabileceğine asla ihtimal vermemişti. Ormanda söylediklerine rağmen,

bir gün fikir değiştireceğinden, sözlerinin bir hata olduğunu söyleyeceğinden neredeyse emindi.

Muhtemelen de öyle olacaktı. Hazel tam bir felaketti. Birine hoşlandığını güzel bir şekilde söyleyemiyordu bile.

"Bana borcun yok," dedi Jack. "Üstelik burada olmayacağım için yalan söylediğin ortaya çıkmayacak diye böyle rahat davranıyorsan..."

Hazel o anda Jack'in ona inanmadığını fark etti. Açıklaması, sandığından da kötü sonuçlar doğuracaktı. "Hayır. Hayır, yalan söylemiyorum."

"Hazel," diye söze başladı Jack, dümdüz bir sesle.

"Bak," diye onun sözünü kesti Hazel. Bu sefer aklındakileri doğru bir şekilde dile getirebilmeyi umuyordu. "Anlaşmayı yaptıktan sonra, Elfler'in beni alacağını sandım. Alabilirlerdi de! O yüzden kimseyle yakınlaşmak istemedim, anlıyor musun? İnsanlarla yakınlaşma konusunda pek başarılı değilim. Erkek arkadaşım yok. Kimseyle çıkmam. Partilerde takılırım ve kimseye onlardan hoşlandığımı söylemem. Bu konuda tam bir felaketim, anladın mı? Bu, sana söylediğim şeyin doğru olmadığı anlamına gelmez."

"Tamam," dedi Jack. "Ama kendimi bildim bileli seni tanırım, Hazel. Ağabeyin en iyi arkadaşım. Birbirinize söylediklerinizi duyduğum kadar söylemediklerinizi de duyabiliyorum. Kimseyle yakınlaşmak istemediğini biliyorum ama bunun nedeni sadece periler değil."

"Ne demek istiyorsun?"

Jack başını iki yana salladı. "Bu konuyu kapatsak iyi olacak."

"Hayır," dedi Hazel. Birden sırtı buz kesmişti. "Aklından geçeni söyle."

Jack yine derin bir iç çekti. "Ormanda nasıl yiyecek bulunacağını senden öğrendim. Neyi yiyip yiyemeyeceğimi gösterdiğinde dokuz on yaşlarındaydık, değil mi? Neden böyle bir konuda ustalaştığını hatırlıyor musun? Peki bizde akşam yemeğine kaldıktan sonra yemeğin bir kısmını daha sonra yemek üzere peçetene sakladığını hatırlıyor musun? Annenle babanın yemek hazırlayıp hazırlamadığından emin değildin ve hepimiz işler yolundaymış gibi yapmak zorundaydık. Sizinkilerin verdiği partiler dillere destandı ama ağabeyinle köpeğin kabından mama yediğinize dair hikâyeler benim de kulağıma kadar geldi. Hatta komik bir olaymış gibi sen de bir keresinde anlatmıştın. Çocukluğunu bohem bir eğlence gibi anlatsan da senin için o kadar da eğlenceli olmadığını biliyorum."

Hazel gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Hoşuna gitmeyen anıları silme ya da beyninin gerilerine itme konusunda hep iyi olmuştu. Jack'in söylediklerine şaşırması saçma olurdu. Bunlar hayatının gerçeğiydi. Ama yine de şaşırmıştı. Bütün bunlar o kadar eskide kalmıştı ki artık önemini yitirmişti. "Annemle babam artık bize iyi bakıyor. Onlar da büyüdü."

Jack başıyla onayladı. "Biliyorum. Yine de ikiniz kendi başınızın çaresine bakmanız gerektiğini düşünüyorsunuz. Oysa böyle olması gerekmiyor. Güvenebileceğiniz insanlar da var."

"Fairfold'u kurtaracaktım."

"Koca bir kasabayı kurtaramazsın. Bazen tek bir kişiyi bile kurtaramazsın."

"Peki ya kendini?" diye sordu Hazel. Duyacağı cevap *hayatının* cevabı olacakmış gibi önemliydi. Bir şekilde, Jack'in bu cevaba sahip olduğuna inanıyordu.

Jack omuz silkti. "Denemeden bilemeyiz, öyle değil mi?"

"Yani bana inanıyor musun? Senden hoşlandığıma inanıyor musun?" diye üsteledi Hazel. Ama Jack yanıtlamadı.

Ben, elindeki kitapla birlikte zafer kazanmışçasına içeri daldı. "Buldum. Sonunda buldum! Ben bir dâhiyim! Müthiş bir hafızam var. Vegas'ta kart sayan o tipler gibiyim!"

Hazel ayağa fırladı. "Kendi mi?"

Ben başıyla onayladı. "Bu arada, bu *senin odandaydı* Hazel."

Hazel, kitabı tanıdığında panikledi. Kırmızı ciltli kitaptı bu: İNGİLTERE HALK HİKÂYELERİ. Yatağının altındaki sandığın içinde bulmuştu. Neden daha önce önemini kavrayamamıştı ki?

Ben sayfaları çevirdi. "Burada yatağa girmek istemeyen Northumberland'li küçük bir çocuğun hikâyesi var. Annesi, eğer uyumazsa perilerin gelip onu kaçıracağını söylermiş. Çocuk ona inanmamış ve ocaktaki ateş sönene kadar oyun oynamaya devam etmiş. Bir gece, çocukla oynamak isteyen küçük bir peri gelmiş. Çocuk periye adını sormuş ve küçük peri Kendi cevabını vermiş. Sonra peri de adını sorunca çocuk tuhaf bir sırıtışla *Kendim,* demiş.

"Neyse biraz daha oynamışlar. Çocuk ateş sönmesin diye uğraşıyormuş. Maşayla karıştırmış ama sönmeye yüz tutan korlardan biri yuvarlanıp peri kızının ayak başparmağını yakmış. Kız deli gibi çığlık atmaya başlayınca, korkunç peri annesi bacadan aşağı eve girmiş. Çocuk hemen yatağa girmiş ama peri annenin kızına onu kimin yaktığını sorduğunu duyabiliyormuş. *Kendim, Kendim,* diye inlemiş peri kızı. Bunu duyan peri anne kızına kızmış, kulağından tutup bacaya doğru çekiştirmiş ve kendi kendini yaktığı için kimseyi suçlayamayacağını söylemiş. İşte hikâye böyle. Kendi. Kendim." Ben, abartılı bir hareketle dinleyenleri selamladı.

"İyi de bu ne anlama geliyor?" diye sordu Jack.

Kendi. Kendim.

"Bana bir kalem verin," dedi Hazel, sesindeki belli belirsiz titremeyle. Kitabın arkasındaki boş sayfalardan birini açtı.

Ben, mutfak çekmecelerinden birini açıp bir keçeli kalem aldı ve kardeşine verdi. "Ne oldu?"

Keçeli kalemi sağ eline alarak önce *borcunu ödemen için yedi yıl kaldı* yazdı. Sonra el değiştirip aynı kelimeleri bu sefer sol eliyle yazdı.

Ceviz kabuğundaki mesajlarda ve duvara KENDİM olarak atılan imzada gördüğü aynı el yazısıydı bu. Uzun bir an boyunca Hazel, önündeki kâğıda bakakaldı. Duvarına çamurla ismini yazan kişi bir düşman ya da bir casus değildi. Kendisiydi. Kendi imzasıydı.

Başka kimse yoktu. Karanlıkta gizlenip ipleri çeken, etrafa ipuçları bırakan, onları yönlendiren hiç kim-

se yoktu. Cam tabutu açmanın yolunu bulan, elindeki kılıcın değerini anlayan kendisinden başkası değildi. Akçakral'ın niyetlerinin farkına varıp Fairfold'a zarar vermesini engellemeyi akıl eden de kendisiydi.

Kendim.

Akçakral, gündüz kişiliğiyle yaptığı anlaşmanın içeriğini açıklamasını yasakladığı için gizli bir mesajdı bu. Çaresizlikten bilmece gibi ipuçlarını ardında bırakması gerekmişti.

Severin'in uyandığı anla ilgili söylediği bir şeyi hatırladı. Sesini duymuştu ama *uyandığımda... yani tamamen uyandığımda gökyüzü aydınlanmıştı ve sen de gitmiştin,* demişti. Tabii ki Hazel gitmiş olacaktı; bir an önce yatağına girip gündüz kişiliğine geri dönmesi gerekiyordu. Ucu ucuna yatağına girdiğinden ayaklarındaki çamurları da temizlemeye vakit bulamamıştı. Panikle duvara mesajı yazmış, içi yeni boşaltılmış sandığa kitabı bırakmıştı. Cam tabutu bir plan doğrultusunda, belki Severin'le bir anlaşma yapmak üzere, hatta belki kılıcını boynuzlu çocuğa geri vermek için kırmış olmalıydı. Bir amacı vardı olmasına ama Severin hemen uyanmayınca, Hazel YürekSızısı'nın kimde olduğunun anlaşılmasının sonuçları olabileceğini anlayarak oradan uzaklaşmıştı.

Öyleyse kılıcı, kimsenin bakmayacağına inandığı bir yere saklamış olmalıydı. Akçakral'ın bulamayacağı, Hazel'ı ele geçirse bile öğrenemeyeceği bir yere...

Sonraki geceyse... eh, Hazel bütün gece uyumamış, Ben'in ardından ormana gitmiş, Severin tarafından tehdit edilmişti. Şafak sökerken eve döndüğünde, sadece

birkaç dakika uyumuş ancak çantasında bulacağı mesajı yazacak kadar vakti olmuştu: *Dolunay ışıldıyor tepede, sen doğrudan yatağa git yine de.*

Ama Hazel, mesaja aldırmamıştı. Sonraki gece yine uyumamış, gece büründüğü kişiye kılıcı alma, yeni bir plan yapma fırsatı vermemişti.

Şanslı'da bulduğu ceviz kabuğuna tıkıştırılmış ilk not, gece kişiliğinin bir denemesi olmalıydı. Böylece Akçakral'a yakalanmadan gündüz kişiliğine mesaj gönderip gönderemeyeceğini test etmiş olacaktı. İkinci mesajı ise çevirdiği gizli kapaklı işlerin anlaşılmasından korkarak paniğe kapıldığında yazmıştı. Elfler'den biri gördüğünde, suçlanabileceği hiçbir iz bırakmamalıydı. Öte yandan büyük tabloyu görmediği halde bir sürü ipucu yüzünden gündüz kişiliğini tehlikeye atmak da istemezdi.

Her şeyi karman çorman etmişti.

Severin, testere ve kürek sopasından yaptığı mızrak gibi bir şeyle merdivenlerden aşağı indi. "Dışarıda biri var," dedi.

Hazel pencereye gidip dışarı baktığında evin etrafını sarmaya başladıklarını gördü. Peri kısraklarının üzerindeki şövalyelerden birinin ardında, yeşil-altın renklerindeki elbisesi rüzgârla dalgalanan kadın, Jack'in Elf annesiydi. Eolanthe, attan zarifçe kayıp uzun adımlarla eve yöneldi.

"Annem," diyen Jack, kapıya koşup ardına kadar açtı.

"Bekle," diye seslendi Hazel. "Kılıç annende değil."

Ama Ben, peri kadın içeri girebilsin diye eşikteki tuz

ve böğürtlenleri ayağıyla dağıtmıştı. Kadının gözleri gümüş, saçları yeni bitmiş çimen rengindeydi. Severin'i gördüğü anda yüzündeki gülümsemesi donuverdi.

"Seni burada bulacağımı biliyordum," dedi.

Boynuzlu çocuk, saraylılara yakışır bir şekilde hafifçe eğilerek onu selamladı. "Leydim," dedi. "Bu şerefi neye borçluyuz? Kralın askerleriyle gelmişsiniz, oysa ben kraldan hiç hoşlanmam."

"Anlamalısınız," diye söze başlayan Eolanthe, eli kapı kolunda kalarak olduğu yerde kıpırdamayan Jack'e döndü. "Oğlunun nerede olduğunu söyleyince, beni öldürmeyeceğine söz verdi. Sana da zarar vermeyecekti. Jack, bunun ne anlama geldiğini bilemezsin."

Hazel, gerçeği keşfetmeden önce de kılıcın bu kadında olduğu konusunda fena halde yanıldıklarını düşünmüştü. Şimdiyse kadının sadakati konusunda da yanıldığını anlıyordu. Hemen her konuda yanılmışlardı.

"Bunu nasıl yapabilirsin?" diye çıkıştı Jack. Her an dağılıp gidecekmiş gibi tir tir titriyordu. "Hem annem olduğunu söylüyorsun hem de arkadaşlarımın hayatları üzerine anlaşma yapıyorsun, öyle mi?"

Peri kadın, oğlunun öfke patlaması karşısında huzursuzlanıp bir adım geriledi. "Senin güvenliğin için!" dedi. "Seni buradan götürmek için sadece birkaç dakikam var. Benimle gel. Hakkımda ne düşünürsen düşün, zincirlenerek hapsedilmendense benimleyken arkadaşların için çok daha fazlasını yapabilirsin."

"Olmaz," dedi Jack. "Hiçbir yere gitmiyorum. Hayır."

"Anneni dinle," dedi Severin. "Hayatta kalmanın uta-

nılacak bir yanı yok. YürekSızısı olmadan, kazanmamız zaten mümkün değil."

Ama Jack, başını iki yana sallamakla yetindi.

Hazel'ın bir şeyler yapması gerekiyordu. Oysa aklına sadece tek bir olası hamle geliyordu. Leonie'nin ona anlattığı hikâyeyi hatırladı. Jack, bir şekilde Matt'in kendisini yumruklamasını sağlamıştı. Bugün de saçına düğüm atıp kulağına ağlamamasını fısıldamıştı.

"Jack," dedi, delikanlının koluna yapışarak. Jack dönüp ona baktı. "Beni uyutabilir misin?"

Jack'in gözleri kederliydi. Hazel'ın sözlerini anlamıyormuş gibi bir hali vardı.

"*Beni uyutabilir misin?*" diye sordu Hazel tekrar, neredeyse bağırırcasına. "Sihirle... beni ağlamaktan alıkoyduğun gibi. Gece henüz sona ermedi; uyursam, uyandığımda kendim olmayacağım. O olacağım. Diğer Hazel yani. O sana her şeyi anlatır."

Hepsi boş gözlerle birbirine bakıyordu ama Akçakral'la anlaşma yapmış olan Eolanthe'nin yanında daha fazlasını söyleyemezdi.

"Ya diğer Hazel bizden yana değilse?" diye sordu Severin, bir kaşını havaya kaldırarak. "En azından bizim Hazel, bizimle birlikte savaşıyor."

Hazel gülümsedi. Prensleri *bizim Hazel,* demişti. Tıpkı uydurdukları hikâyelerden birinde olduğu gibi.

"Hazel her zaman bizden yanadır," dedi Jack. Nazikçe Hazel'ın alnına dokundu.

Hazel, onun sihir yapacağını sanıyordu ama delikanlı eğilip alnına küçük bir öpücük kondurdu. Hazel onun

yumuşacık dudaklarını alnında hissederken dudaklarındaki gülümseme biraz daha genişledi. Sonra Jack geri çekilip "Uyu," dedi. "Uyu."

Sihrin dev bir dalga gibi üzerine çullandığını hissederken, bunu kendisi istemiş olsa da sihrin etkisine karşı direndi. Gözlerini açık tutmaya çalışarak durduğu yerde sendeledi. Sonra öne doğru tökezleyip düştü. Hatırladığı son şey Ben'in çığlığı ve başını yere çarpmadan önce Jack'in onu yakalamasıydı.

BÖLÜM 20

Hazel, bir göz kırpışı süresinde uyandı.

Akçakral'ın şövalyeleriyle birlikte mağaraya benzeyen bir geçitten uygun adım yürüyerek çıkıyordu. Tepelerindeki dallar rüzgârla dans edercesine salınırken süt kadar beyaz bir ışık aralarından sızıyordu. Sonra boş tepenin karanlığına daldılar. Solucan gibi kıvranan kökler, renkleri solmuş hareketli sarmaşıklar ve duvarları tırmanan tuhaf beyaz renkli çiçekleriyle dikenli çalılar her yeri kaplamıştı. Yerde mavi saplı mantarlardan bir patika oluşmuştu.

Arkasında bir gıcırtı duydu. Süslü tekerleklerin üzerinde eğri çubuklardan oluşan kapkara metal bir kafesin iki yanında onar şövalye yürüyordu. Kafesin içinde Severin ve ağabeyi vardı. Ben kafeste yere oturmuştu; yaralanmamıştı ama korktuğu açıktı. Severin, kapana kısılmış vahşi bir hayvan gibi kafeste volta atıyordu; öfkesi dalga dalga etrafa yayılıyordu. Yanağında bir sıyrık vardı.

Bir de, aradaki mesafeye rağmen kan olduğu seçilebilecek koyu bir leke karın bölgesini kaplamıştı.

Yürürken adımlarını şaşırdı. Severin'le ağabeyi tutsak alınmışken, neden kendisi hâlâ özgürdü? Bu sefer ne yapmıştı?

Dahası neden onlarla birlikte savaşmamıştı? Neden o da kafeste değildi?

"Sör Hazel?" dedi, kulağına hiç aşina gelmeyen bir ses. Akçakral'ın şövalyeleri gibi giyindiğinin farkına vardı. Üzerindeki sert yeleği, kitabın yanında, kılıcın eskiden durduğu sandıkta görmüştü. Onunla konuşan şövalyeye baktığında, aynı kıyafeti giydiklerini anladı. Tek fark, adamın kollarının parlak altından bir zırhla kaplı olmasıydı. Abartılı büyüklükte başka iki altın plakadan biri dirseklerinde, diğeri ise yakasındaydı. Tuhaf görüntü tehditkâr olduğu kadar çok da güzeldi.

Jack, dolunay şöleninde ona Marcan adıyla hitap etmişti.

Hayır, Hazel Akçakral'ın şövalyeleri gibi giyinmemişti. Onlardan *biriydi.* O yüzden Marcan, endişeli bir sesle ona seslenmişti. Geceleri dönüştüğü kişiyi, Akçakral'ın hizmetindeki şövalye Hazel'ı, daha birkaç saniye önce yerinde yürüdüğü öteki kişiliğini tanıyordu. Adamın şölende söylediklerini hatırladı: *Hazel'ın benimle gelme konusunda bir sorunu yok. Daha önce de kılıçlarımız çarpışmıştı.*

"İyiyim," dedi. Eli gayriihtiyari kemerine gitti ama kılıcı orada değildi. Tabii ki orada olmayacaktı; kılıcı kaybetmişti. Daha doğrusu onu saklamıştı.

"Başın büyük belada," dedi Marcan, kimseye çaktır-

mamak için fısıltıyla. "Dikkatli ol."

Kafile, maiyetiyle birlikte bekleyen Akçakral'ın tahtının önünde durdu. Yanında siyah metal ve kristalden bir kutu vardı. Kutu, ormandakinden çok daha incelikli bir şekilde süslenmişti. Kutunun yanında da elini sahibiymiş gibi kristalin üzerine koymuş, başını bulut gibi saran gümüş saçları ve kıpkırmızı pantolonuyla kısa boylu bilge bir yaratık duruyordu. Manşetleri zarif mücevherlerle süslüydü, gömleğine taktığı kanatlı broş, zümrüt gözleri olan altın inci karışımı canlı bir güve gibi rüzgârla birlikte salınıyordu. Severin'in anlattığı hikâyeyi hatırlıyordu. Bu cüce adam *Grimsen*'in ta kendisiydi. Akçakral, yeteneğinden faydalanmak için saraydan kaçarken usta demirciyi yanında getirmişti.

YürekAvcısı ve YürekSızısı kılıçlarını kardeşiyle birlikte Grimsen yapmıştı. Öyle bir ustaydı ki her tür metali istediği şekle sokabiliyordu. Cüce yaratık yapmacık bir gülümsemeyle onu selamladığında, Hazel gözlerini ondan ayıramadığını fark etti. Adamın siyah gözlerinde kıvılcımlar çakıyordu.

Hazel hemen kafasını çevirip, kasvetli saraylılar arasında Jack'i aradı. Sonunda onu gördü. Jack, benekli bir peri atının üzerindeydi. Elf annesi de terkisindeydi. Delikanlının yüz ifadesi donuktu, Hazel'ı endişeye sürükleyecek kadar boş gözlerle bakıyordu. Yine de Jack fark edene kadar Hazel gözlerini ondan ayırmadı. Bunun üzerine delikanlının gözleri büyüdü, sonra başıyla açtığı avuçlarını işaret etti.

Kafası karışan Hazel da ellerini açıp avuçlarına baktı.

Kalbi yine deli gibi atmaya başlamıştı. Sağ elinde siyah mürekkeple, mesajlardan hatırladığı el yazısıyla *havuçlar* ve *demir çubuklar* yazılıydı. Sol elindeyse, çok iyi bildiği kendi el yazısıyla *diz çökmeyi unutma* yazıyordu.

İlk iki kelime, çiftçiyle gulyabani hikâyesine atıfta bulunuyordu. Okuduğunda hikâyeye bir anlam verememişti. Aynı iki kelime, çamurda yuvarlak içine alınmıştı ama Hazel hâlâ ne anlama gelebileceklerini kestiremiyordu.

Üçüncü ipucuna gelince... Acaba saray adabıyla mı ilgiliydi?

Kalabalığı gözleriyle tarayıp yine Jack'i aranırken, elinde kemirilmiş bir asa tutan kambur bir kadın, kapkara saçlarıyla uzun burunlu yeşil bir adam, çekirge gibi uzun bacakları olan altın bir yaratık gördü.

Hepsi gözlerini kaçırmıştı. Ve Jack ortalıkta yoktu.

"Sör Hazel," dedi Akçakral. "Güneş doğdu, artık minik kuklam değilsin."

Kimi zarif dantel elbiseler giymiş kimi anadan üryan saraylılar, elleriyle ağızlarını kapatıp, yelpazelerinin ardına saklanıp kıkırdamaya başladı. Pukalardan biri kendini tutamayıp, at gibi kişnercesine kahkaha attı.

Paniğini bastırmaya çalışan Hazel, yumruklarını sıktı.

"Yüzün!" diye bağırdı, altın renkli tuhaf keçi gözleri yuvalarında zevkle dönen Puka. "Yüzünü görmelisin!"

Hazel, kafeste oturan Ben'e kaçamak bir bakış fırlattı. Ağabeyi artık ayağa kalkmış, parmaklıkların arasından bakıyordu. Gözleri birleştiğinde Ben, cesaretini toplamaya çalışıyormuş gibi beceriksizce gülümsedi. Oysa

Hazel bu gülümsemeyi hiç hak etmiyordu.

"Yine de hepiniz benimsiniz," diye devam etti Akçakral. "Bunu asla aklından çıkarma, Hazel. Öne çık ve önümde diz çök."

Hazel diz çöktü. Giydiği metalik pantolonun altından yerdeki taşın soğuğunu neredeyse dizinde hissedebiliyordu.

Diz çökmeyi unutma.

"Bana bak," diye emretti Akçakral.

Hazel baktığında kralın zehir yeşili gözlerini gördü. Omuzlarına upuzun kuzgun tüylerinden bir pelerin atmıştı, her bir tüy yağlanmış gibi mavi-siyah ışıltılar saçıyordu. Bakanın aklını başından alacak güzellikteydi. Bıçakların ya da neşterlerin tehditkâr güzelliğine sahipti. Karşısındakinin Severin'in babası olduğunu ve güzellikte oğluna denk olmasını düşünmek abes kaçacağından Hazel, düşüncelerini kovmaya çalıştı ama adamın yakışıklılığını görmezden gelmek imkânsızdı. O bütün korkunçluğuyla etrafına ışık saçan bir masal kralıydı. Hazel, içten içe ona *hizmet etmek* istiyor, kralın bakışları üzerindeyken bu isteği giderek güçleniyordu.

Bakışlarını gözlerinden kaçırıp, kralın dudaklarına odaklandı.

"Severin'i evinde sakladığını öğrendiğimde yaşadığım şaşkınlığı hayal bile edemezsin. Sadece görevinde başarısız olmakla kalmadın, aynı zamanda iyi niyetimi kötüye kullandın."

Hazel, sesini çıkarmadı. Yanağını ısırırken başını eğdi.

Zaten kral da cevap vermesini beklemiyordu. "İnkâr

edecek misin, küçük yılan? Onu tuzağa düşürmeye çalıştığını mı iddia edeceksin? Yoksa hâlâ sadık hizmetkârım olduğunu mu söyleyeceksin?"

"Hayır," dedi Hazel, yüzündeki paniği belli etmemeye çalışarak. "Öyle bir niyetim yok."

Önüne getirildiğinden beri kral, ilk kez temkinli görünüyordu. "Buraya gel Eolanthe," dedi. "Saraya bildiklerini anlat."

Jack'in elf annesi, elindeki yaprakla öne çıktı. Hazel, bunun ne olduğunu hemen anladı. Kadın, oğlunun yaprağa kendi kanıyla yazdığı mesajı okurken YürekSızısı adı geçince saraylıların mırıltıları, kılıcın adı başlı başına bir sihirmiş gibi aniden kesiliverdi.

Eolanthe titriyordu. Akçakral, bütün dünyanın sahibi olduğunu iddia edercesine ateş saçan gözlerle onu izliyordu. Sanki Elf kadına öfkesi yeniden canlanmıştı. Hatta bu öfkeyi hatırlamak adeta onu heyecanlandırıyordu. Hazel, Eolanthe'nin Jack'i neden Akçakral'a unutturmaya çalıştığını şimdi anlıyordu.

Biraz sonra kralın güçlü bakışları Hazel'a döndü. "Söyle bakalım: Neden YürekSızısı'nın sarayımdakilerden birinde olduğunu düşündün?"

Hazel yutkundu. "Birinde olmalıydı. Cam tabut ancak bu kılıçla kırılabilir, Severin ancak bu şekilde serbest kalabilirdi."

Kral, ilgiyle öne eğildi. "Peki, lanetin nasıl bozulacağı bilgisini kim verdi?"

Hazel başını iki yana salladı. Bu en kolayıydı. "Severin söyledi."

Akçakral işaret edince tekerlekli kafesi yakınına getirdiler. Sahiplenici gözlerle, üzerinde küçük bir çizik oluştuğu için depoya kaldırılan değerli bir tabloyu seyrediyormuş gibi oğlunu inceledi. Sanki bu değerli tablonun, herkesin görebileceği bir yere asılmasını diliyor ama dile getiremiyordu.

Severin de meydan okuyan gözlerle babasına bakıyordu. Ben gölgelere çekildiğinden yüzü görünmüyordu. Hazel, ağabeyinin aklından geçenleri merak etti.

"Seni kim özgür bıraktı?" diye sordu oğluna Akçakral. "Kılıcın nerede olduğunu söylersen, seni affederim. Yanımdaki yerini alır, veliahtım olursun. Ne dersin? Doğu Sarayı'ndan intikamımı alacağım. Hâkimiyetim altındaki kardeşin ve ikiz kılıçlar elimde olduktan sonra yoluma hiçbir şey çıkamaz. Fairfold kasabasını, sen yıllarca uyurken başına gelip bön bön seni seyredenlerin başlarına yıkalım. Kız kardeşinin yıkıcı gücünü herkese gösterelim. Doğu Sarayı'nın başındaki sonradan görme şövalyeyi tahtından etmenin ne kadar kolay olduğunu sen de göreceksin."

Hazel nefesini tuttu. Kral, cilalı çizmelerine bulaşan bir çamur parçasıymış gibi Fairfold'u tarihten sileceğini söylüyordu.

Kafesteki Ben, fısıldayarak Severin'e bir şeyler söyledi ama boynuzlu çocuk başını iki yana salladı. Prens tekrar babasına dönüp baktığında, gözleri adeta ateş saçıyordu. "Ölümlüleri rahat bırakırsan yanında yer alırım baba. Beni kafesten çıkardığın anda sağ kolun olurum."

Akçakral'ın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme

belirdi. "YürekSızısı nerede?"

Severin başını iki yana salladı. "Önce sen. Kafeste olan benim."

Hazel, sonsuzmuş gibi gelen bir an için Akçakral onu kafesten çıkarırsa, Severin'in kendilerine ihanet edip etmeyeceğini merak etti. Ama Akçakral bir kahkaha atıp, tilki kulakları olan kırmızı zırhlı bir yaratığa seslendi. Yaratığın kuyruğu, arkasında bir kırbaç gibi savrularak havayı dövüyordu. "Ölümlüyü kafesten çıkar, sonra Kemik Kadını buraya getir. Bıçaklarını da yanına alsın."

Bir düzine şövalye kılıçlarını parmaklıkların arasından sokup Severin'i uzak tutmaya çalışırken, Ben bağırıp çağırdı. Sonra kilidi açıp onu dışarı sürüklediler. O sırada Severin, şövalyelerden birini yakalayıp kolunu sertçe büktü. Zavallı adamı neredeyse parmaklıkların arasına sıkıştırmıştı. Peri şövalyesi çığlık atarken, keskin bir kemik çatırtısı Hazel'ın kulağına kadar geldi.

Hemen o tarafa yöneldi.

"Olduğun yerde kal Sör Hazel," dedi Akçakral. "Olduğun yerde kal, yoksa genç Benjamin'in boğazını keserim."

Hazel durdu. Üç şövalye kılıçlarıyla Severin'i köşeye sıkıştırmıştı. Prens nefes nefeseydi ama direnmedi. İki şövalye Ben'i sertçe taş zeminde sürükleyip, Akçakral'ın çağırttığı eski püskü siyah elbise giyen ve camgöbeği renkli yüzü olan yaşlı kocakarının önüne fırlattı. Kadın, neredeyse kemiklerini gösterecek kadar zayıf ve uzun parmaklarını Ben'in alnına götürüp doğum lekesi aradı.

"Şimdi sen ya da oğlum, YürekSızısı'na ne olduğunu

anlatacaksınız. Anlatmazsanız, çocuk büyük acı çekecek." Akçakral'ın gülümsemesi korkunçtu.

"Kutsanmış ve lanetlenmiş, kutsanmış ve lanetlenmiş," dedi mavi suratlı kadın. Sonra bir parmağını Ben'in alnında sertçe çevirdi.

Başını geriye atan Ben büyük bir acıyla çığlık attı.

"Durun," diye bağırdı Hazel. Kılıcın nerede olduğunu bilse hemen söylerdi ama Ben böyle korkunç çığlıklar atarken düşünmesi, bulmacaları çözmesi mümkün değildi. İyi ki Jack saçına düğüm atmıştı. Düğüm olmasa, o anda ağlamaya başlardı. "Durun. Durun, yoksa ben sizi durduracağım."

Akçakral bunu duyunca yine kahkaha attı. "Ah evet, işte gerçek yüzün ortaya çıkmaya başladı. İtaatkâr hizmetkârım rolünü iyi oynadın ama sadece işine gelen emirleri yerine getirmen itaatkâr olduğun anlamına gelmez. Oğlumdan farklı değilsin."

Ben yine çığlık attı. Kadın ikinci parmağını alnına bastırmıştı.

YürekAvcısı, kralın sağ tarafında duruyordu. Tüylü bir yaratığın derisinden yapılmış kınındaydı. Kral kılıcı çekmeden bir silah bulup onun boğazını kesebilir miydi? Olası görünmüyordu ama saraylılara bakarken belindeki kemerde bir bıçak taşıyan keçi ayaklı kızı görünce olasılıkları değerlendirdi. Bıçağı kızdan kaptığını gözünde canlandırabiliyordu. Tahta kaç adımda varabileceğini, ne kadar hızlı koşabileceğini hesapladı. Parmakları seğiriyordu.

Bir şeyler yapması gerekiyordu.

"Bir müzisyenin parmaklarını kırmadan iyileştiremezsin," dedi Akçakral. "Ağabeyin acı çekiyor ama çektiği acı onun için bir lütuf sayılır. İkiniz de inada devam ederseniz, daha kötüsünü yapacağım. Öyle işkenceler vardır ki insanı sonsuza kadar değiştirir. Öyle işkenceler biliyorum ki insan aklı hayal bile edemez. Siz en iyisi bildiklerinizi anlatın. Hem de hemen."

"Benjamin'i rahat bırak," dedi Severin. "Asıl derdin benim baba. Bırak onu!"

Hazel'ın hemen bir şey yapması lazımdı. Başına bir şey gelmeden Ben'i kurtarmalıydı.

"Ben," dedi. "Severin'i ben özgür bıraktım. Ben'i bırak. Her şeyi kendi başıma yaptım."

"Sen mi?" Akçakral, gözlerinden ateşler saçarak ayağa fırladı. "Alıç ağacıma gelip bizden yardım isteyen sen? Hayatının yedi yılından seve isteye vazgeçen sen değil miydin? O yedi yılı senden söke söke alırdım ama ben bir zalim değilim. Bunun yerine sadece isteğini yerine getirmekle kalmadım, aynı zamanda istemeye cesaret bile edemeyeceğin bir hayat verdim. Bana geldiğinde on bir yaşında bir çocuktun. Geceleri seni yatağından alıp göklerde uçurduk. Kılıç eğitimi verdik, dövüşmeyi öğrettik. Tam Lin gibi at sürmeyi öğrettik. Bir yanın saçlarının rüzgârda nasıl salındığını, kapkara gökyüzünün kulaklarında nasıl uğuldadığını çok iyi biliyor. Saray adabı derslerin halâ aklının bir köşesinde. Ardında diğer şövalyelerle birlikte atını Fairfold'lu kızın üzerine sürerken nasıl kahkahalar attığını..."

"Hayır. Yanılıyorsun. Ben öyle bir şey yapmadım,"

dedi Hazel, sesinin titremesine engel olmaya çalışarak. Ama *Onlar* yalan söylemezdi, daha doğrusu yalan *söyleyemezlerdi*, o yüzden kralın sözlerinde doğruluk payı olmalıydı. Rüyasını hatırladı. Bir aileye işkence etmiş, taşa dönüşürlerken acımasız kahkahalar atmıştı. Kralın hizmetinde ne kadar değişmiş olabilirdi? Öteki kişiliğine ne kadar güvenebilirdi?

"Dileklerini yerine getirdim, hayallerini gerçekleştirdim," dedi Akçakral, ellerini büyük bir lütufta bulunmuş gibi açıp gülümseyerek. "Ama gülü seven dikenine katlanır, yeteneklerini geliştirirken doğamız gereği birtakım oyunlar oynamış olabiliriz. Peki, söyle bakalım, oğlumu nasıl özgür bırakacağını kimden öğrendin? Bana doğru cevap ver. YürekSızısı'nı sana kim verdi? Ve kılıcım nerede?"

"Bilmiyorum," dedi Hazel panikle. Kılıcın nerede olduğunu gerçekten bilmiyordu ama öte yandan kralın da ona inanması için hiçbir neden yoktu.

Kral, eliyle işaret edince Kemik Kadın yanına gidip tırtıklı ince bir bıçak çıkardı. Paslı bıçağın üzerindeki kırmızı leke belki de kurumuş kandı. "Ölümlüler doğuştan yalancıdır," dedi Akçakral. "Sizin türünüzün tek sıradışı yeteneği yalan söylemek."

Hazel yutkunup kendini hazırladı. Şu anda korkması, kendini kaybetmesi sorun değildi, düşünmemeye çalışıyordu. Çünkü içgüdülerine ihtiyacı vardı. Kemik Kadın'ın onu fazlasıyla pasif, işkenceye karşı koyamayacak, çığlık atıp direnemeyecek kadar güçsüz olduğunu düşünmesi işine gelirdi. Kocakarının, giysilerine sinen

ezilmiş çam iğnesi kokularını alacak kadar yaklaşmasını bekledi. Kadının yakut gözlerindeki tuhaf kıvılcımları gördüğü andaysa paslı bıçağa davrandı.

Hamlesi sırasında bıçak kolunu sıyırdı. Durmadı, eliyle metali kavradı. Avcu yarılsa da aldırmadan bıçağı kocakarının elinden kaptığı gibi boynuna sapladı. Kapkara kanlar fışkırıyordu. Yaşlı cadının uzun parmakları boğazına dolandı, fakat gözlerindeki kıvılcımlar sönmeye başlamıştı bile.

Şövalyelerden biri Ben'i sımsıkı kavrayıp ellerini arkasında tuttu. Parmakları kıvrılan Ben acıyla uludu.

Diğer üç şövalye, elindeki incecik paslı bıçaktan sakınarak etrafını sardığında, Hazel bacaklarını hafifçe büküp onları bekledi.

"Hayır," diye emretti Akçakral. "Bıçak onda kalsın. Anlarsın ya Sör Hazel, ağabeyin elimde olduğu sürece bıçağı aslında ben tutuyorum sayılır."

"Sanırım elin kaydı," dedi Hazel, kocakarının bedeni yere yığılıp son kez titreyerek can verirken. Zafer ve şiddet duygularıyla yüzünü al basmıştı. Bir zamanlar Fairfold ormanlarını arşınlarken kasabalıları kurtaracağına inandığı günlerde olduğu gibi vahşi yanını yeniden hissedebiliyordu. Etrafındaki saraylı kalabalığından çıt çıkmıyordu. Bu ölümsüz kadim yaratıkların evine ölümü getirmişti ve şimdi hepsi kocaman şaşkın gözlerle onu seyrediyordu.

"İzle," dedi kral. Sanki küçük bir çocuğa ders veriyordu. "Hazel, senden ormanın derinliklerindeki canavarı, benim tatlı kızımı buraya getirecek tekerlemeyi okumanı

istiyorum. Maniyi biliyorsun, öyle değil mi? Hemen başla, yoksa ağabeyinin bağırsaklarını deştiririm."

Hazel bir an için duraksadı. Fena halde kapana kısılmışlardı. "İyi," dedi, derin bir nefes alırken. Tekerlemeyi söylerken ip atladığı günleri, yaz günü çıplak ayaklarının altında hissettiği kaldırım sıcağını, son kelimeyi her söylediğinde yaşadığı korku dolu heyecanı hatırladı. "*Ormanda bir canavar var. Uslu dur, yoksa seni yakalar. Yaprakların altına çekip saklar. Uslu dur, yoksa cezası var. Saç ve kemirilmiş kemikten bir yuva. Bir daha asla dönemeyeceğin bir... yuva.*"

Hazel sihirli kelimelerin dalga dalga yayıldığını, boş tepenin üzerinde esen serin rüzgârı, tenini ısıran buz gibi soğuğu hissedebiliyordu. Keder geliyordu. Ve kral onu gerçekten kontrol edebiliyorsa, hepsinin başı fena halde belada demekti.

Akçakral onaylarcasına başını salladı. "Aferin. Şimdi neler yapabileceğini görelim. Bıçakla kolunda yara aç, yoksa şövalyem ağabeyinin suratını yüzer. Bak nasıl da hizmet etmek için kendinle yarışıyorsun? Hadi, acele et."

Hazel titreyen parmaklarıyla kolunu sıyırdı. Kemik Kadının tırtıklı küçük bıçağını derisine bastırdı. Sonra aşağı doğru kaydırdığında keskin bir acıyla birlikte kan süzülerek avcuna, oradan da yerdeki taşların üzerine aktı.

Ağzı kulaklarına varan Akçakral korkunç görünüyordu.

"Hazel, dur," diye bağırdı Ben. "Beni merak etme..."

"Yeter baba," diye haykırdı Severin, emredercesine. "YürekSızısı onda değil."

"O bir yalancı," diye çıkıştı Akçakral. "Onlar yalancı!

Bütün ölümsüzler yalancı!"

O sırada Jack, dimdik bir şekilde saraylıların arasından sıyrılıp "Hazel'ı koruyan bendim," dedi. Gözlerinde gümüş kıvılcımlar çakıyordu yine. Eolanthe onu tutmaya çalıştı fakat Jack silkinerek ondan kurtuldu. Etrafındaki saraylılar sus pus olmuştu. Tahtın önüne gelip eğilerek Akçakral'ı zarifçe selamladı. Hazel, onun saray adabını bu kadar iyi bildiğini yeni fark ediyordu. "İhaneti ben planladım. Hazel'ı bırakın. Onun yerine beni cezalandırın."

"Hayır!" dedi annesi. "Yemin ettin! Ona zarar vermeyeceğine söz verdin."

"Jack?" dedi Hazel kaşlarını çatarak. Kolundaki kanamadan olsa gerek başı dönüyordu. Bir an için yepyeni sırların ortaya çıkmasından endişelendi. Sonra Jack'in yüzündeki panik ifadesini gördü. Delikanlının sesi titriyordu.

Öteki kişiliğinin ardında bıraktığı bilmeceleri çözebilmesi için Jack ona zaman kazandırıyordu.

Havuçlar. Demir çubuklar.

Diz çökmeyi unutma.

Bunlar ne anlama geliyordu? Çiftçi gulyabaniyi, tarlaya havuç ekerek kandırmıştı. Demir çubuklar da toprak altındaydı.

Belki de kılıcı bir yere *gömmüştü.*

"Sen? Ölümlü rolü yapan çocuk?" dedi Akçakral. Kıstığı gözleriyle bir süre Jack'i süzdü. Sonra pelerinini yerlerde sürüyerek tahtına yürüyüp oturdu. "Bana ne garezin olabilir ki? Doğumun annenin ihanetinin en büyük kanıtıydı, yine de hâlâ hayattasın."

Diz çökmeyi unutma.

"Önemi var mı?" dedi Jack. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, sanki Akçakral daha fazla üzerine gelsin diye meydan okuyordu.

"Kendini fazla akıllı sanıyorsun, ikame çocuk." Akçakral kaşlarını kaldırdı. "Annene senin kılına zarar vermeyeceğime söz verdim ama Keder yaşadığın acıları seve seve alır, ölümünü seve seve üstlenir çünkü onun tek bildiği acı, ölüm ve yastır. Onu da oğlumla birlikte kafese tıkın."

Jack derin bir nefes aldıktan sonra belli belirsiz gülümseyerek kafese doğru çekiştirilmesine izin verdi. Hazel çaresiz hissediyordu. Hepsi ölecekti. Buz gibi taşların üzerine kapanıp af dilemek istiyordu. Krala istediği her şeyi verebilirdi. Ama verebileceği hiçbir şey yoktu.

Havuçlar. Demir çubuklar.

Diz çökmeyi unutma.

O sırada cevabı buldu. Kılıcı nereye sakladığını biliyordu.

Önüne çıkan her şeyi kesebilen YürekSızısı için en güzel kın, taşın kendisiydi. Tıpkı Hayalet Gölü'nün kıyısında çamur ve kuma saplı halde ilk bulduğunda olduğu gibi, kılıcı mutlaka bir yere gömmüş olmalıydı. Ve Akçakral, kılıcı nasıl bulutlarda aramayacaksa, kendi taht odasına da asla bakmayacaktı.

Diz çökmeyi unutma.

Başını eğip devasa taş döşemenin arasındaki toprak birikintilerinde bir pırıltı görmeye çalıştı. Sonra bir şey gördü ama bir ışık yanılsaması da olabilirdi. Kılıcı bulmak için tek bir şansı vardı.

Altın pırıltılar saçan zırhlarıyla üç şövalye, Jack'i kafese götürüp kapısını açtılar. Kapı ardına kadar açıldığında Severin, şövalyelerin doğrulttuğu kılıçların altından yuvarlanarak dışarı fırladı. Bu anı beklediği belliydi, hızla harekete geçmişti. Şövalyeler kılıçlarını suratına doğrulttuğunda artık onlardan uzaklaşmış, ayaklarının üzerine kalkmıştı bile.

Buraya gelmeden önceki dövüşten olsa gerek yan tarafında kan lekeli bir yırtık olan bir gömlek giymişti, Jack'in gömleğiydi bu.

Hazel'ın yanındaki iki şövalye kılıçlarını çekerek Severin'e doğru koştu. İşte beklediği fırsat buydu. Hızlı adımlarla az önce yerde gördüğü pırıltıya yöneldi.

Ama koşarken omzunun üzerinden kafese doğru bakmaktan kendini alamadı.

Severin'in etrafını saran şövalyeler, silahsız olmasına rağmen ona saldırmaya cesaret edemiyordu. "Bana kılıcını ver," dedi Marcan'a. Hazel'ın çocukluk masallarındaki, bir gün uyanıp her şeyi yoluna koyacak prens gibi görünüyordu. "Kılıcını ver de en azından dövüşerek öleyim. Şövalyelerle kapışmak gibi bir niyetim yok. YürekAvcısı da babamda. Onun için korkmana gerek yok. Eh, mutlaka karşıma çıkıp benimle dövüşecektir. Onu yenemem."

Saraylılar birbirlerine bakarken ve gerginlik dalga dalga yayılırken Akçakral ayağa kalkıp YürekAvcısı'nı korkunç görünen deri kınından çekti. Herkes merakla izliyordu. Öte yandan Hazel, saraylıların bakışlarındaki ifadenin nefret olduğundan şüphelenmeden edemi-

yordu. Akçakral, elindeki sihirli kılıçla asla kaybetmezdi ama saraydaki hiç kimse onun zaferiyle gururlanmayacaktı belli ki.

"Al kılıcımı," diyen Marcan, kılıcı Severin'e verdi.

"Kılıcı ona vermene izin vermedim," diye kükredi Akçakral.

"Hiçbir prens savaşmadan ölmek istemez," dedi Marcan. Çenesindeki kaslar seğiriyordu. Krala kafa tutmak akıl kârı bir iş değildi.

Akçakral pis pis sırıttı. "Birçoğu da bu yolda öldü."

Severin, perilerin dövdüğü kılıçla savaşsa bile ölecekti. Dünyanın en iyi kılıç kullananı olsa bile ölecekti. Hiçbir kılıç, vurduğunu ıskalamayan kılıcın karşısında duramazdı. Hazel, YürekSızısı'nı gömdüğü yerden çıkarmazsa, Severin'in sonu gelecekti.

Kabzanın dibindeki metalin pırıltısı olduğunu düşündüğü noktada dizlerinin üstüne çöktü. Parmakları üzerinde kayarken kabzayı kavrayıp kılıcı çıkarmaya çalıştı. Henüz yere çöktüğünü kimse fark etmemişti ama eninde sonunda birileri durumun farkına varacaktı. Hızlı olması gerekiyordu.

Diğer tarafta Severin'le babası karşı karşıya gelmiş, birbirlerinin etrafında dönüyorlardı. YürekAvcısı, Severin'in omzuna savruldu. Boynuzlu çocuk darbeyi karşılamaya çalışsa da diğer kılıç fazlasıyla hızlıydı. Elindeki kılıcı düşürür gibi oldu. Metaller çarpıştığında bir çınlama eşliğinde kıvılcımlar havaya saçıldı. Severin, hamleyi yine yeterince güçlü bir şekilde savuramamıştı. Kılıç defalarca vücudunun çeşitli yerlerini parçaladı. Kısa sürede her ye-

rinden kanamaya başlamış, perişan olmuştu.

Hazel yine de Akçakral'ın durumdan hoşlanmadığının farkındaydı. Severin, kesinlikle ondan daha iyi bir kılıç ustasıydı. Kral, kendi elindeki kılıcın gücüyle birçok kez dengesini kaybetmişti. Kılıç, kendiliğinden vurması gereken yere iniyordu. Kral, istediği kadar gelişigüzel savursun, geniş hamleler yapsın, kılıç kendini hemen düzeltiyordu. Ve Severin pes etmiyordu, darbelere bütün gücüyle karşı koyuyor, kazanma şansı olmasa da, yenileceğini bilse de yılmadan saldırıyordu. Akçakral onu öldürebilirdi ama pes ettiremeyecekti.

"Her ne kadar eğlenceli olsa da..." dedi Akçakral nefes nefese. "Böyle devam edemeyiz. Artık direnme. Kardeşin geliyor. Ben boğazını kesmesem bile o seni paramparça edecek. Her şekilde bu sefer cam tabutunda yatarken gerçekten ölmüş olacaksın, ormanda ibretlik bir gösteri ucubesine dönüşeceksin."

Severin kılıcını savurduğunda babasının yan tarafına isabet ettirdi. Kumaşta beliren incecik yırtıktan kan boşalıyordu. Akçakral, onu ilk kez görüyormuş gibi oğluna baktı.

"YürekAvcısı, vurduğuna isabet ettirmektir baba," dedi Severin, kralın etrafında turlamaya devam ederek. "İsabet almayacağı anlamına gelmez."

Akçakral, kükreyerek saldırdı. Hiç acımadan YürekAvcısı'nı Severin'in karnına sapladı. Boynuzlu çocuk acıyla uluyarak dizlerinin üstüne çöktüğünde elini karnına bastırdı. Akçakral kılıcı, onun daha önce yaralandığı yere isabet ettirmişti.

Fakat elini kendi koluna götüren kral geriye doğru sendeledi. Akan kan, elini bir eldiven gibi kırmızıya boyamıştı. Kral oğlunu yaralamıştı ama Severin de boş durmamış, babasını kolundan yaralamıştı.

"Yeter," diye bağırdı Akçakral. Nefes almakta zorlanıyordu. Şövalyelerine döndü. "İşini bitirin."

Şövalyeler, emri duymamış gibi istiflerini bozmadılar. Çünkü her ne kadar acımasız ve havai olsalar, ölümlüleri umursamasalar da, tıpkı Hazel'ın küçükken okuduğu kitaplardaki gibi şövalye ruhlarını hâlâ koruyorlardı. Tıpkı Ben'in hikâyelerinde olduğu gibi. Akçakral'ın onlardan istediği şey, onurlu bir şövalyeye yakışmazdı. Az önce hiç adil olmayan bir dövüşte yaralanan birinin üzerine üşüşmezlerdi.

Marcan öne doğru adım attı. Diğer bir şövalye, kılıcını ona verdi. Akçakral'ın emirlerini yerine getirmek zorunda oldukları halde sanki bir karara varmışlardı. Onurlu bir şövalyenin yapması gerektiği gibi Severin'le teke tek dövüşeceklerdi.

Hazel, sonunda kılıca dokunabildi. Kabzasını kavrayana kadar parmaklarını mümkün olduğunca toprağa daldırıp tırnaklarıyla kazıdı. Sonra batırdığı taşın içinden kılıcı dikkatle çekmeye başladı.

Üzerindeki siyah boya çoktan dökülmüş olan altın kılıç ışıldıyordu. Bu kılıcı yıllarca sırtında taşımış, bu kılıç sayesinde bir şövalye olmuştu. YürekSızısı yine elindeydi.

Yaptığı şeye inanamıyordu. Severin'e adım adım yaklaşırken, çok geç kaldığını görebiliyordu. Boynuzlu çocuk aldığı yaralar nedeniyle kan içinde kalmıştı. Marcan

etrafında turlarken, ayakta durmakta zorlanıyordu. Ayakta durduğu bile söylenemezdi. Kılıç darbelerine karşı koyamıyordu. Babasına ve korkunç kardeşine yenik düşecekti.

Hazel başarısız olmuştu. Çok geç kalmıştı.

"Ben," dedi Severin, yere yığılırken. "Benjamin Evans, yanılıyorsun ama aptal değilsin."

"Ne?" diye bağırdı Ben, kafesin kenarında kırık parmaklarıyla demir parmaklıklara tutunarak. Bakışları, hangisi için daha çok endişelendiğini kestirmeye çalışıyormuş gibi Severin ile Hazel arasında gidip geliyordu.

"Seni seviyorum," dedi Severin, başını kaldırdığı halde boş gözlerle bakarak. "Seni masal kitaplarındaki gibi seviyorum. Seni şarkılardaki gibi seviyorum. Seni çakan bir şimşek gibi seviyorum. Yanıma gelip konuşmaya başlamanın üçüncü ayından beri seni seviyorum. Beni güldürdüğün için seni seviyorum. Nezaketin için, konuşurken benden cevap bekliyormuşçasına esler verdiğin için seni seviyorum. Seni seviyorum ve seni öperken dalga geçmiyordum."

Ben, parmaklıkların arasından sıyrılıp yanına koşmak istedi ama ışıltılı zırhıyla şövalye onu durdurdu. "Sen kafayı sıyırmışsın," diye bağırdığında Severin kahkahalarla güldü.

Bu arada Hazel tahtın önüne gelmişti. Diğer şövalyelerin elindeki kılıcı fark edip etmediğinden emin değildi. Belki de onunla değil de Severin'le ilgilendiklerindendi.

Akçakral, gözlerinde büyük şaşkınlıkla döndü. Sonra eğlenmeye karar vermiş gibi, "Senin aklından neler ge-

çiyor, küçük şövalye?" dedi. "Kılıç tutmasını da mı bilirmişsin sen? Onurlu bir işe kalkıştığını mı sanıyorsun? Oğlum seni kurtaramaz."

"Hayır," dedi Hazel. "Onu kurtarması gereken asıl benim."

Kral kılıcını savurduğunda Hazel çoktan hazırdı. Darbeyi savuşturması bile gerekmedi. YürekSızısı'nı krala değil, kılıcına doğrulttu ve ikiz kılıcı bütün gücüyle karşıladı.

YürekSızısı, YürekAvcısı'yla birleştiğinde, cam kırılmasına benzer korkunç bir çatırtı duyuldu. Kral, gördüklerine inanamıyormuş gibi bakıyordu. Sonra gözü Hazel'ın göremediği bir şeye kayınca gülümsemeyi başardı. Yüzündeki ifade Hazel'ın olduğu yerde donup kalmasına ve korkunun damarlarına yeniden yayılmasına neden oluyordu.

Keder gelmişti.

Saraylılar, ellerini ağızlarına götürerek çığlıklarını bastırmaya çalıştılar. Hazel, arkasında canavarın gümbürdeyerek, dallarını titreterek ilerleyişini duyabiliyordu. Derin bir nefes alırken ürperdi.

Bir anda atılarak YürekSızısı'nı Akçakral'ın boğazına dayadı. Kılıcın değdiği yerde bıraktığı kıpkırmızı ince çizginin üzerinde yakut kan boncukları beliriyordu.

"Geldi işte, yaklaşıyor," dedi kral yutkunarak. Kırık kılıcını teslim olmuş gibi bir elinde tutuyordu. Hazel, onun asla pes etmeyeceğinden emindi. "Kemik yüzüğün bende olduğunu unutma. Yüzükle onu nasıl kontrol edebileceğimi unutma."

Hazel, bir karar vermeye çalışırken boğazına bir yumrunun oturduğunu hissedebiliyordu.

"Şimdi dönersen bir şansın olur," diye devam etti kral. "Tek yapman gereken ona doğru dönmen. Kılıç sende. Şimdi saldırmazsan, o saldıracak. Toprak ve sarmaşık tüküreceksin, kendi gözyaşında boğulacaksın."

Bir şey hızla yanlarından geçmiş gibi hızlı bir yel esti. Belki canavar, saldırmak için geriye kaykılmıştı. Hazel, kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Yenilginin, daha yaşayamadan zafer sevincini kursağında bırakacağından adı gibi emindi.

Yine yenilecekti.

Okulda ve daha dün Jack'in evinde gördüğü yaratığı gözünde canlandırdı. İsteksizce ayak sürüyen güzelim tuhaf ağaç bedeniyle ne kadar imkânsız göründüğünü hatırladı. Ben şarkı söylemeye başladığında canavarın Severin'i nasıl bıraktığını düşündü.

Keder hâlâ Akçakral'ın etkisi altında mıydı? Yoksa bir kemik parçası tarafından yönetilmeyecek kadar uyanık ve kendinde miydi?

"Hadi durma," dedi Akçakral. "Kararını ver; benim işimi mi bitireceksin, yoksa canavara mı saldıracaksın?"

"Sakın..." diye haykırdı Jack ama Hazel'ın onu dinlemeye zamanı yoktu.

YürekSızısı'nı hızla savurup ucuyla tüyler ürperten kemik yüzüğü ikiye parçaladı. "Ormanın derinliklerindeki canavarı yok edeceğime yemin etmiştim, işte şimdi o yeminimi yerine getirdim. Asıl canavar Keder değildi. Asıl canavar hep sen oldun."

O anda canavarın ince dalları andıran parmakları Akçakral'ı kavradı. Dehşetle gözleri büyüyen kral uluyarak şövalyelerine haykırdı. Bir taraftan çığlıklar atarak lanetler savuruyordu. Keder onu, elinde tuttuğu kırık kılıç yere düşene, bedeni cansız kalana kadar bırakmadı.

Sonra değersiz bir nesne gibi yere fırlattı.

Hazel hemen yere çöküp YürekAvcısı'ndan geri kalanları toplamaya girişti. Fakat parmakları daha kılıcın kabzasına değdiği anda Akçakral gözlerini açarak ona uzandı. İşaret parmağının tersiyle yanağını okşarken öksürdüğünde kan tükürdü. "Asla unutma Sör Hazel," dedi. "Benim vefasız şövalyem olduğunu, bana ihanetini asla unutma. Seni her şeyi hatırlaman için lanetliyorum."

"Hayır!" diye haykırdı Hazel, başını iki yana sallayıp kraldan gerisin geri kaçarken. "İstemiyorum. Hatırlamak istemiyorum!"

Yüzünde donup kalan ifadesiyle kral gözlerini kapadı.

Hazel hâlâ haykırıyordu.

✦ BÖLÜM 21 ✦

Bir varmış bir yokmuş, bir zamanlar ormanda kılıç bulan bir kız varmış.

Bir varmış bir yokmuş, bir zamanlar Hava Halkı'yla bir anlaşma yapan bir kız varmış.

Bir varmış bir yokmuş, bir zamanlar bir canavarın şövalyeliğini yapan bir kız varmış.

Bir varmış bir yokmuş, bir zamanlar bütün dünyayı kurtarmak için kendine söz verdiği halde, sözünü unutan bir kız varmış.

Bir varmış bir yokmuş...

Bütün düğümler çözülmüş, bütün hatıralar çamurlu derinliklerden yüzeye fırlamıştı. Hazel üzerine çullanan hatıraların ağırlığıyla ezileceğini hissediyordu. Üstelik sadece Akçakral'ın ondan aldığı hatıralar da değildi. Peri lanetleri çok daha güçlüydü. Unutmaya çalıştığı her şey geri gelmişti.

Hazel'ın göldeki cadıyı öldürdüğü günün akşamı, ailesi evde bir parti vermişti. Parti geç saatlere kadar sürmüş, her saat şamata biraz daha artmıştı. Güzel sanatlara karşılık illüstrasyon sanatının sanatsal değerine dair tartışmalar gürültüyle sürüyor, hemen ardından konu eşlerin kıskançlık kavgalarına dönüşüyordu.

Ben ile Hazel ise köpeklerini yeni gömdükleri mezarın başında oturmuş, uzaktan gelen şişe tokuşturma seslerini dinliyorlardı.

"Hem yorgunum hem de açım," demişti Ben. "Üstelik hava çok soğuk."

Ve eve de giremeyiz, dememişti ama Hazel bunu zaten biliyordu. "Hadi bir şeyler yapalım," demişti.

Ben başını kaldırıp yıldızlara bakmıştı. Gece açık olmasına rağmen soğuktu. İkisi de yorucu bir gün geçirmiş, büyük korkular yaşamıştı ve Ben'in yeni heyecanlar yaşamaya hiç hali yoktu. "Mesela?"

"Kitabında şövalye olabilmek için geçmen gereken bir sınava dair bir hikâye vardı. Gece nöbetini anlatıyordu. Nöbet tutabiliriz. Böylece kendimizi kanıtlayabiliriz."

Kitap bıraktıkları yerde, verandanın üzerinde duruyordu. Hazel kılıcını, palanın durduğu barakaya saklamıştı.

Gidip ikisini de getirdiğinde Ben, "Peki ne yapmamız gerekiyormuş?" diye sormuştu. Konuşurken ağzından çıkan buharlar, hayalet gibi havada yükseliyordu.

Kitaba göre öncelikle oruç tutmaları gerekiyordu. Akşam yemeği yemediklerine göre sınavın bu aşamasını geçmiş sayılırlardı. Sonra arınmak için yıkanmaları, cüb-

be giymeleri ve bütün gece bir kilisede dizlerinin üzerinde dua etmeleri gerekiyordu. Sonra şövalye olmaya hak kazanacaklardı.

"Kilisemiz yok," demişti Ben. "Ama bir sunak yapabiliriz."

Bunun üzerine büyük bir kayayı kullanarak bir sunak hazırlamışlardı. Buldukları birkaç limon aromalı mumu yaktıklarında, bahçe tekinsiz bir ışıkla aydınlanmıştı. Sonra soyunup hortumun altında buz gibi suyla yıkanmış, tir tir titrerken çamaşırlıkta buldukları masa örtülerine sarınmışlardı.

"Pekâlâ," demişti Ben. "Şimdi dua mı edeceğiz?"

Dindar bir aile sayılmazlardı. Hazel, kiliseye en son ne zaman gittiğini hatırlamıyordu bile. Oysa vaftiz edilirken çekilmiş fotoğraflarına bakılırsa en azından bir kez gitmiş olmalıydı. Nasıl dua edileceğine dair herhangi bir fikri yoktu ama nasıl yapıldığını görmüştü. Ağabeyini çekiştirip yanında diz çöktürdü.

Yer buz kesmişti ama kılıcın ucu kolaylıkla toprağa saplanmıştı. Hazel kabzayı tutarken şövalyelik üzerine düşünmeye çalışıyordu. Cesaret, onur, dürüstlük ve adalet üzerine düşünmüştü. Bu arada dizlerinin üzerinde öne arkaya sallanıyor, bir şeyler mırıldanıyordu. Biraz sonra Ben de onu taklit etmeye başlamıştı. Hazel o anda sanki bir rüyaya dalıyormuş gibi hissetmişti. Artık soğuğu ve neredeyse buz tutmaya başlayan ıslak saçlarının ağırlığını hissetmiyor, titremesini kontrol edebiliyordu.

Bir ara Ben'in ayağa kalktığını, soğuktan şikâyet edip içeri girmelerini önerdiğini fark etmiş ama başını iki

yana sallamakla yetinmişti.

Gece ilerlerken insanlar da evden ayrılmaya başlamıştı. Çalıştırılan arabaları, gergin tartışmaları ve çalılıklara kusan birinin iğrenç seslerini duyabiliyordu. Yine de kimse onun arka bahçede dizlerinin üzerinde durduğunu fark etmemişti.

Sonra güneş doğmuş, çimleri altın rengine boyamıştı.

Annesiyle babası ertesi sabah sendeleyerek dışarı çıktıklarında onu dizlerinin üzerinde bulmuş, gece yatağına girmediğini anlayınca telaşlanmışlardı. Annesinin üzerinde hâlâ gece giydiği elbise vardı, makyajı yanaklarına akmıştı. Babasıysa tişörtü ve donuyla olduğu halde yalın ayak buz kesmiş çim bahçeye çıkmıştı.

"Burada ne işin var?" demişti, Hazel'ın omzuna dokunarak. "Bütün gece dışarıda mıydın? Tanrım! Hazel, senin derdin ne?"

Hazel ayağa kalkmaya çalışmıştı ama bacakları tutulmuştu. Parmaklarını hissedemiyordu. Babası kucağına aldığında bir açıklama yapmaya çalışsa da takırdayan dişleri yüzünden derdini anlatamamıştı.

Hazel, başka bir geceyi daha hatırladı. Akçakral'ın emirlerini yerine getirdikten sonra ormandan eve dönüyordu. Sırtındaki ürpertilerden bir türlü kurtulamadığı hâlâ aklındaydı.

Elfler'le at sürmüş, ölümlülere işkence ederken yalandan da olsa onlarla kahkaha atmış, öğrettikleri zalimlikleri taklit etmişti.

Biri gördüğünde insan olduklarını anlayana kadar lanetleyerek taşa dönüştürelim.

Laneti bozabilecek tek kişi olduğunu biliyordu. Şafaktan hemen önceki saniyelerde yatağında tek başına yatmış, yaşadıklarının denizdeki dalgalar gibi geri çekilip hatırlamayacağı anılara dönüşmesini beklerken, meseleyi çözmeye çalışmıştı. Tek yapması gereken, taşa dönüştürdükleri insanların olduğu yere gidip insan olduklarını anlamaktı. Gördüğü zaman o taşları hemen tanırdı.

Oysa gündüz kişiliği, bu olanlardan haberdar olmayacaktı.

Bir an için Ben'e bir not yazmayı düşünmüştü. Derdini iyi anlatabilirse, belki Ben laneti bozabilirdi. Ama doğru kelimeleri bulsa bile ağabeyi muhtemelen, gündüzleri yaşayan öteki Hazel'ı yanlış anlayacaktı. Hazel bile, öteki kişiliğine güvenemiyordu.

Gündüzleri yaşayan Hazel da oydu aslında ama geceki acımasızlığı gündüz yok oluyor, kişiliğinin o yönü törpüleniyordu. Gündüzleri yaşayan Hazel, saf peri atları üzerinde saçları rüzgârdan savrulurken, Hava Halkı'yla birlikte at sürmenin nasıl bir şey olduğundan haberdar değildi. Perilerle aşık atmanın ve onlar tarafından oyuna getirilmenin nasıl bir şey olduğunu bilemezdi. Öteki kişiliğinin geceleri nasıl vahşi ve karanlık bir dünyada yaşadığını görmemişti. Dahası bir sürü yalan söylememişti.

Gündüzleri yaşayan Hazel'ın korunması lazımdı. Bu kesindi.

Sonunda bir plan yapmaya karar vermişti. Krala hizmet etmesinin sınırları belliydi. *Her gece, uykuya daldığı*

andan, şafak sökmeden önce başını tekrar yastığına koyana kadar Akçakral'ın askeriydi. Kral böyle buyurmuştu.

Kralın emrinden kaçmanın da basit bir yolu vardı. Başını yastığa koymuş ama uyumamıştı. Bunun yerine yataktan tekrar kalktığında şafak ufukta sökene, dolayısıyla hatıraları karanlığa gömülene kadar gece kimliğinde kalmıştı.

Bazı geceler, bu yolla neredeyse bir saat kaçamak yapabiliyordu. Bazı gecelerse, bu sadece birkaç dakika olabiliyordu. Yine de laneti bozmak, o insanlara yaptığı acımasızlığı geri alabilmek için bir fırsattı.

Zaman içinde ayrıntılı bir plan yapmıştı.

Akçakral'ın Keder'le ilgili planlarından haberdardı. Kral, Fairfold'un felaketini gözünün önünde planlamış, Doğu Sarayı'ndan alacağı intikam hakkında açık açık böbürlenmişti. İşte bu sırada önemli olmadığını sandığı bir takım ayrıntıları ağzından kaçırmış, kayıp kılıçtan ve boynuzlu çocuğun uyanmasının ne anlama geleceğinden bahsetmişti. Hazel bir süre sonra, yıllar önce bulduğu kılıcın ne olduğunu anlamıştı. Artık kralın zalimliklerini durdurabilecek tek kişinin kendisi olduğunun farkındaydı.

Zorunlu olarak onun hizmetine girmiş olabilirim, diye düşünmüştü. *Ama uyandırabilirsem, prens babasını yenebilir. Prensin elleri, benim gibi verdiği sözlerle bağlı değil. Cam tabuta hapsedildiğinden beri ikimiz için de intikam duygularıyla dolmuş olmalı.*

İşte o noktada işler sarpa sarmıştı. Hazel, cam tabut parçalandığı halde prens uyanmadığında yaşadığı pani-

ği hatırlayabiliyordu. Telaşla kılıcı saklamaya çalışmasını, ardında şifreli mesajlar bıraktıktan sonra güneşin ilk ışıkları odasına sızmadan koşarak yatağa girişini de hatırlıyordu.

Biraz daha zamanı olduğunu sansa da kendi yatağında uyandığında sadece birkaç dakika çalabilmişti. Dahası gözlerini açtığında ağabeyi, Jack ve Severin'le birlikte sarayın yarısının eve doluşmaya başladığını görmüştü.

"Nerede?" diye sormuştu Ben.

O sırada periler evin kapısına yığılmıştı. Hazel kurşun kalemle bir şeyler karalamış, zırhını giymek üzere yukarı koşmuştu.

Hepsini hatırlıyordu. Yere çöktüğü sırada Ben kazandıklarını söylüyor, Severin şövalyelere babasının cesedini yeni kristal tabuta koymalarını emrediyordu. Saraylılar canavarın etrafında toplanırken, Jack anlamsızlaşana kadar Hazel'ın adını sayıklıyordu.

Gözlerini yumup kendini karanlığa bıraktı.

✦ BÖLÜM 22 ✦

Hazel, hiç tanımadığı bir yerde uyandı. Hava hanımeli kokuyor, uzaktan bir arpın tatlı ezgileri geliyordu. Geniş ve oymalı bir yatakta yatıyordu. Üzerindeki gümüş grisi battaniye ipekten bile hafifti ama aynı zamanda kaz tüyü yorgan kadar sıcak tutuyordu. Artık uyanması gerektiğini bir şekilde hissetse de örtüyü başına çekip uyumaya devam etmek istiyordu.

Döndüğünde Jack'i gördü. Yatağın yanında oturan delikanlıyı yandan görüyordu. Botlu ayağını duvara yaslamış, sandalyeyi arkaya doğru kaykıltmıştı. Kucağında açık bir kitap vardı fakat sayfaları çevirmiyordu. İyice eriyip giden mumun ışığında yüzü gölgelere boğulmuştu. Gür kirpikleri ve yumuşacık dudakları aynı zamanda hem çok tanıdık hem de sonsuz yabancılığıyla muhteşemdi.

Jack'i defalarca gördüğü halde, ona gece kimliğindeyken alıcı gözle hiç bakmadığını fark etti.

Onun için kimim? diye merak etti. Geceleri neler yap-

tığını biliyordu. Hangi Hazel Evans'tan hoşlanıyordu? Kendisi bile Hazel Evans'tan hoşlanıp hoşlanmayacağını kestiremiyordu.

Akçakral'a hizmeti sona erdiğinde, oyuna getirip sonsuza kadar emrine almamış, hatta oracıkta öldürmemiş olsa bile Hazel onun saraydaki hatıralarını sileceğini varsaymıştı. Geceleri yaşayan Hazel'ın kolayca harcanabileceğini, yaralarının günün birinde silinip gideceğini sanmıştı.

Oysa şimdi hatıralarıyla baş başaydı. Öte yandan Akçakral, yeteneklerini ve sahip olduğu bütün bilgileri de geri almamıştı.

Gündüz yaşayan Hazel, Jack'in bebekken nasıl değiştirildiğini defalarca dinlemişti, yine de şimdi ona bakarken aynı hikâyeyi peri sarayında da dinlediğinin farkına varıyordu. Jack'in Elf annesi, çok güzel bir çocuk olduğu için Carter'ı seçtiğini, kucağına aldığı anda sıcacık kahkahalarına içinin ısındığını anlatmıştı. Kor demir Jack'in tenine değdiğinde genzini dolduran yanık kokusu ve bebeğin ölüm perilerini bile bedbaht edecek çığlığı karşısında yaşadığı dehşetten bahsetmişti. Ölümlüler bebeğin acısına aldırmamış, sırf komşularına hava atmak için ona kötü davranmışlardı. Eloanthe, oğlunun ölümlülere hizmetçi olacağını düşünerek korkulara kapılmıştı. Daha sonra oğlunu kontrol etmek için gönderdiği gulyabaniler pencerelerden onu gözetlemiş, güvende olmasını sağlamış, geceleri acıkırsa diye bahçeye kestane yığınları bırakmış, insan annesinin evde arkası dönükken bahçede onunla oyunlar oynamış, çığlıklar atıp ağlatana kadar

Carter'ı çimdiklemişlerdi.

Kafası bunlarla doluyken içeri birinin girdiğini duyan Hazel, derin bir nefes alıp kendini kalkmaya hazırladı.

"Sana bir düzine mesaj yolladım," dedi Eolanthe. "Hiçbirine cevap vermedin."

"Buradaydım," diyen Jack, kitabını kapatıp mumun yanına bıraktı. "Burada olduğumu biliyordun. İstediğin zaman gelip benimle konuşabilirdin... şimdi yaptığın gibi."

Yerinden kıpırdamayan Hazel, gözlerini hafifçe aralayıp toprak duvarın önünde duran peri kadına baktı.

"Akçakral'la yaptığım anlaşma yüzünden bana kızgın olmanı anlarım ama bunun ne kadar gerekli olduğunu..."

"Kime göre gerekliymiş?" diye sözünü kesti onun Jack. Sesi tehditkârdı.

Hazel, uyuyormuş gibi yapıp konuşulanlara kulak kabartmanın yanlış bir şey olduğunu biliyordu. Yine de konuşmanın ortasında doğrulup, onları sanki gizli bir şey konuşuyorlarmış gibi zor durumda bırakmak tuhaf kaçacaktı.

Sessiz kalmaya karar vermesinin bir nedeni de Jack'in ses tonuydu. Bir kez daha sırlar gündeme gelecek, annesiyle tartışacaklardı.

"Akçakral'ın huzurundayken yaptığın konuşma sırasında neden tereddüt ettiğini merak etmiştim. Sanki bir şey söyleyecektin, sonra niyeyse vazgeçtin," dedi Eolanthe.

"YürekSızısı'nın sende olup olmadığını merak ederken, birden taşların yerine oturmadığını fark etmiştim."

"Evet, bütün bu karmaşanın mimarı olduğumu sanmıştın. Yanılıyordun ama bir planım olduğu konu-

sunda haklıydın. YürekSızısı'nın keşfedildiğini öğrenir öğrenmez aklıma sen geldin. Bize biraz zaman kazandırabilir, birbirlerini öldürmelerini bekleyebilirdim." Elf kadın yürüdüğünde etekleri hışırdadı. "Severin ve Akçakral ölseydi, tahta geçecek tek bir veliaht kalacaktı. Konuşmasaydın, kral oğluyla birkaç dakika daha kılıç sallasaydı, her şey farklı gelişebilirdi. Ne kastettiğimi sormayacak mısın?"

"Sormayacağım," dedi Jack.

"Babanın kim olduğunu söylememden mi kork–"

"Sana sormayacağımı söyledim," diye sözünü kesti onun Jack. "Ve sormamaya kararlıyım. Söylesen bile duymamış gibi yapacağım."

"O zaman bir şey söylememe gerek yok," dedi Eloanthe. "Belli ki cevabı biliyorsun."

Jack uzun bir süre konuşmadı.

"Bu senin için bir lütuf," diye devam etti kadın. "Başkalarının yüreğini okuyabiliyorsun. Severin'in senin yeteneklerine, ölümlü dünyayı tanıyan bir sağ kola ihtiyacı var. Daha fazla saklanamazsın."

"Hiçbir şey değişmedi," dedi Jack. "Artık eve dönüyorum. Ölümlü evimde ölümlü ailemle birlikte yaşayacağım. Babamın kim olduğu umurumda değil."

Hazel yine eteklerin hışırtısını duydu. "Seni asla gerçekten sevmeyecekler. Senden hep korkacaklar."

"Önemli değil. İnsan olma kısmını sen bana bırak," dedi Jack. "Sürekli, durmak bilmeden asla ölümlüler gibi olamayacağımı, ömürlerinin bizden çok daha kısa olduğunu söylüyorsun. Bu kadar anlamsızsa, bırak in-

san gibi yaşayayım. Sevdiğim bütün insanlar öldüğünde küllerini toprağa serpeyim. Nia annem, Charles babam, Carter kardeşim olmaya devam etsin. Bırak Jack Gordon olayım, sonra her şey bittiğinde, kül toprağa karıştığında sana döner, oğlun olmayı öğrenirim."

Eloanthe bir şey demedi.

"İzin ver bunu yaşayayım anne. Çünkü bir gün öldüklerinde, bunu bir daha asla yaşayamayacağım." Hazel, sesindeki tonu tanıyordu. Severin ve Akçakral gibi Jack de ölümsüzlerin irkiltici tavrıyla konuşuyordu. Onlardan biriydi, bambaşka bir boyutun ölümsüz varlığıydı. Ama Hazel'ın dünyasında biraz daha kalmak istiyordu.

"Peki," dedi annesi sonunda. "Jack Gordon ol. Ama ölümlü hayat, acı lokmadır; bunu sakın aklından çıkarma."

Hazel gözlerini açmadı. Nefeslerini kontrol etmeye çalışıyor, uyanık olduğunu anlayacaklar diye ödü kopuyordu. Ama birkaç dakikalık düzenli nefes alıp vermesinin ardından yeniden uykuya dalıp gitti.

Tekrar uyandığında bu sefer yanında Ben vardı. Yatağın kenarında, Hazel'ın aralarında kaybolduğu yastık yığınına kaykılmıştı. Ellerinden biri parmaklarını oynatamayacak şekilde sarılmıştı ama diğer eliyle cep telefonunda bir şeyler yazıyordu.

Hazel zorlanarak da olsa doğrulurken inledi.

"Peri diyarında mıyız?" diye sordu mızıldanırcasına.

"Belki," dedi Ben. "Öyle bir yerin varlığından emin değilim. Yani sonuçta aynı boyutu paylaşıyorsak, teknik açıdan hep peri diyarındayız demektir. Ama jüri bu konuda henüz bir karara varamadı."

Hazel, ağabeyinin son sözlerindense ilk söylediklerine odaklandı. "Ne yani? Peri diyarında mesaj mı yazıyorsun? *Kime* mesaj yazıyorsun? Hangi GSM hattını kullanıyorsun?"

Ben dil çıkardı. "Bizimkilere. Gordon'lar gibi annem de deliye dönmüş durumda. Sanırım kasabanın yarısı, Çarşı Caddesi'nde temeline bir sürü koruma tılsımı yerleştirilen büyük kiliseye sığınmış. Konservelerle ve tılsımlarla kendilerini oraya kapatmışlar. Annem bizim de orada olacağımızı sanmış ama senin de bildiğin üzere orada değiliz, çünkü biz iki maceraperest serseriyiz. Babam arabaya atlayıp bizi aramaya çıkmış. Anneme, kendini toparlarsan bu gece eve dönebileceğini söyledim. Ne diyorsun? Toparlanacak gibi misin?"

"Ben mi?" derken gerindi Hazel. "Jack nerede?"

"Sorrel'in kanını hastaneye götürmesi gerekti. Özsuyun panzehir olduğuna onları ikna etmesi zaman aldı ama ikna olup işe yaradığını gördüklerinde daha fazla kan istediler. Sorrel, Severin'in YürekSızısı'yla özsuyunu bir kaba akıtmasına izin verdi."

"O hâlâ?.."

"Tüyler ürperten dev bir ağaç canavarı olup olmadığını mı soruyorsun?" Ben, parmaklarını dal gibi kıvırıp Hazel'ın yüzüne salladı. "Evet. Kanı da parlak yeşil. Ama bizimle konuştu ve... ne bileyim, *hoş* birine benziyor. Tıpkı Severin'in anlattığı gibi."

Hazel esnedi. İlk kez etrafına alıcı gözle baktı. Yerdeki kilimin karmaşık deseni, gözlerinin önünde değişip duruyor, yeşil çizgiler yılan gibi kıvrılırken başını döndürü-

yordu. Gözlerini kırpıştırıp bu sefer meşe yaprağı desenleriyle bezenmiş masaya baktı. Üzerinde bakır bir kâse, içinde farklı sıvılar olan üç cam sürahi ve bir kupa vardı.

Pırıl pırıl altın fitilleri olan kalın yeşil kadife kaplı geniş bankın yanındaki şöminede alevler neşeyle zıplıyordu. Bankın üzerindeki katlı kıyafetleri gördü.

"Eee, boyutları falan boş ver de söyle bakalım, neredeyiz?" diye sordu ağabeyine.

"Akçakral'ın sarayında," diyen Ben, telefonunu bırakıp yataktan kalktı. Yeni kıyafetler giymişti –siyah kot pantolonun üzerine giydiği saçlarıyla aynı renkteki turuncu bir kazağın önünde tek boynuzlu at deseni vardı. Hazel, ağabeyinin bu kazağı ne kadar beğenerek satın aldığını, nasıl gururla giydiğini hatırlıyordu, fakat kazağın bir önceki gün yanında olmadığından adı gibi emindi. Çantalarını toplamaya bile fırsat bulamamışlardı.

Ben onun kazağına baktığını fark etti. "Severin, bir gulyabaniden evimize gidip birkaç parça eşya almasını istedi. Senin için birkaç kıyafet alıp gelmiş. Tabii benim için biraz daha fazlasını getirmiş." Sonra Hazel'ın tepkisini bekliyormuş gibi duraksadı.

Hazel, duyacaklarından hoşlanmamıştı. "Bunun annemle babama bu gece eve döneceğimi ama senin dönüp dönmeyeceğini söylememenle bir alakası var mı?"

Ben başını salladı. "Perilerle kalacağım."

Hazel, iyice doğrulup örtüyü tekmeledi. Ne gerekiyorsa yapacak, kiminle savaşması gerekiyorsa savaşacaktı. Belki YürekSızısı şu anda yanında değildi ama daha berbat durumlarda da başının çaresine bakmıştı. "Sana

ne söz verdiler? Nasıl bir anlaşma yaptın?"

Ben bu sefer başını iki yana salladı. "Sandığın gibi değil."

"Nasılmış peki? Severin için mi kalıyorsun?"

Ben yüzünü ekşitti. "Mesele o değil. En azından tam olarak o değil." Bunu söylerken yüzü fena halde kızarmıştı.

"Seni seviyooooooor," diye gıdakladı Hazel. Neşesi başını döndürüyordu. "Herkesin önünde seni sevdiğini söylediiiiiii."

"*Hazel*," diye inledi Ben.

Hazel için ağabeyine işkence etmek, eğlencelerin en büyüğüydü. Böyle anlarda yine kendi olduğunu hissediyordu. Ben'i omuzlarından tutup sarstı, sonra kahkahalar atarak yatağa devrildiler.

"Umarım onu öpmüşsündür! Umarım dilini boğazından aşağı sallandırmışsındır. Hâlâ yapmadıysan, *hemen şimdi* gidip onu öpüyorsun."

"Kapa çeneni." Ben, sırıtmamaya çalışıyordu. "Of, Tanrım. İğrençsin."

Hazel onu itti. "Ama bu neden eve dönmediğini açıklamıyor."

Ben derin bir iç çekti. "İçimde patlamaya hazır bir müzik yeteneğiyle, öylece ortalıkta dolaşamam. Yeteneğime odaklanmalı, kontrol edebilmeyi öğrenmeliyim. Bunu insanların dünyasında yapamam. Burada öğrenmeliyim."

"Ama..."

"Başka bir hayata kaçma hayallerimden vazgeçip, bu-

rada bir hayatım olduğunu kabullenmeliyim."

"Önce eve gelseydin," dedi Hazel. "Annemle babama durumu anlat. Okuldaki arkadaşlarınla vedalaş."

"Belki." Ben, aklına yatmış gibi başını salladı ama bunu yapmayacağı belliydi. "Bütün hikâyelerde, tek bir şansın vardır; o şansı kaçırırsan, bir daha elde edemezsin. Geri döndüğünde, o kapıyı bulamazsın. Baloya ikinci kez davet edilmezsin. Benim de tek şansım bu."

Hazel itiraz etmeye yeltendi ama bu kendisiyle ilgili bir mesele değildi. Belki ağabeyi yine müzikle iç içe olacaktı. Belki daha önce hiç sevmediği kadar müziği sevecekti çünkü kontrol edemediği bir şeyi sevmek gerçekten kötü bir şeydi. Öte yandan insanları üzmek ve onları üzen bir şeyi sevmek de berbat sayılırdı.

"Seni deli gibi özleyeceğim," diye devam etti Ben, Hazel'ın gözüne düşen saçlarını düzeltirken. "Daha önce birbirimize yeterince dürüst olmadığımız için üzgünüm."

"Öyle şeyler konuşma," dedi Hazel. "Aynı banyoyu paylaşmasak da seni görmeye devam edeceğim, öyle değil mi? Yani hayatımın son beş yılının yarısını perilerle geçirdim, o yüzden nasıl olabileceğini kestirebiliyorum. Hem öyle ya da böyle peri diyarını artık erkek arkadaşın yönetecek. Bu da iyi bir şey sayılır."

"Öyle ya da böyle," dedi Ben. "Evet, tabii ki görüşmeye devam edeceğiz. Görüşmeyeceğiz demedim. Ama... eskisi gibi olmayacak. Sadece mutlu olmaya çalışacağına söz ver."

Belki ikisi de nasıl mutlu olabileceklerinin yolunu bulacaklardı. Mutluluk hikâyeleri uydurmadan, gerçek

mutluluğu öğreneceklerdi. Eğilip ağabeyine bütün gücüyle sarıldı. Ama kemiklerini kırarcasına sarılsa da asla yetmeyeceğini biliyordu.

"Söz," diye fısıldadı. "Elimden geleni yapacağım."

Rahatça giyinebilsin diye Ben odadan çıktı. Hazel pantolonunu çıkardığında, bacağında harita gibi görünen morlukları ve belindeki sıyrıkları gördü. Metal leğene su döküp kan lekelerini ve tozları temizledi. Çam sakızı tadındaki bir iksirle ağzını çalkaladı, saçlarını sihirli bir şekilde yumuşacık lülelere dönüştüren altın bir tarakla tarandı.

Evden eşyaları getiren gulyabani onun için dar bir pantolon, önünde dumanı tüten bir çay fincanı deseni bulunan siyah bir tişört, üzerine bol gelen gri renkli düğmeli bir kazak ve parlak yeşil spor ayakkabılar seçmişti. Tanıdığı kıyafetleri giyerken halinden memnundu. Şövalye kılığından geri kalan paramparça giysileri yatağın üzerine bıraktı. Sökükleri dikilip tamir edilse bile Hazel bunları bir daha giyebileceğini düşünmek istemiyordu.

Gidecek başka bir yeri olmadığı için evin yolunu tuttu.

Odadan çıktığında labirent gibi upuzun bir koridorda olduğunu gördü. Bazı kapılar devasa, bazıları minik, bazıları ince uzun, bazıları da genişti. Kapı kolları ve tokmakları, sinsi sinsi sırıtan sivri kulaklı gümüş cüce cin suratları ve altından dallarında suları damlayan olgun böğürtlen desenleriyle işlenmişti. Koridorda ilerlerken bir odadan müzik yükselirken diğerinden kahkaha-

lar duyuluyordu. Bazen de sadece uzaklardan mırıltılar geliyordu kulağına.

Sonunda devasa bir ağacın içinde dönerek inen merdivenlere geldi. Çıkış, bir mağaranın ağzı gibi dar ve uzun bir geçitti. Yukarıda gökyüzü masmavi, hava keskindi. Hazel kazağını omuzlarına sımsıkı sardı. Gulyabani keşke montumu da getirseydi, diye düşündü.

Yerdeki kuru yaprak yığınlarının üzerinden ilerleyip çalıların arasından evine doğru yürüdü. Ön kapıyı sadece tek bir menteşe tutuyordu. Peri şövalyelerinin, açmak için tekmeledikleri yerler göçmüştü.

Mutfağa girdiğinde annesiyle babası eski masadan fırlayıp ona doğru koştu.

"Canım," dedi babası, Hazel'a sarılırken. "Eve döndüğüne öyle sevindik ki."

"Ben gitti," deyiverdi Hazel, çünkü canlarını sıkacak haberi vermeden önce onu gördükleri için sevinmelerine izin vermeyi acımasızlık olarak görüyordu. "Geri gelmeyecek. Onlarla kalmaya karar verdi."

"Gel otur," dedi babası. "Ben'in kararından haberimiz var. Arayıp kendisi söyledi. İsviçre'deki çok özel bir yatılı okula gitmiş gibi düşünmemizi istedi. Ona cehennemdeki çok özel bir yatılı okula daha çok benzediğini söyledim."

"Yani sizin için sorun olmayacak mı?" diye sordu Hazel, sandalyeye otururken. Ağabeyi muhtemelen müzik yeteneğini geliştirmek istediğini söylemişti. Annesiyle babası böyle bir mazereti hoşlanmasalar bile kabul ederlerdi.

"Hayır, tabii ki sorun olacak," dedi babası. "Ama ka-

rarından dolayı hiç heyecanlanmadığımızı söylemekten başka elimizden bir şey gelmez."

Annesi kaşlarını çatıp parmağını ahşap masadaki yanık lekesine bastırdı. "Gerçi *sana* soracağımız birkaç soru var. Ormandaki cam tabutta yatan boynuzlu çocuğun yanında savaştın. Belli ki ağabeyin de sen de onunla tanışıyorsunuz. Hazel, sen öyle dövüşmeyi nereden öğrendin? Bu işe nasıl karıştın?"

"Çok uzun zaman önceydi," diye yanıtladı Hazel. Annesiyle babası, gölün kenarındaki çocuğun cesedini ve ormandaki kılıcı bulduğu günden sonra değişmiş, Hazel gibi bir çocuğa asla sahip olamayacak sıradan anne babalara dönüşmüştü.

Belki nasıl bir çocuk olduğunu söylemek bu yüzden fazlasıyla zordu.

Annesi başını iki yana salladı. "İkinizin de iyi olmasına seviniyoruz. Çok endişelenmiştik."

"Benim için endişelenmenize gerek yok –en azından şimdilik. Gereksiz. Hem endişelenmek için artık çok geç." Ailesi zaman içinde değişmiş olabilirdi ama onu değiştiremezlerdi artık. Zaten Hazel değişmek için az çaba sarf etmemişti.

"Hiçbir zaman geç olmaz," dedi annesi, masanın üzerinden uzanıp Hazel'ın elini tutarak.

Elleri birleştiğinde Hazel da annesinin parmaklarını sıktı.

Okul birkaç gün sonra tekrar açıldı. Yönetimin gönder-

diği mektupta, yaşanan son kriz nedeniyle olası kar tatillerinin hepsinin kullanıldığı, ders yılının haziran ayının sonuna kadar uzayacağı bildiriliyordu. Duvarlarda hâlâ çatlaklar, tavanlardaysa yeşil yosunlar vardı. Arada bir rüzgâr estiğinde koridorda tek bir siyah tüy ya da kurumuş bir ot havalanıyordu ama sarmaşıklar ve yapraklar temizlenmişti.

Carter ile Amanda da iyileşmiş, okula dönmüştü. Amanda, yeni şöhretinin keyfini çıkarıyor, sihirli uykusunda uyurken, ziyarete gelenlerin konuşmalarından kulağına çalınan skandal detayları ballandıra ballandıra anlatıyordu. Öte yandan artık Carter'la çıkmıyorlardı.

Her şey yeniden normale dönmüş gibiydi.

Daha doğrusu koridorda Hazel'a seslenenler haricinde, her şey normale dönmüş gibi görünüyordu. Robbie bile peşinden koşturuyor, boynuzlu çocuğu nasıl bulduğunu, cam tabutu kırıp onu özgür bırakanın Hazel olup olmadığını sorup duruyordu. Tom Mullins, hademenin odasından ödünç aldığı paspasla Hazel'dan dövüş teknikleri öğrenmeye çalışıyordu. Öğle yemeğinde Leonie, tam üç kez Ben ve Severin'in bir araya geliş hikâyesini anlattırmıştı. Molly ise Keder'in bir daha geri dönmeyeceğine dair yeminler ettiriyordu.

Herkesin Hazel'a söyleyeceği bir şey vardı ama Jack'le konuşan yoktu. Koridorda yürürken öğrenciler başlarını başka tarafa çeviriyorlardı. Yaşadıkları korku ve suçluluk duyguları, Jack'i görünmez adama dönüştürmüştü. Ama Carter her zaman kardeşinin yanındaydı. Onunla omuz omuza yürüyor, gülüyor, arkadaşlarını da gülmeye

zorluyor, üniversitelerden, bir sonraki futbol maçından ve cumartesi geceki partiden konu açıp Jack'in sohbete dahil olmasını sağlıyordu.

Yakında herkes korkularını unutup Jack'le yeniden yakınlaşacaktı. Hatta damarlarında perilerin sihirli kanının aktığını bile unutacaklardı.

Ama Hazel unutmayacaktı. Bakıştıklarında Hazel, gözlerinin tekinsiz derinliklerinde kaybolmak istiyordu. Dudağının tek bir kıvrımında yıldırım çarpmışa dönüyordu.

Ondan hoşlanıyordu. Jack de ondan hoşlanıyordu. Ya da en azından Hazel'ın gündüz kimliğinden *hoşlanmıştı*. Delikanlı ne kadar hoşlanıyorum dese de Hazel ona âşıktı. Jack'i o kadar çok seviyordu ki onu düşündüğünde bile yüreği sızlıyordu. Şimdiden kalbi kırılmış gibi hissediyordu.

Yüreğini gümüş tepside sunan herkes, hak ettiğini alır.

Jack Gordon, kasabadan çok uzaktaki bir üniversiteye gidecek iyi bir gençti. Ölümsüz hayatından önce normal bir insan gibi yaşayacaktı.

Son dersten sonra yanına koşarak, "Hazel," dedi. Üç gündür konuşmamışlardı ve Hazel onun sesini duymaktan ne kadar mutlu olduğunu göstermek istemiyordu. Akçakral'ı yendikten sonra farklı görünüyordu. Kulakları biraz daha sivrilmiş, yüzü süzülmüş, saçlarında yeşilimsi gölgeler belirmişti. Fakat Hazel'ın midesinde kelebekler uçuşmasına neden olan gülümsemesi hâlâ aynıydı.

Carter bile onun gibi gülümseyemezdi. "Selam, beklesene. Seninle konuşmak istiyorum. Diyordum da acaba..."

Delikanlının konuşması bile Hazel'ın gülümsemesine neden oluyordu. İçini kaplayan mutluluk dalgası, adeta canını yakıyordu.

"Hiç sanmıyorum," deyiverdi Hazel.

"Ne sanmıyorsun?" Jack afallamıştı.

Hazel yürümeye devam etti. Ne diyeceğinden emin değildi ama kararlıydı. "Ben iyi değilim. İyi biri değilim. Sanırım ne kadar kötü biri olduğumu yeni kavramaya başladım, anladın mı? Yaptığım şeyleri, başıma gelenleri hatırlayıp duruyorum ve hepsi bir araya geldiğinde, bir ilişki yaşayabilecek normal biri olmadığımı daha iyi anlıyorum."

"Neyse ki ben de normal biri değilim," dedi Jack.

"Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırırım," dedi Hazel. "Daha önce hiç erkek arkadaşım olmadı. Normalde kimseyle çıkmam, kaldı ki birileriyle bir ilişki yaşayayım. Aşk konusunda ödleğin tekiyim," diye devam etti. "Erkeklerin bana gizli yönlerini açmalarını istediğimi sanıyordum ama sen bana bütün dünyanı açtın ve şu anda tek istediğim mümkün olduğunca uzaklara kaçmak."

Jack elini uzattığında parmakları birbirine kenetlendi. Hazel derin bir iç çekip kenetlenen parmaklarına baktı.

"Neden korkuyorsun?" diye sordu Jack.

"Senden," diye yanıtladı Hazel. "Benden."

Jack, anlıyormuş gibi başını salladı. Bir süre sessiz kaldılar. "Ben normal birini istemiyorum. Güvenilir biri olsun istemiyorum. Ben seni istiyorum. Seni ilk gördüğüm andan beri sevdim. Dudaklarında böğürtlen

moruyla ormanda koştururken cesaretine, yabaniliğine, heyecanına hayran oldum. Bu halini herkesin sevdiğini düşünmüştüm, yine de senden uzak kalamadım."

Hazel'ın yanakları al al oldu. "Peki ya Amanda? Beni ilk gördüğün andan beri sevdiğini söylüyorsun ama ben senin onu sevdiğini sanıyordum."

Jack sırıttı, sonra gülümsemesi soldu. "Ben bir ikameyim. Hiçbir yere uyum sağlayamam. Amanda bu dünyanın insanı. Benden hoşlanırsa, benden hoşlanabilirse, belki ben de bu dünyaya uyum sağlarım diye düşünüyordum. Ama Amanda benden korkuyordu. İnsanlar genellikle korkar."

"Ben korkmuyorum," dedi Hazel meydan okurcasına. "Ben *senden* korkmuyorum."

"Biliyorum," dedi Jack. "Ben de senin gündüz ve gece farklılaşan kişiliğini yeniden bir araya getirmeye çalışmandan korkmuyorum. İşlerin sarpa sarmasından ya da her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmandan da korkmuyorum çünkü bu biziz. İlk randevular ya da devamını getirmek gibi bir derdimiz olmamalı. Biz normal değiliz. İstediğimiz her şeyi yapabiliriz. İlişki dediğin, ilişkiyi nasıl tanımladığımıza bağlı. İlişkimizi kendimiz tanımlayabiliriz. Kendi hikâyemizi yaratırız."

"Nereden başlayacağız?" diye sordu Hazel.

Jack, ona bakıp gözlerini kırpıştırırken gür kirpikleri adeta yanaklarına değiyordu. "Nereden istersen. Okuldan sonra takılabiliriz. Birbirimize uzun uzun mektuplar yazabiliriz. Gönlünü kazanabilmem için beni sınavlara tabi tutabilirsin."

"Aman, hayır," dedi Hazel, sonunda gülümseyerek. Sonuçta Jack, komik derecede çıkık elmacık kemikleri ve tuhaf fikirleri olan bir arkadaşıydı. "Sınava tabi olacak biri varsa, o da benim."

Jack sırıttı. "İyi o zaman. Seni sınava tabi tutarım. Muhtemelen bir fincan kahve ve ayçöreği isteyeceğim. Ya da düşmanlarımı kılıçtan geçirmeni. Henüz karar vermedim."

"Hiç korkmuyorum. Hem de hiç. Başka neden korkmadığımı söyleyeyim mi?"

Jack başını salladı.

"Buraya gel," diyen Hazel, duvara yaslanırken onu da kendine çekti ve dudaklarından öptü. Sürpriz karşısında şaşıran Jack, tatlı bir inleme saldığındaysa Hazel hiç şaşırmadı.

Eve dönmeden önce kitaplarını dolabına koymak için kapağı açtığında, bir ceviz kabuğu yuvarlanarak yerde iki kez zıpladı. Hem de gümüş bir iple bağlanmış bir ceviz kabuğu... Eğilip yerden aldığında içinde incecik, mumlu kâğıttan ruloyu gördü. Kâğıttaki el yazısını hemen tanıdı. Ağabeyinden gelmişti.

Üç gün sonra dolunay. Şölene gel. Her şeyin kafiyeli olması gerekmiyor.

Kâğıdı avcunda buruştururken Hazel gülümsüyordu.

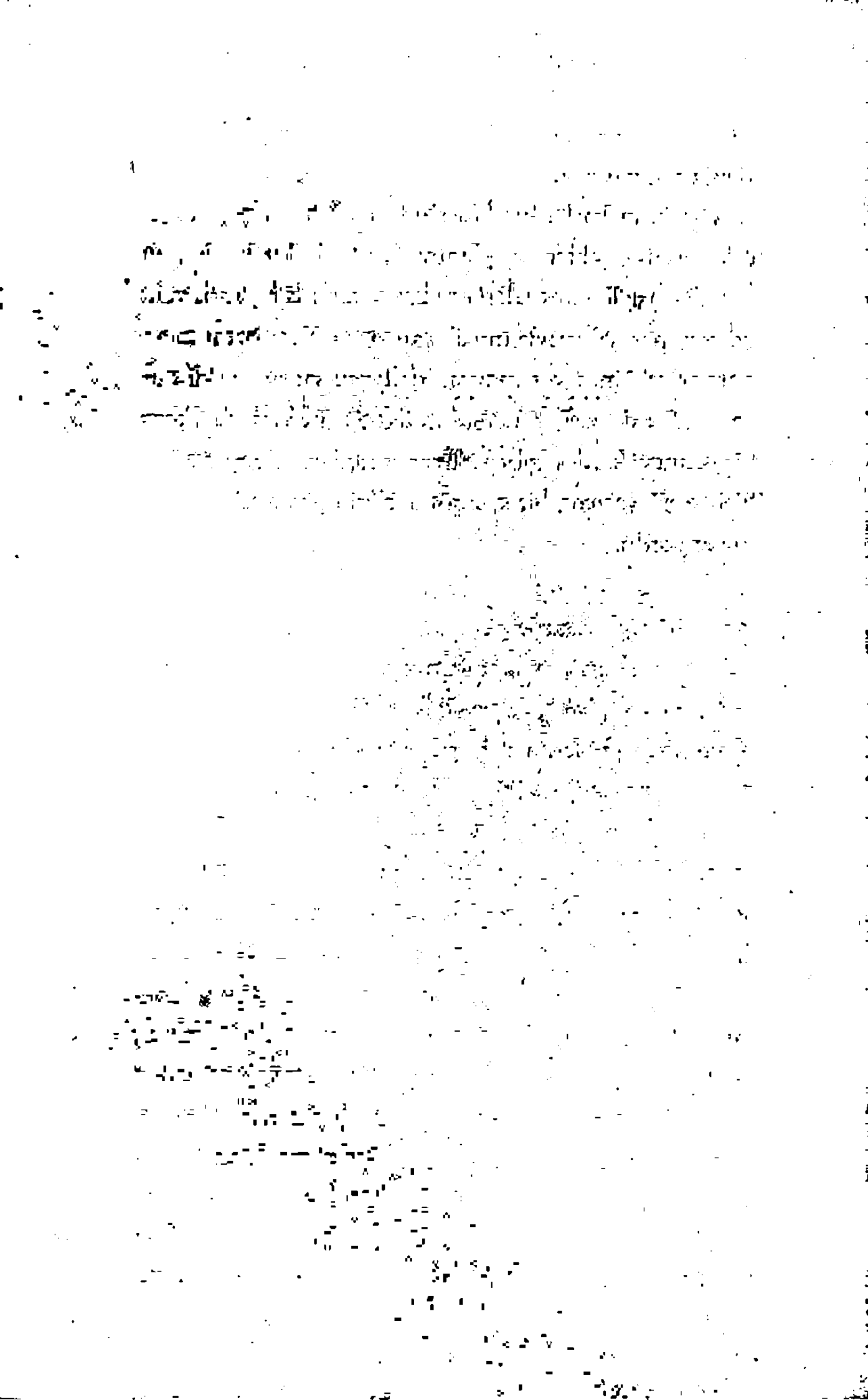
BİTERKEN

Ormanın derinliklerine giden bozuk patikadan ilerleyip, küçük bir dereyi ve tespihböcekleriyle kanatlı karıncaların istila ettiği çürümüş kütüğü biraz geçince, karşınıza cam bir tabut çıkıyordu. Öylece yerde duran tabutun içinde, başında boynuzları ve bıçak kadar sivri kulakları olan bir çocuk yatıyordu.

Kasabalılar, orada bir zamanlar farklı bir çocuğun yattığını biliyordu. Onun boynuzları ve kahverengi dalgalı saçları vardı. O günlerde hayranlıkla izledikleri çocuğu, bugün unutmaya başlamışlardı bile. Uzun yaz günlerinde kızlı erkekli gençlerin yanına uzandığı, içine bakarken nefesleriyle buğuladıkları cam tabutta başka bir peri yatıyordu. Turistler hayranlıkla seyrettikleri ya da şüphecilerin gerçek olmadığını iddia ettikleri halde fotoğrafını çekmekten kendilerini alamadıkları bu yeni peri, bir daha uyanmayacaktı. Sonbahar hafta sonlarında kızlar tabutun üzerinde dans ederken, gençler içki şişele-

rini perili ormanın şerefine kaldırırken zehir yeşili gözleri asla açılmayacaktı.

Ormanın başka bir köşesindeki içi boş tepe ise geceleri açan çiçeklerle kaplanmıştı. Orada kız kardeşi en iyi arkadaşıyla dans ederken, beyaz tenli bir çocuk yeni iyileşen parmaklarıyla müzik çalıyordu. Etraflarını saran notalar eşliğinde bir canavar, dallarını sallayarak dönüyordu. Bir de perilerin tahta seçtiği bir prens vardı. Prens bir ikameyi kardeşi gibi görüyor, insanların dünyasından biriyle aşk yaşıyor, bir kıza şövalyelerin şövalyesi unvanını veriyordu.

TEŞEKKÜRLER

Kitabıma başlarken, çocukluğumdan beri bayıldığım peri efsanelerini yeniden ziyaret edecekmişim gibi düşünmüştüm ama konu dallanıp budaklandı. Sürekli dönüşen bu hikâyeyi yazmak benim için zorlu olmuştu; her fırsatta ellerimden kayıp gitmeye çalışıyordu. Sanırım Gene Wolfe söylemişti: "Roman yazmak öğrenilen bir şey değildir, sadece yazdığın romanı yazmayı öğrenebilirsin." Bu kitap için daha doğru bir söz olamazdı.

Perilere dair düşüncelerimi geliştiren bilgileri toplayan folklor uzmanlarına teşekkürü bir borç biliyorum. Özellikle bu kitapta yararlandığım eserler: W.Y. Evans-Wentz / *The Fairy-Faith in Celtic Countries*; A. B. Ellis / *Yoruba-Speaking Peoples of the Slave Coast of West Africa*; Johann Wolfgang von Goethe'nin *Der Erlkönig* şiiri; Walter Gregor / *Notes on the Folk-Lore of the North-East of Scotland*; Joseph Jacobs / *English Fairy Tales*; Gutch

ve Mabel Peacock tarafından derlenen *Country Folk-Lore Vol. V*; Lowry Charles Wimberly / *Folklore in the English and Scottish Ballads*.

Aynı zamanda önerileri ve destekleriyle elimden tutan, benimle birlikte acı çeken herkese teşekkür ederim. Özellikle birçok taslağı bıkmadan usanmadan okuyanlara büyük teşekkür borçluyum.

Kitabı yazmaya başladığım Arizona'da bana yardım eden, San Miguel de Allende'de hikâyeyi oluşturmama katkıda bulunan ve sancılar içinde iki büklüm olduğum sırada Cornwall'da bana yol gösteren herkese teşekkürler.

Ufkumu açan önerileri için Delia Sherman, Gwenda Bond ve Christopher Rowe'a özellikle teşekkür ederim. Benjamin'in hikâyesinde bana rehberlik eden Steve Berman'a; beni sürekli takip edip zamanlamaları hatırlatan Paolo Bacigalupi'ye; kitabın eninde sonunda biteceğini ve perişanlığın bu sürecin bir parçası olduğunu söyleyerek beni rahatlatan Cassandra Clare'e; yapısal önerilerde bulunup kitabımı defalarca okuyan Sarah Rees Brennan'a; yine kitabımı defalarca okuyan ve öpüşme sahnesini hangi bölüme koymam gerektiğini söyleyen Kelly Link'e; ilk taslak için kurşunlara göğüs gererek bana bir hafta daha kazandıran Libba Bray'e; yeni doğan bebeğiyle birlikte Starbucks'ta yanımda oturup bebeğinin mama için ağlaması gibi mızmızlanmalarımı dinleyen, dahası Noel öncesine denk gelen acımasız zamanlamaya rağmen düzeltmeleri yapan Robin Wasserman'a; kitabın sonunu getirmeme yardımcı olan Joshua Lewis'e; hikâyeme yeni ikilemler katarak kitabımı iyileştiren Leigh

Bardugo; leziz Rus yemekleri ve baharatlı zencefil birası eşliğinde hikâyemi masaya yatıran Cindy Pon'a; otelindeki odada kalıp ilk taslakları bitirirken bütün ayıcık şekerlerini bitirmeme izin veren Kim Garcia'ya; hikâyedeki düğümlerin çözülmesi ve bölüm sonları konusunda yardımlarını esirgemeyen Ally Carter'a çok teşekkürler.

Little, Brown Books for Young Readers'taki herkese yürekten bir teşekkür borçluyum. Özellikle darmadağın olduğu halde hikâyeme inanan harika editörüm Alvina Ling'e; muhteşem yorumlarıyla harika bir okuyucu olan Bethany Strout'a; neyin işe yaramadığını bildiği için İngiltere Orion Books'taki Amber Caraveo'ya; ne yiyeceğimizi her zaman çok iyi bilen sıradışı yayıncım Lisa Moraleda'ya; seyahati eğlenceye dönüştüren İngiltere'deki yayıncım Nina Douglas'a ve tabii ki harikalığı ve ikram ettiği içkiler için Victoria Stapleton'a binlerce teşekkürler.

Desteği, önerileri, özellikle de bu kitabın bir gün biteceğine inancı nedeniyle temsilcim Barry Goldblatt'a teşekkürler.

Gerçekten bu kitabı bitireceğime inanan herkese ayrı ayrı teşekkür ederim çünkü bitirebileceğimden hiç emin değildim.

Bir de kocam Theo'ya ve hem seyahatlerimi hem de bilgisayar önünde geçirdiğim uzun saatleri sorun etmeyen, kitabı okuduğumda beni can kulağıyla dinleyen (büyük kısmında uyumuş olsa da) oğlumuz Sebastian'a ne kadar teşekkür etsem az. Cömert sabrınızı ve sınırsız sevginizi asla unutmayacağım.

ORMANIN EN KARANLIK KÖŞESİ

Hazel, ağabeyi Ben ile insanların ve perilerin birlikte hayat sürdüğü tuhaf Fairfold kasabasında yaşıyordu. Perilerin zararsız gibi görünen ve turistleri etkileyen dünyalarının ne kadar tehlikeli olabileceğini ve o dünyada saklı olan canavarların nasıl durdurulabileceğini biliyordu.

Ya da bir zamanlar bildiğini düşünüyordu.

Ormanın derinliklerindeki cam tabutta uyuyan, sipsivri kulaklı ve herkesi kendine âşık edecek kadar yakışıklı çocuk ise büyük bir gizemdi.

Ancak şimdi, hiçbir gücün uyandırmayı başaramadığı o çocuk, yüzyıllardır süren uykusundan uyanmıştı ve kasabayı korkunç bir savaşa sürüklemek üzereydi. Hazel, bir zamanlar olduğunu sandığı şövalyenin cesaretini, değer verdiği her şeyin bulunduğu kasabasını kurtarmak için yeniden kazanabilir miydi?

İlgi çekici karakterleri ve tüyler ürpetici tonuyla çok zevkli bir hikâye...

Artemis Severler:
@artemiskitap
artemisyayinlari